DOUGLAS ADAMS

ENAM KUI TÄIELIK
HÄÄLETAJA KÄSIRAAMAT

Täielik ja lühendamata

Tõlkinud Aivar Reidla

Sissejuhatus:
Juhend käsiraamatule
Mõned mõttetud märkused autorilt

Galaktikas hääletaja käsiraamatu ajalugu on tänapäevaks nii keeruliseks läinud, et iga kord seda jutustades soperdan ma kusagil, püüdes seda aga parandada, ei saada must aru. Nii on selle kogumiku näol hea võimalus ajada asjad enam-vähem õigeks või vähemalt hea väljanägemisega kõveraks. Kõik vale mis siia on lisatud on, niipalju kui see minusse puutub, lisatud hea pärast.

Sellise pealkirja mõte tärkas mul esimest korda 1971. aastal, kui ma lamasin purjakil ühel Innsbrucki-lähedasel põllul, Austrias. Ma polnud eriti purjus vaid just niipalju kui võtad paar kanget Gösseri õlut ja pole juba kaks päeva järjest midagi söönud. Arvestades, et oled hääletaja, ilma pennitagi taskus. Jutt käib tavalisest püstiseismisraskusest.

Mul oli kaasas "Euroopas hääletaja käsiraamatu" Ken Walshi väljaanne. Kelleltki laenatud ja väga võidunud eksemplar. 1971. aastal oli see raamat mul ikka veel alles, nüüdseks tuleb ta aga lugeda siiski varastatuks. Mul polnud kaasas raamatut "Euroopa viie dollariga päevas" (siis sai sellega hakkama), kuna ma ei kuulunud sellesse finantsseltskonda.

Öö hakkas laskuma põllule, mis laisalt minu all keerles. Ma murdsin pead selle üle, kuhu võiks minna, et oleks Innsbruckist odavam, et see keerleks vähem ja kus minuga ei juhtuks sellist jama nagu tol õhtul Innsbruckis. Juhtus aga järgnev. Ma jalutasin mööda linna püüdes leida üht iseäralikku aadressi. Olin täiesti eksinud kui peatusin ja küsisin teed ühelt mehelt tänaval. Ma teadsin, et see ei saa kerge olema, kuna ma ei osanud saksa keelt. Olin aga ikkagi üllatunud, kui avastasin kui raske suhelda on veel selle kentsaka mehega. Vähehaaval, asjatutes heitlustes üksteisest aru saada, selgus mulle tõde inimestest Innsbruckis. Esimene, kelle peatasin, ei rääkinud inglise keelt, prantsuse keelt ja oli peale selle ka kurt ja tumm. Siira käte vehkimisega sooritatud vabanduste seeria saatel eemaldusin. Mõni minut hiljem, ühel teisel tänaval üritasin ühe teise mehega uuesti. Too paistis samuti olevat kurt ja tumm. See oli siis kui ma õlut ostsin.

Ma riskisin minna tänavat mööda tagasi. Ma katsetasin uuesti.

Kui kolmas mees, keda kõnetasin, osutus kurdiks, tummaks ja lisaks veel pimedaks, hakkasin tundma kummalist raskust oma õlgadel; puud ja majad võtsid tumeda ja ähvardava ilme, ükskõik kuhu ma ka ei vaadanud. Ma vedasin mantli tihedalt endale ümber ja kiirustasin hädisena mööda tänavat, piitsutatuna äkilistest tuulehoogudest. Ma põrkasin kellegagi kokku ja mögisesin vabandada, aga ta oli kurt ja tumm ning täiesti võimetu minust aru saama. Taevas muutus süngeks. Kõnnitee tundus olevat purjus ja käis ringi. Kui ma sel hetkel oleks juhtunud üle tee asuvasse hotelli sisse astuma, ja seal kurtuse kokkulepe samuti kehtinuks, oleks jäänud vaid üks võimalus. Mu mõistus oleks täiesti kokku jooksnud ja ma oleks veetnud ülejäänud elu kirjutades niisuguseid raamatuid, millega Kafka kuulsaks ja ilaseks sai.

Nagu juba öeldud, läksin ma koos oma Euroopas hääletaja käsiraamatuga põllule pikutama. Ja kui siis tähed sirama hakkasid ja ümbritsesid mind nagu ainust inimest, kes on võimeline Galaktikas hääletaja käsiraamatut kirjutama, olin nagu välgust rabatud. Mõeldes seda mõtet jäin kiiresti magama ja unustasin ta umbes kuueks aastaks.

Astusin Cambridge Ülikooli. Õppisin igasuguseid aineid ja lõpetasin inglise keele alal. Hoolisin kõvasti tütarlastest ja sellest, kuidas mu jalgrattal läheb. Hiljem hakkasin kirjanikuks ja tegelesin mitmesuguste töödega. See oli uskumatult kasulik, aga tegelikult segas lihtsalt päikese nägemist. Teised kirjanikud peaksid teadma, mida selle all mõtlen.

Mu lemmikplaan oli kirjutada midagi, milles oleks koos nii komöödia kui ka teaduslik fantastika. Just see paine vedas mu sügavatesse võlgadesse ja meeleheitesse. Mitte keegi polnud huvitatud, välja arvatud lõpuks üks mees: BBC raadio toimetaja Simon Brett, kellel oli olnud sama idee, komöödia ja teaduslik fantastika koos. Kuigi Simon jõudis toimetada vaid esimese osa, enne kui ta ise kirjutamisele pühendus (ta on kõige paremini tuntud Ühendriikides oma suurepäraste Charles Paris'i kriminaalromaanidega), võlgnen talle siiski sügava tänu lihtsalt selle eest, et alustas tühjalt kohalt. Tema tööd jätkas legendaarne Geoffrey Perkins.

Alguses läks lugu kole keeruliseks. Mul oli tol ajal maailmast üsna kõrini ja panin kokku kuut erineva sündmustikuga lugu. Kõik nad lõppesid erineval teel maailma lõpuga, aga erinevatel põhjustel. Seda kogumikku nimetasin "Maa lõpud".

Kui mu mõtted olid täidetud esimese loo detailidega - selles oli Maa hävitatud selleks, et rajada ülekosmoselist kiirteed - leidsin, et on vaja kedagi teiselt planeedilt. See seletaks lugejale mis parajasti juhtub ja annaks loole vajaliku konteksti. Nii ma mõtlesingi välja, kes ta on ja mida ta teeb Maal.
Ma otsustasin nimetada ta "Ford Prefect". (See oli nali mis tõmbas muidugi täielikult haneks kogu Ameerika lugejaskonna, sest siiani polnud keegi neist kuulnud veidrama nimega väikeautost, paljud aga arvasid, et see on trükiviga WordPerfect'is.) Ma selgitasin tekstis, et vähimgi minu tulnuka iseloomu tundmine enne tema maale saabumist, laseb tal oma nime tunda "kenasti silmapaistmatuna". Ta oli lihtsalt unustanud tavalise eluviisi.

Kuidas sai selline eksitus tekkida? Mulle tuli meelde, et kui mul oli veel kombeks mööda Euroopat hääletada, võis sageli märgata, et informatsioon või nõuanded tee kohta olid vananenud või eksitavad. Enamik neist olid ju tulnud inimeste reisijuttudest.

Sel hetkel turgatas mulle meelde pealkiri Galaktikas hääletaja käsiraamat, ükskõik kus ta siis kogu aja oli olnud. Ma otsustasin, et Ford on uurija, kes kogub andmeid Käsiraamatu jaoks. Niipea, kui hakkasin seda mõtet arendama, liikus see halastamatult loo keskmesse ja lõpuks, nagu tegeliku Ford Prefecti autor ütleks, on tühi sõnamulin.

Nagu paljudel on üllatus lugeda, sai lugu valmis kõige keerulisemal teel. Episoodiliselt kirjutamine tähendab seda, et kui ma lõpetasin ühe jupi, ei olnud mul aimugi sellest, mida järgmine võiks sisaldada. Kui selle sündmustiku

keerdudes ja käändudes mõned juhtumused näisid valgustavat varemsündinut, olin ise rohkem üllatunud kui keegi teine.

Ma arvan, et BBC hoiak selle kuuldemängu suhtes tema tegemise ajal oli väga sarnane sellele, mis Macbeth tundis mõrvates inimesi suhtes - algidee, millele järgnes ettevaatlik entusiasm ja siis aina suurem ja suurem häireolukord õhukese kohustuste kihi all, lõppu aga ei mingit. Jutustused, mis olid Geoffrey, minu ja helitehniku nädalateks maaalusesse stuudiosse matnud ja võtnud niisama palju aega ühe heliefekti jaoks kui teistel kulub tervele seeriale (ja varastades kõigilt selle stuudio aega, milles nii teha), olid kõik jõulised võltsingud, aga absoluutselt tõepärased.

Seeriate eelarve tõusis punktini, mida maksti tegelikult Dallase mõnede sekundite eest. Kui kuuldemäng poleks peale läinud...

Esimene episood jõudis eetrisse BBC Raadio 4-s kolmapäeval, 8. märtsil 1978. a. kell 10.30 õhtul avalikkuse särava mittetähelepanu märgi all. Seda kuulasid nahkhiired. Üksikud koerad haukusid.

Paari nädala pärast tilkusid üks või kaks kirja. Nii - keegi oli ikkagi kuulanud. Inimestele, kellega ma rääkisin, paistis meeldivat Marvin, Paranoidne Android, kelle ma oli kirjutanud loosse nagu ühestseeninalja ja arendanud edasi vaid Geoffrey pealekäimisel.

Siis hakkasid mõned kirjastajad huvi tundma. Ma olin volitatud Pan Book'i Inglise osakonna poolt need seeriad raamatuks koondama. Pärast paljusid viivitusi ja redutamist ja vabanduste leiutamist ja saunade saamist sain ma umbes kahe kolmandikuga sellest tööst hakkama. Siis ütlesid nad väga meeldivalt ja viisakalt, et ma olen juba kümme tähtaega mööda lasknud, nii et kas ma ei võiks lõpetada just sellel leheküljel, kuhu jõudnud olen ning anda see neetud käsikiri neile.

Vahepeal püüdsin kirjutada teisi kuuldemänge, samuti kirjutasin ja toimetasin käsikirju TV-seeriale "Dr. Who". On ju äärmiselt meeldiv omada isiklikku raadioseeriat, eriti sellist mille kohta keegi kirjutab, et on seda kuulanud, mis sest et see leiba ei anna.

Niisugune oli enam-vähem olukord siis, kui Galaktikas hääletaja käsiraamat 1979. a. septembris välja tuli ja sattus Sunday Times'i hulgimüügi bestselleri esimesele kohale. Ja jäi sinna pidama. Selge, keegi oli kuulanud.

Siinkohal lähevad asjad keerulisemaks ja just sellest ma rääkisin, kui hakkasin sissejuhatust kirjutama. Juhend ilmus nii paljudes vormides - raamatud, raadio, telesarjad, heliplaadid ja varsti ka kinofilmid - iga kord erineva põhiliiniga nii, et tegi isegi kõige ägedamad fännid nõutuks.

Siin on nüüd läbilõige erinevatest versioonidest, ilma erinevate Ühendriikides nähtud lavavariantideta, mis teeksid asja veel keerulisemaks.

Raadiosarjad algasid Inglismaal 1978. aasta märtsis. Esimesed seeriad koosnesid kuuest programmist või lõigust nagu me neid kutsusime. Lõik 1 kuni 6. Lihtne. Hiljem aasta lõpu poole lisandus veel üks episood mida hüüti Jõuluepisoodiks. Sellel polnud mingit seost Jõuludega. Jõuluepisoodiks kutsuti teda sellepärast, et oli esimene saade 24. detsembril, see on jõululaupäeval. Sellest peale läksid asjad järjest keerulisemaks.

1979. aasta alguses, anti Inglismaal välja esimene Hääletaja raamat, pealkirjaga Galaktikas hääletaja käsiraamat. See oli tublisti paisutatud versioon raadiosarja neljast esimesest episoodist, milles mõned tegelased käitusid sootuks teistmoodi ja teised tegelased täpselt samamoodi aga täiesti erinevatel põhjustel. See tähendab sama teost, kuid päästab dialoogide ümberkirjutamisest.

Samal ajal lasti müüki duubelplaadid, mis olid kontrastina raadiosarja pealiskaudselt koondatud neli esimest episoodi. Need polnud tegelikult lindistused mis raadios kõlasid vaid täiesti uued lindistused samast tekstist. See oli sellepärast, et me kasutasime taustana grammofoniplaate, mis on küll raadios kenad kuulata, kuid muudavad kommertsliku väljaandmise võimatuks.

1980. aasta jaanuaris sai BBC eetrisse lastud viis uut Galaktikas hääletaja käsiraamatu episoodi, mis tegi nende koguarvuks kaksteist.

1980. aasta alguses ilmus Inglismaal Hääletaja teine raamatuväljanne, samal ajal kui Harmony Books kirjastas Ühendriikides esimese väljaande. See oli üsna põhjalikult ümbertöötatud, ümbertoimetatud ja koostatud versioon Galaktikas hääletaja käsiraamatu raadiosarja episoodidest nr. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 5 ja 6 (selles järjekorras). Et olla otsekohene, sai raamatu nimeks Restoran Universumi Lõpus, kuna see sisaldas Galaktikas hääletaja käsiraamatu raadioepisoodi nr. 5, mille tegevus toimus Milliway-nimelises restoranis, tuntud ka kui Restoran Universumi Lõpus.

Peaaegu samal sai valmis ka heliplaat, kujutades endast kõvasti ümberkirjutatud ja laiendatud 5-ndat ja 6-ndat episoodi raadiosarjast. See heliplaat sai samuti nimeks Restoran universumi lõpus.

Vahepeal, 1981. aastal sai BBC ja ringhäälinguga koos tehtud televisioonisari kuuest Galaktikas hääletaja käsiraamatu episoodist. Need toetusid enam või vähem kuuele esimesele raadioepisoodile. Teisisõnu sisaldasid nad enamuse raamatust Galaktikas hääletamise juhend ning teise poole raamatust Restoran universumi lõpus. Seetõttu ei sisaldanud need raamatute redigeeringuid, kuigi järgisid raadioseeriate põhistruktuuri.

1982. aasta jaanuaris kirjastas Harmony Books Restorani universumi lõpus Ühendriikides.

1982. aasta suvel sai üheaegselt Inglismaal ja Ühendriikides avaldatud Hääletaja kolmas raamat, pealkirjaga Elu, Universum ja kõik muu. Selle aluseks polnud midagi, mida oleks juba raadios kuuldud või televisioonis nähtud. Tegelikul kuulusid sinna küll kindlalt raadiosarja episoodid 7, 8, 9, 10, 11 ja 12. Need lõigud on, kui te mäletate, juba revideeritud kujul kogutud raamatusse Restoran universumi lõpus.

Nüüd ma läksin Ameerikasse, et kirjutada filmistsenaarium. See pidi sisaldama kõike valmisolevat ja seni, kui filmitegemine edasi lükkus (kuulujuttude põhjal pidi filmimist alustatama kohe pärast "Viimse trumbi" valmimist), kirjutasin neljanda ja viimase osa triloogiast, Nägemist ja suur tänu kõigi kalade eest. See kirjastati 1984. aasta alguses Suurbritannias ja USA-s ning oli suurepäraselt vastuolus igasuguste dateeringutega ja muu tehtuga, kaasa arvates teda ennast.

Kuna sellest kõigest polnud veel küllalt, siis kirjutasin veel Infocom'ile arvutimängu, millel oli vaid põgus sarnasus selle tiitli all ennemavaldatuga. Koostöös Geoffrey Perkinsiga koostasime kogu Galaktikas hääletaja käsiraamat:

Originaalsed raadiokäsikirjad (avaldati 1985. a. Inglismaal ja USA-s). See oli põnev seiklus. Nagu pealkirigi näitab, on see raamat raadiostsenaariumide kogu. Seega on ainus Hääletaja publikatsioon, mis täpselt ja täielikult kopeerib teist. Tunnen ennast veidi ebamugavalt - sellepärast, et sissejuhatus sellele raamatule oli kirjutatud pärast selle raamatu lõppu, mida te praegu lugema hakkate ja on loomulikult sellega täielikus vastuolus.

Tihti küsivad inimesed minult, kuidas lahkuda planeedilt. Neile olengi koostanud väikese ülevaate.

Kuidas pääseda orbiidile

1. Helista NASA-sse. Nende telefoninumber on (713) 483-3111. Tee neile selgeks, et sul on niipea kui võimalik vaja siit ära saada.
2. Kui nad ei ole nõus kaasa aitama, helista mõnele sõbrale, kes sul Valges Majas võiks töötada - (202) 456-1414 - et ta kostaks NASA-meestele mõne sõna sinu heaks.
3. Kui sul ei ole ühtegi sõpra Valges Majas, helista Kremlisse (küsi ülemere-operaatorilt numbrit 0107-095-295-9051).Neil ei ole seal kunagi ühtegi sõpra (või vähemalt mitte niisugust, kellele auk pähe rääkida), aga neil tundub olevat mõningast mõjuvõimu. Igatahes võid proovida.
4. Kui see ebaõnnestub, helista juhendite saamiseks paavstile. Tema telefoninumber on 011-39-6-6982 eeldades, et kommutaator on töökorras.
5. Kui kõik need püüded luhtuvad, hääleta maha mööduv lendav taldrik ja tee neile selgeks, et sul on eluliselt oluline saada siit minema enne, kui saabuvad su telefoniarved.

Douglas Adams
Los Angeles 1983 ja
London 1985/1986

Galaktikas hääletaja käsiraamat

Jonny Brock'ile ja Clare Gorst'ile
ja kõigile teistele arlingtonlastele
tee, sümpaatia ja sohvaga.

Kusagil Galaktika spiraali kaardistamata tagaküljest ja tema läänepoolsest spiraalikeerust mõõtmatus kauguses asub üks väike ja mitte kellelegi vajalik kollane päike.

Kui umbes 98 miljoni miili kaugusel selle ümber tiirelda, siis paistab kätte üks rohekas-sinine planeet, mille asukad on nii meeldivalt primitiivsed, et nad peavad tänapäevani kvartskelli heaks leiutiseks.

Sellel planeedil on - õigem oleks öelda oli - üks mure. Enamus inimesi, kes seal elasid, olid suurema osa ajast õnnetud. Paljud otsustused olid sellest asjaolust põhjustatud, enamik aga seisnes siiski väikeste roheliste paberitükikeste liikumises. See on lisatud teadmiseks, mitte sellepärast, et need rohelised paberitükid oleksid õnnetud olnud.

Ja nii see probleem säilis; paljud inimesed olid mõttetud ja suurem osa neist haletsusväärsed, isegi need kellel olid kvartskellad.

Paljud olid üha rohkem arvamusel, et nad tegid puude otsast alla tulemisega suure vea. Ja mõned lisasid, et isegi puud olid halb leidus ja mitte keegi ei oleks kunagi tohtinud ookeanist välja tulla.

Ja siis, ühel neljapäevasel päeval, peaaegu kaks tuhat aastat pärast seda, kui üks mees naelutati puu külge sellepärast, et ütles kui tähtis ja kena oleks, kui inimesed veidi muutuksid, istus üks tüdruk omaette ühes väikeses kohvikus Rickmansworth'is ja arutas selle üle, mis on kogu aeg viltu läinud ja avastas lõpuks mooduse, kuidas maailm heaks ja õnnelikuks paigaks muuta. Sel hetkel oli tal õigus ja mitte kedagi polnud vaja sellepärast kuhugi naelutada.

Kahjuks, enne kui ta jõudis helistada ja kellelegi sellest rääkida, toimus kohutav, mõttetu katastroof ja see hea mõte läks igaveseks kaotsi.

See ei ole selle tüdruku jutustus.

Aga see on lugu tollest kohutavast ja mõttetust katastroofist ning mõningatest tema järelmõjudest.

See on ühtlasi ka raamat, pealkirjaga Galaktikas hääletaja käsiraamat - mitte mõni Maa raamat ja kuni see katastroof toimus, polnud ta kunagi Maal trükitud, seda polnud ükski maalane mitte kunagi näinud ja isegi mitte kuulnud.

Sellest hoolimata täiesti tähelepanuväärne raamat.

Tegelikult oli see võib-olla kõige tähelepanuväärsem raamat, mis kunagi on Väikese Vankri suurtest kirjastuskorporatsioonidest välja tulnud - neist pole ükski maalane samuti kunagi kuulnud.

See pole mitte ainult täiesti tähelepanuväärne raamat vaid samuti suuresti kasulik - populaarsem kui "Taevase kodumajapidamise entsüklopeedia", rohkem ostetud kui "Viiskümmend kolm muud asja, mida teha nullgravitatsioonis", rohkem vaieldav kui Oolon Coluphid'i filosoofiliste tiraadide triloogia "Kus Jumal eksis?", "Mõnda Jumala suurimatest vigadest" ja "Kes on üldse Jumal?".

Paljudes rahulikumates tsivilisatsioonides Galaktika välimisel idapoolsel harul oli Hääletaja käsiraamat juba välja jäetud suurest Galaktika Entsüklopeediast - kõigi teadmiste ja tarkuse tüüpilisest varasalvest. Seal oli palju vahelejätmisi ja see sisaldas palju kahtlase väärtusega informatsiooni, aga lõpuks, olles metsikult ebakorrektne, ületab ta vanemat ja igavamat tööd kahe tähtsa lähenemise poolest.

Esiteks on ta pisut lühem; teiseks on talle kaanele kirjutatud suurte ja sõbralike tähtedega ÄRA PABISTA.

Aga lugu sellest kohutavast ja mõttetust neljapäevast, lugu selle aimamatutest tagajärgedest ja lugu sellest, kuidas need tagajärjed on lootusetult seotud selle tähelepanuväärse raamatuga, algab väga lihtsalt.

See algab ühe majaga.

1. peatükk

Maja seisis tähtsusetuna täpselt küla ääres. See oli omaette ja seisis fassaadiga Lääne põldudele viiva tee poole. See oli igati tähtsusetu maja - umbes kolmkümmend aastat vana, ilma loata ehitatud, nelinurkne, tehtud tellistest ja tal olid esiküljel neli sellise kujuga akent, mis enam või vähem täielikult pilku riivasid.

Ainuke inimene, kellele see maja mingitmoodi oluline oli, oli Arthur Dent ja seda ainult sellepärast, et ta juhtus seal elama. Ta oli seal elanud ligikaudu kolm aastat pärast seda, kui ta kolis ära Londonist, sest see linn tegi ta närviliseks ja ärritunuks. Ta oli enam-vähem kolmekümneaastane, pikk, tumedajuukseline ja mitte kunagi endaga rahulolev mees. Põhiline, mis teda ärritas, oli see, et inimesed küsisid talt alatasa, miks ta nii mossis on. Ta töötas kohalikus raadios, kus püüdis oma sõpradele alatasa rääkida huvitavamaid lugusid, kui need võib-olla aru said. Sellepärast, et enamik tema sõpru töötas reklaami alal.

Kolmapäeva öösel oli kõvasti sadanud, teerada oli märg ja mudane, aga neljapäeva hommikul oli päike ere ja säras viimaseid kiiri Arthur Denti majale. Arthur ei olnud veel põhjalikult aru saanud, et omavalitsus tahab selle ümber lükata, et ehitada asemele ringtee.

Arthur ei tundnud ennast neljapäeva hommikul kell kaheksa eriti hästi. Ta ärkas unesegasena, tõusis üles, uitas unesegasena toas ringi, avas akna, nägi buldooserit, leidis üles oma tuhvlid ja tatsas ära vannituppa pesema.

Pasta hambaharjale - nii. Puhas.

Habemeajamise peegel - keerata ülespoole. Ta tegi seda. Hetkeks peegeldus läbi vannitoa akna teine buldooser. Õigesti sätituna peegeldas see Arthur Denti habemetüükaid. Ta ajas need maha, pesi, kuivatas ja tatsas kööki, et leida midagi meeldivat suhu pistmiseks.

Kastrul, kaan peale, külmkapp, piim, kohvi. Haigutus.

Sõna buldooser uitas korraks läbi tema aju, et leida endale seal mingi seos.

See buldooser köögi akna taga oli päris suur.

Ta jõllitas seda.

"Kollane," mõtles ta ja tatsas tagasi magamistuppa riietuma.

Vannitoast möödumisel jõi ta suure klaasitäie vett ja siis teise. Ta hakkas kahtlustama, et on pohmellis. Miks ta pohmellis on? Oli ta eelmisel õhtul joonud? Ta oletas, et vist küll. Ta tabas välgatuse habemeajamispeeglist. "Kollane," mõtles ta ja tatsas edasi magamistuppa.

Ta seisis ja mõtles. Õllekas, mõtles ta. Oh hoidku, õllekas. Ebamääraselt meenus mingi vihastamine, millegi sellise pärast, mis näis tähtis. Ta oli sellest teistele rääkinud, kõnelenud õige pikalt, õigemini kahtles ta: tema selgeim visuaalne mälestis olid klaasistunud pilgud teiste inimeste nägudel. Ta meenutas midagi uuest ringteest. See oli olnud kuum teema juba kuid, ainult et keegi ei paistnud sellest midagi teadvat. Naeruväärne. Ta jõi suure sõõmu vett. Ta otsustas, et lugu peab lahenema iseenesest. Kellelgi pole seda ringteed vaja, omavalitsusel pole tuge. See lugu peab lahenema iseenesest.

Jumal, kui hirmsa pohmelli ma olen tekitanud. Ta vaatas ennast riidekapi peeglist. Ta oli mures oma keele väljanägemise pärast. "Kollane," mõtles ta. Sõna kollane uitas korraks läbi tema aju, et leida endale seal mingi seos.

Viisteist sekundit hiljem oli ta majast väljas ja lebas tema aiateele läheneva suure kollase buldooseri ees.

Hr. L. Prosser oli, nagu nad ütlevad, lihtne inimene. Teiste sõnadega oli ta süsinikule-põhinev kahejalgne ahvidest arenenud eluvorm. Täpsemalt liigitades oli ta neljakümnene, paks, närune ja töötas kohalikus omavalitsuses. Hämmastaval kombel oli ta peale selle isaliinis Dzingis-khaani otsene järeltulija, kuigi ise ei teadnud. Kuna vahepealsed põlvkonnad ja rasside segunemine olid niivõrd raputanud tema geene, et tal ei olnud märkimisväärseid mongoliidseid tunnusjooni, saab hr. L. Prosseri kuulsate esivanemate pärandina eraldada vaid eelpoolmainitud lihavust, mittemõistmist ja erilist armastust väikeste karusnahksete mütsikeste vastu.

Keegi ei pidanud teda võitlejatüübiks; tegelikult oli ta närviline ja ärahirmutatud mees. Täna oli ta eriliselt närviline ja ärahirmutatud, kuna tema tööga läks midagi tõsiselt valesti. Töö seisnes selles, et vaadata, kuidas Arthur Denti maja on päeva lõpuks tee pealt eest ära koristatud saab.

"Tulge sealt ära, hr. Dent," ütles ta, "te ei saa võita, te teate. Te ei saa lõpmatuseni buldooseri ees lamada." Ta püüdis teha oma pilku raevukamaks, see aga ei läinud.

Arthur lamas mudas ja pladistas sellega.

"Ma mängin," ütles ta, "vaatame, kumb enne rooste läheb."

"Ma kardan, et teil tuleb sellega leppida," ütles hr. Prosser, näppides oma karusnahkset mütsi, seda oma pealael keerutades, "see ringtee on vaja ehitada ja ta ehitatakse!"

"Esimest korda kuulen sellest," ütles Arthur, "miks seda vaja on?"

Hr. Prosser viibutas oma sõrmi natuke aega tema poole, siis lõpetas selle ja pani käe tasku.

"Mis te silmas peate, milleks on vaja ehitada?" küsis ta. "See on ringtee. Me peame ehitama ringteid."

Ringteed on leiutised, mis lasevad ühtedel inimestel tormata punktist A väga kiiresi punkti B, samal ajal kui punktist B tormavad teised inimesed väga kiiresti punkti A. Inimesed, kes elavad punktis C, mis on täpselt nende punktide vahel, imestavad sageli, mida imelist on selles punktis A, et punkti B inimesed sinna nii saada tahavad, ja mida suurepärast on punktis B, et punktist A nii palju rahvast sinna püüab. Nad soovivad sageli, et inimesed ometi ükskord välja mõtleksid, kus kuradi kohas neile lõppeks olla meeldib.

Hr. Prosser tahtis olla punktis D. Punkt D ei olnud midagi sarnast, see oli ainult üks väike kõrvaline punkt, väga kaugel punktidest A, B ja C. Ta oleks tahtnud, et tal oleks väike majake punktis D, mille telgjoon asuks maja ukse kohal. Ja veeta mõnusalt hulganisti aega punktis E, mis peaks olema lähim kõrts punktile D. Tema naine muidugi tahtis roose kasvatada, aga temale meeldisid telgjooned. Ta ei teadnud millepärast, talle need lihtsalt meeldisid. Tal läks buldooserijuhtide mõnitavate pilkude all palavaks.

Ta tammus jalalt jalale, aga mõlema peal oli ebamugav seista. Ilmselt oli keegi olnud kohutavalt ebakompetentne ja ta lootis, et see jumala pärast tema poleks.

Hr. Prosser ütles "Teil oli küllalt õigust protesteerida või teha ettepanekuid selleks määratud ajal. Kas te ei tea?"

"Määratud aeg?" huilgas Arthur. "Määratud aeg? Esimest korda sain ma sellest teada siis, kui üks töömees eile minu juurde tuli. Ma küsisin talt, kas ta tahab mu aknaid pesta ja tema ütles, et ei. Et ta tahab selle maja ära lammutada. Ta ei ütelnud seda muidugi otse välja. Muidugi mitte. Enne pesi ta hulga aknaid ja võttis mult viieka. Siis alles rääkis."

"Aga hr. Dent, plaanid on olnud kohalikus plaaniametis kättesaadavad juba viimased üheksa kuud."

"No muidugi, kohe kui olin sellest eile õhtul kuulnud, läksin neid vaatama. Te ei pea ju muidugi selle kohta mingit märkust tegema? Ma mõtlen rääkima kellelegi või kuhugi."

"Aga plaanid olid tahvlil..."

"Tahvlil? Ma käisin juhuslikult maja kuni keldrini läbi, et neid leida."

"See on tahvlite osakond."

"Pimedas."

"Noh, võibolla olid pirnid läbi."

"Ja trepid samuti?"

"Kuid te ju leidsite teate!"

"Jah," ütles Arthur, "leidsin. See oli ühel tahvlil pärast lukustatuna tunduvat kabinetti asuvas kasutamata pesuruumis, mille ukse peal oli silt 'Hoiduge leopardide eest'."

Pilv läks üle peade. See heitis varju üle Arthur Denti, kes lamas küünarnukkidele toetudes külmas mudas. See heitis varju üle Arthur Denti maja. Hr. Prosser kortsutas selle peale kulmu.

"See ei paista just eriti kena välja," ütles ta.

"Vabandage, aga mulle ta juhtumisi meeldib."

"Teile hakkab ringtee meeldima."

"Oh, jääge vait," ütles Arthur Dent. "Jääge vait ja minge ära. Ja võtke oma neetud ringtee kaasa. Teil ei ole sellised jalad, et siin seista ja te teate seda."

Hr. Prosseri suu avanes ja sulgus mõned korrad järjest ja tema mõistus oli hetkeks täidetud seletamatute, kuid kohutavalt atraktiivsete piltidega sellest, kuidas Arthur Denti maja hävib leekides ja Arthur ise jookseb karjudes välja leegitsevatest rusudest, kolm tüsedat oda seljas. Hr. Prosserit tülitasid sellised visioonid sageli ja tegid ta väga närviliseks. Ta kokutas natuke ja surus siis enesest välja:

"Hr. Dent," küsis ta.

"Ahoi? Jah?" küsis Arthur.

"Natuke faktilist informatsiooni teile. On teil aimu, kui palju viga teeb see buldooserile, kui ma lasen tal otse üle teie sõita?"

"Kui palju?" küsis Arthur.

"Mitte kõigevähematki," ütles hr. Prosser, tormitsedes närviliselt imestusest, miks ta aju on täidetud tuhandete karvaste ratsanikega, kes kõik tulistavad teda.

Kummalise kokkusattumuse tõttu oli "mitte kõigevähematki" täpselt samapalju, kui ahvist arenenud Arthur Dent kahtles selles, et üks ta lähimaid sõpru ei olnudki arenenud ahvist, vaid tegelikult hoopis eluvorm planeedilt kusagil Betelgeusi naabrusest ja mitte Guildfordist nagu ta ise tavaliselt teatas.

Arthur Dent polnud seda isegi kahtlustanud kunagi.

See tema sõber oli saabunud planeedile Maa umbes viisteist maa-aastat tagasi ja oli tublisti vaeva näinud, et ennast Maa ühiskonda sisse sulatada. Peab ütlema, et mõningase eduga. Näiteks veetis ta need viisteist aastat väites, et on töötu näitleja, mis oli küllalt tõenäoline.

Ta oli teinud ettevaatamatu ja mõttetu vea, sest oli oma ettevalmistavates uuringutes pisut koonerdanud. Kogutud informatsioon lubas tal valida endale nimeks "Ford Prefect", kuna see pidi olema kenasti tähelepandamatu.

Ta ei olnud eriti pikk, tema näojooned olid silmatorkavad, aga mitte väga ilusad. Ta juuksed olid traatjad ja punakaskollased ning meelekohtadelt tahapoole kammitud. Tema nahk näis olevat ninalt ära veetud. Midagi tema juures oli veidi imelik, aga raske oli öelda, mis täpselt. Võibolla see, et ta silmad ei pilkunud piisavalt tihti ja mõnda aega temaga rääkides hakkasid su silmad tahtmatult selle pärast vett jooksma. Võibolla see, et ta naeris natuke liiga laialt, mis andis inimestele rammestava mulje, nagu tahaks ta nende kõri kallale tulla.

Ta mõjus enamusele oma Maalt leitud sõpradele ohutu ekstsentrikuna. Nagu taltsutamatu joodik mõningate veidrustega. Näiteks murdis ta tihti sisse ülikooli pidudele, jäi seal väga purju ja hakkas naljatama sealt leida õnnestunud astrofüüsikutega, kuni ta välja visati.

Vahetevahel haaras teda väga kummaline meeleolu ja ta põrnitses nagu hüpnotiseeritult taevast, kuni keegi talt küsis, mis ta teeb. Siis näis ta hetkeks süüdlasena, rahunes ja irvitas.

"Oh, vaatasin just lendavaid taldrikuid," naljatas ta ja igaüks hakkas naerma ja küsis talt, mis sorti lendavaid taldrikuid ta vaatas.

"Rohelisi!" vastas ta patuse irvitusega, naeris natuke metsikult ja siis ründas äkitselt lähimat baari ja ostis metsiku koguse napsi.

Taolised õhtud lõppesid tavaliselt halvasti. Ford võis juua ennast viskist segi, prantsatada mõne tüdrukuga nurka ja sellele ebaselgete fraasidega selgitada, et lendavate taldrikute värv ei oma tõesti mingit tähtsust.

Seejärel, kõikudes poolparalüseeritult mööda öiseid tänavaid, tavatses ta mööduvatelt politseinikelt küsida, kas nad teavad teed Betelgeusile. Politseinik tavatses vastu küsida midagi taolist, et "Kas te ei arva, et oleks aeg minna koju, söör?"

"Ma püüan, kullake. Ma püüan." on see, mida Ford niisugustel asjaoludel muutumatult vastas.

Tegelikult jälgis ta siis, kui põrnitses hajameelselt taevast, igasuguseid lendavaid taldrikuid. Põhjus, miks ta ütles rohelisi, oli vaid selles, et Betelgeusi kaubandusluure tavapärane munder oli roheline.

Ford Prefect ei lootnud, et mõni lendav taldrik võiks üldse niipea saabuda, sest viisteist aastat oli pikk aeg ükskõik kuhu maandumiseks, iseäranis veel kuhugi nii ajuvabasse kohta nagu Maa.

Ford soovis, et lendav taldrik tuleks varsti, sest ta teadis kuidas lendavaid taldrikuid maha hääletada ja kuidas neilt küüti saada. Ta teadis, kuidas vaadata Universumi imesid vähem kui kolmekümne Altairi dollariga päevas.

Tegelikult oli Ford Prefect ringihulkuv uurija selle täiesti tähelepanuväärse raamatu, Galaktikas hääletaja käsiraamatu pärast.

Inimolendid on suured kohanejad ja lõunane elu Arthuri maja juures oli korraldunud kindlasse rutiini. Arthuri väljakujunenud roll oli lamada pladistades mudas, esitades juhuslikke nõudeid näha oma advokaati, oma ema või head raamatut. Hr. Prosseri aktsepteeritud roll oli Arthurile auku pähe rääkida juhuslike uute lähenemisviisidega. Niisugustega nagu rahvale-hea jutt või sammume-progressile jutt, sa-tead-nad-lükkavad-su-maja-ükskord-kokku, ära-kunagi-vaata-tagasi jutt ja paljud teistsugused meelitused ja ähvardused. Ja buldooserijuhtide väljakujunenud roll oli istuda kohvi juues ringis ja eksperimenteerida ametühingumäärustega, et näha kuidas võiks olukorda nende finantsiliseks kasuks mõjutada.

Maa liikus rahulikult oma päevasel kursil.

Päike oli hakanud kuivatama muda, milles Arthur lamas.

Vari liikus jälle üle tema.

"Tere, Arthur," ütles vari.

Arthur vaatas üles ja kõõritades vastu päikest, hämmastus Ford Prefecti enda kohal nähes.

"Ford! Tere, kuidas läheb?"

"Kenasti," ütles Ford, "kuule, on sul tegemist?"

"On mul tegemist?" hüüatas Arthur. "Olgu, ma olen just saanud endale kõik need buldooserid ja asjad, et nende ees lamada, sest nad hakkavad mu maja ümber lükkama, kui ma ei lama, aga juhul kui... olgu, ei, mitte eriti, miks sa küsid?"

Betelgeusil ei tuntud sarkasmi ja Ford Prefect ei pannud seda sageli tähele, kui ta just ei keskendunud. Ta ütles: "Väga hea. Kas me saame kusagil juttu ajada?"

"Mida?" küsis Arthur Dent.

Mõned sekundid paistis, et Ford ignoreerib teda põrnitsedes liikumatult taevasse nagu jänes, kes püüab rongi pääseda. Siis kükitas ta ootamatult Arthuri kõrvale.

"Meil on vaja rääkida," ütles ta tungivalt.

"Kena," ütles Arthur, "räägi."

"Ja juua," ütles Ford. "On eluliselt tähtis, et me räägiksime ja jooksime. Kohe. Me lähme külasse õllekasse."

Ta vaatas jälle taevasse, närviliselt, ootusärevalt.

"Kuule, kas sa ei saa aru!" karjus Arthur. Ta osutas Prosserile. "See mees tahab mu maja kokku lükata!"

Ford vaatas kiiresti Prosseri poole, mõtiskles.

"Olgu. Kas ta saab sellega hakkama siis, kui sa ära oled?" küsis ta.

"Aga ma ei taha, et ta seda teeks!"

"Ah."

"Kuule, mis sinuga lahti on, Ford?" küsis Arthur.

"Midagi. Midagi pole lahti. Kuula mind - ma pean sulle rääkima tähtsaimast asjast, mida sa üldse tead. Ma pean sulle rääkima kohe ja ma pean seda rääkima "Hobuse ja Tallipoisi" trahteris.

"Aga miks?"

"Sellepärast, et sulle on varsti väga kanget napsi vaja."

Ford põrnitses Arthurit ja Arthur imestas, et ta tahtejõud hakkas kahanema. Ta ei saanud aru, et see oli ühe vana joogimängu pärast, mida Ford õppis mängima Orion Beeta madraniidikaevanduste võrku teenindavates kosmodroomides.

Mäng ei olnud päris ilma sarnasuseta Maa mänguga, mida kutsutakse indiaani maadluseks. Seda mängitakse nii:

Kaks võistlejat istuvad teine teisele poole lauda, mõlemal pits ees.

Nende vahele pannakse pudel Janx'i viina (nagu see on igaveseks talletatud iidses Orioni kaevurilaulus "Oh, ära anna mulle tilkagi rohkem Vana Janx'i viina/ Ei, ära anna mulle tilkagi rohkem Vana Janx'i viina/ sest mu pea läheb lendu, mu keel jääb vait, mu silmad kuivavad ära ja mina võin surra/ Kalla mulle veel üks patune Vana Janx'i viin).

Mõlemad kahest võistlejast koondavad siis oma tahte pudelile ja püüavad sellest pilguga kallata. Ja kallavad viina oma vastase klaasi, kes peab selle ära jooma.

Pudel täidetakse siis jälle. Mängu võib alustada uuesti. Ja veel kord.

Kui sa kord hakkad kaotama, siis võid kaotajaks jäädagi, sest et üks Janx'i viina omadustest on kahjustada telepsüühilist jõudu.

Niipea, kui enne kindlaks määratud kogus oli ära tarvitatud, pidi lõplikult kaotanu etendama kaotamist, mis oli tavapäraselt nilbelt bioloogiline etendus.

Ford Prefect mängis tavaliselt kaotuseni.

Ford põrnitses Arthurit, kes kippus arvama, et võib-olla ta siiski tahtis minna "Hobusesse ja Tallipoissi."

"Aga mis saab mu majast...?" küsis ta kaeblikult.

Ford vaatas üle tema hr. Prosserit ja äkki tabas teda patune mõte.

"Ta tahab su maja kokku lükata?"

"Jah, ta tahab ehitada..."

"Ja ta ei saa, sest sina lamad tema buldooseri ees?"

"Jah, ja..."

"Ma olen kindel, et me saame üht-teist korraldada," ütles Ford. "Vabanda!" käratas ta.

Hr. Prosser (kes kõnemehena arutas buldooserijuhtidega seda, kas Arthur Denti vaimne tervis seab nad ohtu või mitte ja kui seab, siis kui palju neile makstakse) vaatas ringi. Ta oli üllatunud ja kergelt ärritatud nähes, et Arthuril oli seltsiline.

"Jah? Tere?" hõikas ta, "kas hr. Dent on juba mõistusele tulnud?"

"Ja kas me võime hetkeks oletada," hõikas Ford, "et ta ei ole seal olnud?"
"Hästi?" ohkas hr. Prosser
"Ja kas me võime oletada ka seda," küsis Ford, "et ta on siin terve päeva?"
"Nii?"
"Ja kas teie mehed seisavad siin terve päeva ringis ilma, et nad midagi teeksid?"
"Võib juhtuda, võib juhtuda..."
"Hästi, kui te olete loobunud midagi tegemast, ei ole teil ju tegelikult vaja teda siia lamama?"
"Mis?"
"Te ju," ütles Ford kannatlikult, "ei vaja teda tegelikult siin."
Hr. Prosser mõtles selle üle.
"Hästi, ei, mitte seda..." ütles ta, "mitte just ei vaja..."
Ford ütles, "kui te nii võiksite seda käsitleda või lugeda nagu oleks ta tegelikult siin, siis võiksime tema ja mina tunniks või pooleks baari lipsata. Kuidas see kõlaks?"
Hr. Prosseri arust kõlas see täiuslikult.
"See kõlab täiesti põhjendatult..." ütles ta rahustava häälega imestades, keda ta püüdis rahustada.
"Ja kui te ise tahate hiljem kiireks hetkeks ära käia," rääkis Ford, "võime me alati asendada teid tagasitulekuni."
"Suur tänu teile," ütles hr. Prosser, kes ei saanud enam aru, kuidas üldse käituda, "suur tänu teile, jah, te olete väga heasoovlik..." Ta kortsutas kulmu, siis naeratas, siis püüdis mõlemaid korraga teha, kukkus läbi, haaras kätte oma karusnahkse mütsikese ja keerutas seda pealael kohendades. Ta võis ainult oletada, et ta on just võitnud.
"Nii," jätkas Ford Prefect, "võib-olla ei teinud ma ennast päris arusaadavaks. Kas ei peaks keegi mitte buldooseri ees lamama? Kas ei sõida nad mitte hr. Denti majja sisse, kui seal kedagi peatamas pole?"
"Mis?" küsis hr. Prosser.
"See on väga lihtne," seletas Ford, "mu klient, hr. Dent rääkis, et peab neid kinni lamades siin maapinnal, mudas. Nii et tulge ja asendage teda."
"Millest te räägite?" küsis Arthur, aga Ford tonksas teda oma kingaga, et ta vait oleks.
"Te tahate minult," küsis hr. Prosser, püüdes uut mõtet endale arusaadavaks teha, "et ma tuleks lamama siia..."
"Jah."
"Buldooseri ette?"
"Jah."
"Hr. Denti asemele."
"Jah."
"Mutta."
"Mutta nagu te ütlesite."

Niipea, kui hr. Prosser aru sai, et ta oli praktiliselt lüüa saanud, tundis ta nagu pommi vajumas oma õlgadele: see oli rohkem, kui ta maailmast aru saada suutis. Ta ohkas.

"Kas te võtate tagasi tulles hr. Denti baarist kaasa?"

"See on nii," vastas Ford, "see on täpselt nii."

Hr. Prosser astus paar närvilist sammu edasi ja peatus.

"Lubate?" küsis ta.

"Luban," vastas Ford. Ta pöördus Arthuri poole.

"Lase käia," ütles ta Arthurile, "tõuse üles ja lase mees lamama."

Arthur tõusis püsti, tundes ennast nagu unenäos.

Ford noogutas Prosserile, kes istus kurvalt ja saamatult mutta. Ta tundis, et kogu ta elu on mingisugune unenägu ja imestas vahetevahel, kelle oma see on ning kas need teised näevad ka sedasama. Muda kattis ta tagumiku ja käsivarred ning nõrgus kingadesse.

Ford vaatas rangelt tema poole.

"Ja ei mingit hr. Denti maja vaikset lammutamist kuni ta ära on. On nii?" küsis ta.

"Paljas mõtegi," urises hr. Prosser, "poleks pähe tulnud," jätkas ta, olles ennast selili keeranud. "See on üks kõige paljamatest mõtetest, mis mulle pähe võiks tulla."

Ta nägi buldooserijuhtide ametühingu esindajat lähenemas, lasi oma pea vajuda ja sulges silmad. Ta püüdis juhtida oma põhjendusi selleni, et ta vaimne tervis ei ole ohus. Ta ei olnud selles päris kindel - ta aju paistis olevat täis mürasid, hobuseid, suitsu ja vere lõhna. See juhtus alati, kui ta tundis haletsust või leplikkust, ta ei suutnud seda endale kuidagi seletada. Kõrgemates dimensioonides, millest me midagi ei tea, möirgas võimas khaan raevuselt, hr. Prosser aga ainult värises ja niutsus. Ta hakkas tundma väikest veekipitust silmalaugude taga. Bürokraatlik vägikaikavedu, vihane mees mudas lamamas, raskestimõistetavad võõrad seletamatut alandust jagamas ja tundmatu ratsanike armee naermas tema üle ta peas - missugune päev.

Missugune päev. Ford Prefect teadis, et see on kama kõik, kas Arthuri maja lükatakse nüüd kokku või mitte.

Arthur jäi väga murelikuks.

"Aga kas me võime teda usaldada?" küsis ta.

"Minu pärast võime teda maailma lõpuni usaldada," vastas Ford.

"Ah tõesti," ütles Arthur, "ja kaugel see on?"

"Umbes kaheteistkümne minuti pärast," vastas Ford, "tule nüüd, mul on ühte napsu vaja."

2. peatükk

Siin on see, mida Galaktika entsüklopeedia ütleb alkoholi kohta. Ta ütleb, et alkohol on värvitu lenduv vedelik, kujunenud suhkru käärimise teel ning märgib samuti selle joobnustavat efekti mõningatele süsinikul-põhinevatele eluvormidele.

Galaktikas hääletaja käsiraamat paneb ka alkoholi tähele, Ta ütleb, et parim jook kogu eksistentsi jooksul on Pangalaktiline Kurguloputuspomm. Ta ütleb veel, et Pangalaktilise kurguloputuspommi mõju on nagu purustataks su ajusid sidrunilõikudesse mähitud suure kuldse tellisega.

Käsiraamat räägib samuti sellest, missugustel planeetidel segatakse parimat Pangalaktilist Kurguloputuspommi, palju sa võiksid selle eest maksta ja missugused vabatahtlikud organisatsioonid seal sinu turgutamiseks on.

Käsiraamat ütleb sulle isegi seda, kuidas sellist jooki ise valmistada.

Võta mahl ühest Vana Janx'i Viina pudelist, seletab ta.

Vala sellesse üks mõõt Santraginus V merevett. Oh seda Santraginuse merevett, seletab ta. Oi neid Santraginuse vennikesi!

Lisa kolm kuubikut Arcturuse Megadzinni segus sulatamiseks (see peab olema korralikult külmutatud, muidu on bensiin haihtunud).

Lisa neli liitrit Fallia soogaasi selles mullitamiseks, kõigi nende õnnelike hääletajate mälestuseks, kes surid mõnust Fallia soodes.

Kalla üle hõbelusika selja pinnale ujuma mõõt Qualactini Hypermindi ekstrakti, pimeda Qualactini Tsooni kõigi joobnustavate lõhnade lõhna. Peent, magusat ja müstilist.

Kukuta sinna sisse Algoli Päikesetiigri hammas. Vaata seda lahustumas, laotades Algoli päikese kiiri sügavale joogi südamesse.

Piisuta Zamphuor'i

Lisa üks oliiv.

Joo...aga...väga ettevaatlikult...

Galaktikas hääletaja käsiraamatut müüakse palju paremini, kui Galaktika entsüklopeediat.

"Kuus pinti bitterit" ütles Ford Prefect "Hobuse ja Tallipoisi" baarimehele, "ja kiirest palun, maailma lõpp on peaaegu käes."

"Hobuse ja Tallipoisi" baarimees ei pälvinud sedasorti kohtlemist. Ta lükkas oma prillid ninale ja pilgutas silmi. Ford ei pannud teda tähele ja jõllitas aknast välja. Siis vaatas baarimees Fordi asemel Arthuri poole, kes kehitas abitult õlgu ega öelnud midagi.

Nii küsiski baarimees, "Ah mis, söör? Kena ilm selleks," ja hakkas kanne täitma.

Ta proovis uuesti. "Kas te lähete täna õhtul mängu vaatama?"

Ford vaatas kiiresti tagasi tema poole.

"Ei, mitte mingil juhul," ütles ta ja vaatas jälle aknast välja.

"Mispärast siis, juba ette ära tehtud otsus, te varjate, söör?" küsis baarman. "Kas Arsenalil pole □ansse?"

"Ei, ei," ütles Ford, "see on vaid sellepärast, et maailma lõpp hakkab tulema."

"Ja, muidugi, söör, nii te ütlesite," rääkis baarimees, vaadates samal ajal üle oma prillide Arthurit. "Kena pääsemine Arsenalil, kui see nii juhtub."

Ford vaatas selja taha, ehtsalt üllatununa.

"Ei, mitte päriselt," ütles ta. Ta kortsutas kulmu.

Baarimees hingas sügavalt sisse. "Olge lahked, söör, kuus kannu," ütles ta.

Arthur naeratas talle kahtlevalt ja kehitas jälle õlgu. Ta pööras ümber ja naeratas jälle kahtlevalt trahteri seltskonna poole, ainsal põhjusel, et mõni neist võis kuulda, mis seal sündis.

Mitte keegi polnud ja mitte keegi ei saanud aru, mis asja pärast ta naeratab.

Mees, kes istus Fordist järgmisena, vaatas kahte meest, vaatas kuut kannu, tegi kiire peastarvutuse, jõudis meeldiva lahenduseni ja irvitas lolli ja lootusrikka ilmega nende poole.

"Uju ära," ütles Ford, "need on meie," saates talle sellise pilgu, millise võiks ette manada Algoli päikesetiiger.

Ford libistas letile viienaelase raha. Ta ütles, "hoia ülejäänu endale."

"Mis, viiekast? Suur tänu, söör."

"Teil on kümme minutit aega selle kulutamiseks."

Baarimees pidas paremaks lihtsalt veidi eemale jalutada.

"Ford," ütles Arthur, "võid sa mulle palun rääkida, mida põrgut siin lahti on?"

"Joo ära," ütles Ford, "sa pead need kolm pinti endast läbi laskma."

"Kolm pinti?" ütles Arthur. "Lõuna ajal?"

Fordi kõrval istuv mees irvitas ja noogutas õnnelikult. Ford ignoreeris teda. Ta ütles, "Aeg on illusioon. Lõunaaeg topelt."

"Väga sügavmõtteline," ütles Arthur, "sa võid selle Readers Digest'sse saata. Neil on sinusuguste jaoks terve lehekülg.

"Joo ära."

"Miks kõik kolm kannu äkki?"

"Lihaste lõdvestuseks, sul on seda vaja."

"Lihaste lõdvestuseks?"

"Lihaste lõdvestuseks."

Arthur jõllitas oma õllesse.

"Kas ma tegin täna midagi valesti," küsis ta, "või on maailm olnud alati niisugune ja mina nii endassetõmbunud, et ei saa aru?"

"Olgu," ütles Ford, "ma püüan sulle selgitada. Kaua me teineteist tunneme?"

"Kui kaua?" Arthur mõtles. "Ee, umbes viis aastat, võib-olla kuus," ütles ta. "Igatahes ei ole see vist raisatud aeg olnud."

"Olgu," ütles Ford, "mis sa teed, kui ma ütlen, et ma ei ole üleüldse Guildfordist vaid ühelt väikeselt planeedilt kusagil Betelgeusi naabruses?"

Arthur kehitas sellise jama peale õlgu.

"Ma ei tea," ütles ta, võttes lonksu õlut. "Miks sa peaksid selliseid asju rääkima?"

Ford tõusis püsti. Polnud tõesti mõtet vaeva näha hetkel, kui maailma lõpp oli käes. Ta ütles ainult, "Joo ära."

Ta lisas täiesti tõsiselt, "Maailma lõpp on käes."

Arthur saatis ülejäänud seltskonnale järgmise kahvatu naeratuse. Ülejäänud seltskond kortsutas kulmu. Üks mees andis talle märku, et jätku neile naeratamine ja tegelegu oma asjadega.

"Täna peaks olema neljapäev," ütles Arthur iseendale, kummardudes kannu kohale. "Ma ei ole kunagi sõltunud neljapäevast."

3. peatükk

Sellel isesugusel neljapäeval liikus midagi paljude miilide kõrgusel planeedi pinnast läbi ionosfääri. Mitmed midagid tegelikult, mitmed tosinad hiiglasuured kollased kamakataolised plaatjad midagid, hiiglasuured nagu kontorihooned, vaiksed nagu linnud. Nad hõljusid kergelt, soojenedes tähe Sol elektromagnetilistes kiirtes, hinnates oma aega, grupeerudes, ette valmistades.

Planeet nende all oli peaaegu täiesti unustanud nende kohaloleku. See oli täpselt see, mida nad vajasid tolleks hetkeks. Hiiglasuur kollane midagi läks märkamatult Goonhilly'sse, nad möödusid Canaverali neemest ilma piuksutagi, Woomera ja Jordelli pank paistsid otse nende all. Sellest oli kahju, sest see oli just niisugust sorti koht, mida nad oleksid pidanud kõik need aastad vaatama.

Ainuke koht, mida nad üldse registreerisid, oli väike must leidus, mida nimetati Sub-Etha-Sens-O-Matic1 ja mis vilkus vaikselt omaette. See asus mugavalt pimedas ühes nahkpaunas, mida Ford Prefect harilikult kandis kaela riputatuna. Ford Prefecti koti sisu oli tegelikult päris põnev ja oleks mõnel Maa füüsikul silmad punni võinud ajada. Sellepärast ta varjas koti sisu alati paari murtud nurkadega kõige peale pressitud näidendi teksiga, milles osalusele ta pretendeeris. Sub-Etha-Sens-O-Maticu ja käsikirjade kõrval oli tal Elektrooniline Pöial - lühike tömp must kepp, sile ja tuhm, mõnede lamedate lülitite ja tabloodega ühes otsas. Tal oli veel üks leidus, mis nägi välja pigem nagu suurem taskuarvuti. Sellel oli umbes sadakond tillukest lamedat nuppu ja umbes nelja ruuttolli suurune ekraan, millele võis iga hetkega ilmuda üks "lehekülg" miljonist. See leidus paistis olevat hullumeelselt keeruline ja see oli ka üks põhjus, miks seda katvale kodusele plastikkestale oli suurte tähtedega kirjutatud ÄRA PABISTA. Teine põhjus oli see, et too leidus oli tegelikult kõige tähelepanuväärsem raamat, mis kunagi on Väikese Vankri suurtest kirjastuskorporatsioonidest välja tulnud - Galaktikas hääletaja käsiraamat. Tema mikro-submeson elektroonilisele komponendile kirjastamise põhjuseks on see, et oleks ta normaalses raamatuvormis trükitud, oleks üks tähtedevaheline hääletaja vajanud mõningaid ebasobivalt suuri hooneid selle hoidmiseks.

Selle all olid Ford Prefecti kotis mõned pastakad, märkmik ja suurem saunalina "Marks & Spencer" kaubamajast.

Galaktikas hääletaja käsiraamatul on märksõna 'käterätt' kohta natuke öelda.

Käterätt, ütleb see, on üks kõige võimsamalt kasulik asi, mis tähtedevahelisel hääletajal võib olla. Osaliselt on tal praktiline väärtus. Sa võid soojenduseks ennast sellesse sisse mässida, kui hüppad läbi Jaglan Beeta külmadelt kuudelt. Sa võid sellel lamada Santraginus V suurepärastel marmorliivastel randadel, hingates sisse pärlendava mere aure. Sa võid selle peale võtta, magades Kakrafooni kõrbemaailma tähtede all, mis paistavad nii punaselt; kasutada purjena miniparvel, tulles aeglaselt alla rängast Moth'i jõest; niisutada teda kasutamiseks käsitsivõitluses; mähkida ta ümber pea, et kaitsta end kahjulike aurude eest või vältida Traali Jampsliku Putukamäägur Elaja gaasi (üks üle mõistuse loll loom, ta oletab, et kui sina ei näe teda, siis tema ei saa ka

sind näha - hull nagu hari, aga väga väga jampslik). Sa võid lehvitada ohu korral oma käterätti hädasignaalina ja loomulikult lõpuks ka kuivatada ennast, kui ta ikka veel piisavalt puhas paistab.

Palju olulisem, et käterätil on määratu psühholoogiline väärtus. Kui hulgus (hulgus - mittehääletaja) mingil põhjusel avastab, et hääletajal on käterätt kaasas, oletab ta automaatselt, et tolle omanduses on veel hambahari, vahetuspesu, seep, plekktoos küpsistega, plasku, kompass, reketipall, sääsetõrje □ifoon, vihmakindel keep, kosmoseskafander jne, jne. Pealegi võib hulgus sel juhul õnnelikult laenata hääletajale mõnda neist asjust või tosinat muud eset, mille hääletaja võis õnnetuseks olla "kaotanud". Mida hulgus võib mõelda, on see, et igaüks, kes võib hääletada hingetõmbega läbi Galaktika, karmi elu elada, räpane olla, võidelda kohutavate imeolenditega, võidukas olla, ja ikka veel mäletab oma käteräti asukohta, on kindlasti mees, kellega tuleb arvestada.

Siitpeale fraas, mis kuulub hääletamise slängi: "Hei, sina, kas sa mässid seda vinget Ford Prefecti. See on üks näss, kes tõesti teab, kus ta käterätt on (mässima: teadma, teadlik olema, koos seksima; vinge: tõesti mõnus sell; näss: tõesti hämmastavalt mõnus sell).

"Kas sa käteräti võtsid kaasa?" küsis Ford äkki Arthurilt.

Arthur vaatas tema poole, võideldes oma kolmanda kannutäiega.

"Miks? Mida, ei... kas oleks pidanud?" ta oli üllatunult püsti tõusnud, sest sellel ei paistnud mingit tähtsust olevat.

Ford laksutas ärritunult keelt.

"Joo ära," urises ta.

Sel hetkel kostis väljast läbi õlleka tasase sumina, läbi plaadiautomaadi hääle, läbi Fordist järgmisena istuva mehe Fordi juhuslikult ostetud viski luksatuste hääle, tuhm mürisev raksatus.

Arthur tõmbas oma õlle kurku, hüppas jalgadele.

"Mis see on?" haugatas ta haledalt.

"Ära muretse," ütles Ford, "nad ei ole veel alustanud."

"Tänu jumalale," ütles Arthur ja rahunes.

"See oli vist sinu maja kokkukukkumine," ütles Ford oma viimast kannu ära pannes.

"Mis?" kisendas Arthur. Äkki oli Fordi nõidus haihtunud. Arthur vaatas metsikult enda ümber ringi ja jooksis akna juurde.

"Mu jumal, ja ongi! Nad on mu maja ära lammutanud, mida kuradit ma siin õllekas teen, Ford?"

"Sellel pole mingit vahet, kus sa oled," ütles Ford, "Jäta neile nende lõbu."

"Lõbu?" hädaldas Arthur. "Lõbu!" ta heitis uuesti kiire pilgu aknast välja, et vaadata, kas nad ikka räägivad samast asjast.

"Kuradile nende lõbu!" huilgas ta ja jooksis õllekast välja, lehvitades raevukalt peaaegu tühja õllekannu. Ta ei võitnud sellepärast õllekas mitte ühtegi sõpra.

"Pidage, te vandaalid! Te kodupurustajad!" karjus Arthur. "Te poolhullud visigoodid, kas te lõpetate juba!"

Ford pidi talle järele minema. Ta pöördus kiiresti baarimehe poole ja küsis neli pakki hiina pähkleid.

"Siin nad on, söör," ütles baarimees, ladudes pakid letile, "kakskümmend üks penni, olge lahked."

Ford oli väga lahke - ta andis baarimehele järgmise viienaelase ja käskis ülejääk endale jätta. Baarimees vaatas algul seda, siis Fordi. Ta värises äkki: ta koges hetkeks tunnet, millest ta ei saanud aru, sest keegi polnud Maal seda veel kunagi kogenud. Suure pinge seisundis annab iga eksisteeriv eluvorm välja tillukese üleva signaali. See signaal teadustab lihtsalt täpset ja peaaegu pateetilist tunnet, kui kaugel see olend on oma sünnikohast. Maal ei ole kunagi võimalik olla kaugemal kui kuusteist tuhat miili oma sünnipaigast ja tegelikult ei ole see väga kaugel, nii et need signaalid on liiga väikesed tähele panemiseks. Ford Prefect oli sel hetkel suure pinge all ja ta oli sündinud kuussada valgusaastat eemal Betelgeusi lähedal.

Baarimehel käis pea hetkeks ringi, tabatuna vapustavast, arusaamatust kaugusetundest. Ta ei teadnud, mida see tähendas, aga ta vaatas Ford Prefecti uue respektitundega, peaaegu aukartusega.

"Olete te siiras, söör?" küsis ta vaikse sosinaga, millel oli mõju vaigistada õllekat. "Arvate, et maailma lõpp on käes?"

Ford oli toibunud. Ta oli kergemeelses meeleolus.

"Jah," ütles ta lõbusalt, "minu hinnangu järgi kahe minuti pärast."

Baarimees ei saanud seda juttu uskuda, aga ta ei saanud ka uskumata jätta seda hämmastust, mida ta just oli tundnud.

"Kas me saaksime midagi selle vastu ette võtta?" küsis ta.

"Ei, mitte midagi," vastas Ford, toppides pähkleid taskusse.

Keegi naeris äkki rämedalt tasaseks jäänud baaris selle peale, kuidas kõik olid juhmistunud.

Fordist kõrval istunud mees oli nüüdseks purupurjus. Ta silmad vilasid, kui ta Fordi juurde tuli.

"Ma arvan," ütles ta, "et kui maailma lõpp hakkab tulema, peaksime me pikali heitma või paberkotid pähe tõmbama või midagi muud tegema."

"Kui teile meeldib, siis muidugi," vastas Ford.

"Nii nad meile sõjaväes rääkisid," ütles mees ja heitis pikki pilke tagasi oma viski poole.

"Kas see aitab?" küsis baarman.

"Ei," vastas Ford ja kinkis talle sõbraliku naeratuse. "Vabandage mind," ütles ta, "ma pean minema." Hetke pärast oli ta läinud.

Õllekas oli veel hetke vaikne ja siis, võideldes raskustega, kostis jälle rämeda häälega mehe naer. Tüdruk, kelle ta oli endaga baari lohistanud, oli teda viimase tunni jooksul hakanud kõigest südamest jälestama. Tüdrukule võinuks pakkuda suurt rahuldust teadmine, et umbes pooleteise minuti pärast aurustub mees äkki vesiniku-, osooni- ja vingugaasipahvakuks. Igatahes kui see hetk saabus, oli ta liiga tegevuses enda aurustamisega, et tähele panna.

Baarimees puhastas oma kurku. Ta kuulis ennast ütlemas, "Viimased tellimused, palun."

Hiiglasuured kollased masinad hakkasid laskuma allapoole ja liikuma kiiremini. Ford teadis, et nad on seal. Ta ei oleks tahtnud, et päris niimoodi läheb.

Joostes mööda tänavat, oli Arthur peaaegu oma majani jõudnud. Ta ei märganud, kui külmaks oli äkki läinud, ta ei märganud tuult, ta ei märganud äkilist vihmasagarat. Ta ei märganud midagi peale buldooserite roomikute aeglase liikumise üle prügihunniku, mis oli tema kodu olnud.

"Te barbarid!" röögatas ta. "Ma nõuan kohtu kaudu omavalitsuselt tagasi iga penni! Ma poon teid üles, tõmban rattale ja raiun neljaks! Ja annan piitsa! Ja keedan... kuni... kuni... kuni teil on küllalt saanud."

Ford jooksis väga kiiresti talle järgi. Väga väga kiiresti.

"Ja siis ma teen seda veelkord!" kisendas Arthur. "Ja lõpuks ma kogun kokku kõik väikesed tükid, mis järgi on jäänud, ja hüppan nende peal!"

Arthur ei pannud tähele, et mehed jooksid buldooseritest välja. Ta ei märganud, et hr. Prosser jõllitas palavikuliselt taevasse. See, mida hr. Prosser nägi, oli hiiglasuur kollane midagi, mis kriiskas pilvedest alla. Võimatult hiiglasuur kollane midagi.

"Ja ma jäängi nende peal hüppama," karjus Arthur, ikka joostes, "kuni jalad on rakkus, või ma mõtlen välja midagi veel vastikumat, ja siis..."

Arthur komistas, kukkus pea ees, veeres ja maandus lapiti oma seljale. Lõpuks ta märkas, et midagi on lahti. Ta näpp osutas ülespoole.

"Mis põrgut see on?" kriiskas ta.

Ükskõik mis see siis kihutas üle taeva oma koletislikus kollasuses, igatahes rebis ta taeva pooleks üle mõistuse käiva müraga ja kadus kaugustesse, jättes taevasse õhuaugu, mis täitus kõrvu kuus jalga pealuusse lööva pauguga.

Teine järgnes talle samal moel, ainult valjemini.

Raske on täpselt kirjeldada, mida inimesed planeedi pinnal nüüd tegid, sest nad ei teadnud seda isegi. Nad ka ei mõelnud palju selle üle, joostes läbi majade, joostes majadest välja, ulgudes kärarikkalt selle lärmi keskel. Kogu maailmas täitusid tänavad inimestega, autod libisesid üksteise otsa nagu müra, mis langes nende peale ja rullus siis nagu tõusulaine üle küngaste ja orgude, kõrbete ja ookeanide, paistes tasandavat kõike mida tabas.

Ainult üks mees seisis ja vaatas taevast, seisis kohutava kurbusega oma silmis ja kummitroppidega oma kõrvus. Ta teadis täpselt, mis juhtub ja oli seda teadnud sellest ajast peale kui ta Sub-Etha Sens-O-Matic oli hakanud ööpimeduses tema padja kõrval plinkima ja ta äratanud. Seda ta oli oodanud kõik need aastad, aga kui ta oli de□ifreerinud need signaalid, haaras teda külmatunne ja südames pigistas. Kõigist rassidest kogu Galaktikas, kes oleksid võinud tulla ja öelda planeet Maale suure "tere", mõtles ta, ei oleks pidanud need küll Vogonid olema.

Siiski teadis ta, mida peab tegema. Kui Vogonite kosmoselaev müristas kõrgelt üle tema läbi õhu, avas ta oma pauna. Ta viskas välja "Joosepi ja Hämmastava Värvilise Öösärgi" käsikirja, ta viskas välja "Nõiduse" käsikirja: ta ei vajanud neid seal, kuhu ta oli minemas. Kõik oli korras, kõik oli ette valmistatud.

Ta teadis, kus oli tema käterätik.

Äkiline vaikus tabas Maad. See oli isegi halvem kui müra. Mõni aeg ei juhtunud midagi.

Suured kosmoselaevad rippusid liikumatult taevas, üle kõigi maa rahvaste. Rippusid taevas liikumatult, koletult, raskelt, püsivalt, justkui looduse mõnitamiseks. Paljud inimesed said hoobilt □oki, kui nende mõistus püüdis kombata seda, mida nad nägid. Kosmoselaevad rippusid taevas nii nagu tellised ei ripu.

Ja ikka ei juhtunud midagi.

Siis tuli sealt kerge sosin, üks äkiline avara kõikehõlmava häälega sosin. Iga Hi-Fi süsteem maailmas, iga raadio, iga televiisor, iga kassettmagnetofon, iga suurim ja iga pisemgi kõlar, iga keskklassi lustikummut lülitas ennast vaikselt sisse.

Iga tinakann, iga prügikast, iga auto, iga veiniklaas, iga roostes plekilatakas hakkas tööle nagu akustiliselt täiuslik valjuhääldi.

Seda häält Maale edastades oli tehtud midagi väga lõplikku hääle reprodutseerimise alal, nimelt suurim publikule adresseeritud süsteem, mis iial ehitatud. Aga sealt ei kostnud ei kontserti, ei muusikat, ei fanfaare, ainult lihtlabane teade.

"Maa inimesed, palun teie tähelepanu," ütles hääl ja see oli imetore. Imetore täiuslik kvadrofooniline hääl koos nii väheste moonutustega nagu seda tekitab vapra mehe nutt.

"Räägib Prostetniline Vogon Jeltz Galaktilise Hüperkosmose Planeerimise Nõukogust," jätkas hääl. "Nagu te kahtlemata teate, vajab Galaktika kõrvaliste regioonide arendamise plaan hüperkosmilise ekspresstee ehitamist läbi teie tähesüsteemi ja kahetsusväärselt on teie planeet üks nendest, mis määratud hävitamisele. Protsess võtab aega natuke vähem kui kaks teie Maa minutit. Tänan teid."

Hääl suri välja.

Kujuteldamatu hirm laskus Maal vaatavatele inimestele. Hirm liikus vaikselt läbi kokkukogunenud salkade nagu oleksid need rauapuru lauaplaadil ja magnet liiguks nende all. Paanika tärkas jälle, lootusetu põgenemispaanika, aga põgeneda polnud kuhugi.

Jälgides seda lülitasid Vogonid oma valjuhääldi jälle sisse. See ütles:

"Teil pole põhjust olla sellest üllatunud. Kõik plaanid ja hävitamiskäsud on olnud nähtaval teie kohalikus plaaniametis Alfa Centauril juba viiskümmend teie Maa aastat, nii et teil on olnud küllalt aega esitada ükskõik milliseid formaalseid kaebusi ja on liiga hilja hakata nüüd sellest lärmi tegema."

Valjuhääldi vaikis jälle ja selle kaja kandus üle maa. Koletud kosmoselaevad keerasid end taevas vaiksel käigul. Kõigi alaküljel luugi kohal avanes tühi must ring.

Samal ajal pidi keegi kusagil olema kruttinud raadiosaatjat, määranud kindlaks lainepikkuse ja saatnud tagasi Vogonite laevadele teate vastuväidetest planeedi kasuks. Mitte keegi ei kuulnud iialgi, mida selles öeldi, nad kuulsid ainult vastust. Valjuhääldi ärkas uuesti ellu. Hääl oli pahane. See ütles:

"Mis te selle all mõtlete, et te pole kunagi olnud Alfa Centauril? Taeva pärast, inimkond, see on ainult nelja valgusaasta kaugusel, te teate. Vabandan, aga kui te ei tunne üldse huvi oma kohalike asjade vastu, siis on see teie endi asi."

"Käivitage hävituskiired."

Valgus vallandus kosmoselaevade luugiavadest.

"Ma ei tea," ütles hääl valjuhääldist, "neetult tuim planeet. Mul pole mingit sümpaatiat." See lõigati läbi.

Oli kohutavalt õudne vaikus.

Oli kohutavalt õudne müra.

Oli kohutavalt õudne vaikus.

Vogonite Konstruktorite Laevastik vajus läbi tintja tähise tühjuse.

4. peatükk

Kaugel, Galaktika teisel spiraalikeerul, viiesaja tuhande valgusaasta kaugusel tähest Sol, kihutas Zaphod Beeblebrox, Keiserliku Galaktika Valitsuse President, üle Damograni merede. Tema ioonmootoriga deltapaat vilkus ja sädeles Damograni päikese käes.

Damogran kuum; Damogran kauge; Damogran peaaegu täiesti tundmatu.

Damogran, Kullast Südame salajane kodu.

Paat kihutas üle vee. Läks natuke aega, enne kui see leidis oma õige tee, sest Damogran on nii ebamugavalt loodud planeet. Ta koosneb ainult keskpärastest suurtest kõrbesaartest, mida eraldab üksteisest väga kena, aga masendavalt lai ookeaniavarus.

Paat kihutas edasi.

Selle topograafilise kohmakuse pärast oli Damogran jäänud alati asustamata planeediks. Sellepärast valiski Keiserlik Galaktika Valitsus Damograni Kullast Südame projekti jaoks. Sest see oli nii asustamata ja Kullast Südame projekt oli nii salajane.

Paat tõmbles ja hüples üle mere, üle mere, mis lebas kogu planeedi ainukese kasutamiskõlbliku saarestiku peamiste saarte vahel. Zaphod Beeblebrox oli teel tillukeselt kosmodroomilt Ida-Saartelt (see nimi oli täielikult tähenduseta kokkusattumus - Galaktika keeles tähendab Ida väikest, lamedat ja helepruuni) Kullast Südame Saarele, mida teise tähenduseta kokkusattumuse tõttu hüüti Prantsusmaaks.

Kullast Südamel töötamise üks kõrvalefekte oli terve sari keni tähenduseta kokkusattumusi.

Aga igatahes ei olnud kokkusattumus see, et täna, projekti tipppäeval, mil Kullast Südant esitleti lõpuks imestavale Galaktikale, oli ka Zaphod Beeblebroxi tipppäev. Selle päeva pärast otsustas ta esimest korda kandideerida presidenditoolile, otsus, mis saatis hämmastuse □okilaineid üle kogu Keiserliku Galaktika. Zaphod Beeblebrox? President? Ega ometi see Zaphod Beeblebrox? Ega ometi see president? Paljud olid näinud seda kui säravat tõestust, et kogu teadaolev loodu keedetakse lõpuks seebiks.

Zaphod irvitas ja andis paadile täistuurid.

Zaphod Beeblebrox, seikleja, eks-hipi, nautleja (petis? väga võimalik), maniakaalne enesereklaamija, kohutavalt halb isiklikes suhetes, vahel isegi täiesti võimatu.

President?

Kedagi polnud seebiks keedetud, vähemalt mitte sellepärast.

Ainult kuus inimest terves Galaktikas said aru Galaktika valitsemise printsiipidest ja nemad teadsid, et kui Zaphod Beeblebrox on ükskord teatanud oma kavatsusest saada Presidendiks, siis oli see enam-vähem täiesti teostatav: ta oli ideaalsest presidendimaterjalist.

Mille arusaamises nad kõige rohkem eksisid, oli põhjus, miks Zaphod presidendiks tahtis.

Ta randus hoogsalt, paisates päikese poole metsiku veevalli.

Täna oli päev; täna oli päev, mil nad võisid teada saada, mida Zaphod oli kavandanud. Täna toimus see, milleks Zaphod Beeblebroxile oli presidendikohta vaja. Täna oli ühtlasi ka tema kahesajas sünnipäev, aga see oli ainult veel üks tähenduseta kokkusattumus.

Ta naeris vaikselt omaette, kui ta kihutas üle Damograni merede, missugune imetore, erutav päev oli tulemas. Ta rahunes ja toetas oma kaks käsivart laisalt üle istme seljatoe. Ta tüüris lisakäega, mille ta oli hiljuti sobitanud oma parema käe alla, et see aitaks parandada tema suusapoksimist.

"Hei," kudrutas ta omaette, "sa oled tõesti külm sell." Aga ta närvid trillerdasid nagu koertevile.

Prantsusmaa saar oli umbes kakskümmend miili pikk, keskelt viis miili läbimõõdus, liivane ja sopilise kaldaga. Tegelikult ei paistnud ta oma olemuselt olevat mitte niiväga saar kui lihtsalt sopiline kallas, mis ümbritseb üht hiiglasuurt lahte. Seda muljet tugevdas veel tõsiasi, et sisemine poolkuukujuline rannajoon koosnes enamasti täielikult järskudest kaljudest. Kalju tipust langes maa tasaselt viis miili kuni vastaskaldani.

Kalju tipus seisis vastuvõtukomitee.

See koosnes enamjaolt inseneridest ja teadlastest, kes olid ehitanud Kullast Südame - enamasti humanoidid, aga siin ja seal olid vähesed reptiilsed aatomiteadlased, kaks või kolm rohelist, sülfilaadset maksimegagalaktikalast, üks kaheksajalgne füsukturalist ja Huuluuvuu (Huuluuvuu on superintelligentne sinist värvi vari). Kõik, välja arvatud Huuluuvuu, särasid oma värvilistes tseremoniaalsetes laborikitlites; Huuluuvuud näidati võimaluse korral aeg-ajalt läbi liigutatava prisma.

Mõõtmatult elev meeleolu värises neis kõigis. Koos ja omavahel olid nad läinud läbi ja mööda kõige tähtsamatest füüsikaseadustest, kujundanud ümber aine fundamentaalse ehituse, pingutanud, väänanud ja murdnud võimalikkuse ja võimatuse seadused, aga ikka tulnud kõige suurema elevusega kohtama meest, orani särbiga ümber kaela (oranzi särpi kandis traditsiooniliselt Galaktika President). Neile ei oleks see isegi siis palju lugenud, kui nad oleksid teadnud, kui palju võimu Galaktika Presidendil tegelikult oli: üldse mitte. Ainult kuus inimest Galaktikas teadsid, et Galaktika Presidendi töö pole mitte kasutada võimu vaid jätta sellest muljet.

Zaphod Beeblebrox oli oma töös hämmastavalt tubli.

Rahvamass ahmis õhku, oli pimestatud päikesest ja meresõiduoskusest, kui presidentlik kiirpaat vihises ümber neeme lahte. See välkus ja säras, kui liugles laiade laugete pööretega üle mere.

Tegelikult polnud sellel üldse vajadust vett puudutada, sest seda hoidis üleval ähmane ioniseeritud aatomite padi, aga nimelt efekti pärast oli see varustatud laiade stabilisaatorilabadega, mis võisid vette ulatuda. Need lõikasid ja paiskasid õhku veekihte, lõhestasid sügavaid haavu merre, mis õõtsus hullunult ja langes vahutades tagasi paadi kiiluvette, kui see üle lahe kihutas.

Zaphod armastas efekte: ta oli nendes parim.

Ta vilistas teravalt, paat libises küljetsi metsiku vikatterava kalju ette ja jäi kergelt lainetele kõikuma.

Hetkegi ootamata jooksis ta dekile, lehvitas ja irvitas umbes kolmele triljonile inimesele. Kolme triljonit inimest seal tegelikult polnud, aga nad jälgisid iga tema liigutust läbi väikese tri-D robotkaamera, mis hõljus alandlikult tema lähedal õhus. Presidendi veidrused tegid tri-D alati hämmastavalt populaarseks: selleks ta neid tegigi.

Ta naeratas jälle. Kolm triljonit ja kuus inimest ei teadnud, aga täna võis sündida suurem nali, kui keegi neist oleks osanud oodata.

Kaamera jäi peatuma suures plaanis tema teisel, rohkem populaarsel peal ja ta lehvitas jälle. Ta oli muidu enam-vähem humanoidi väljanägemisega, kui välja arvata üks ülearune pea ja kolmas käsivars. Ta sassis juuksed turritasid suvalistesse suundadesse, ta sinised silmad välkusid millestki täiesti arusaamatust ja ta habemetüükad olid peaaegu alati ajamata.

Kahekümne jala kõrgune läbipaistev kera ujus ta paadi järel, kõikudes ja keereldes, läikides särava päikese käes. Selle sees hõljus suur uhke punase nahaga polsterdatud poolringikujuline diivan. Mida rohkem kera kõikus ja keerles, seda rohkem püsis diivan täiesti paigal, kindel nagu polsterdatud kalju. Jälle oli kõik tehtud rohkem efekti jaoks, kui millekski muuks.

Zaphod astus läbi kera seina ja vajus diivanile. Ta laotas oma kaks käsivart selle seljatoele ja pühkis kolmandaga põlvelt tolmukübeme. Ta pead vaatasid ringi, naerdes. Ta tõstis oma jalad sohvale. Korraks, mõtles ta, võiks karjuda.

Vesi kees mulli all, pulbitses ja pritsis. Mull voogas läbi õhu, kõikudes ja keereldes veepritsmetes. Ronis kõrgemale, kõrgemale, heites valguslaike kaljule. Voogas jälle ülespoole, vesi voolamas tagasi sadu jalgu alla merre.

Zaphod naeris, kujutades ennast ette.

Läbinisti naeruväärne transpordimoodus, aga siiski täitsa ilus.

Kalju tipus kera vankus korra, põrkas vastu rööbasteed, keeras ennast selle väikesele nõgusale platvormile ja jäi seisma.

Tohutu aplausi saatel astus Zaphod Beeblebrox mullist välja, oranz särp valguses lõõmamas.

Galaktika President oli saabunud.

Ta ootas, kuni aplaus vaibus ja tõstis siis tervituseks käe.

"Hi," ütles ta.

Valitsuse ämblik nihkus alandlikult tema juurde ja püüdis suruda ta kätte teist eksemplari ettevalmistatud kõnest. Originaalteksti leheküljed kolm kuni seitse olid sel hetkel märjalt ulpimas Damograni Merel umbes viie miili kaugusel lahest. Leheküljed üks ja kaks olid päästetud Damograni Lehis-Tutt Kotka poolt ja liidetud juba uskumatult uude pesavormi, mille kotkas oli leiutanud. See oli tehtud enamjaolt papjeema□eest ja vastsündinud kotkapojal oli täiesti võimatu sealt välja ronida. Damograni Lehis-Tutt Kotkas oli kuulnud mõistest väljasurevad liigid, aga ei tahtnud kuidagi nendega liituda.

Zaphod Beeblebrox ei vajanud ettevalmistatud kõnesid ja kaldus armastusväärselt kõrvale ka sellest, mille ämblik oli toonud.

"Hi," ütles ta jälle.

Kõik näod särasid talle vastu, või vähemalt peaaegu kõik. Ta tiris rahvahulgast välja Trilliani. Trillian oli tüdruk, kelle Zaphod oli hiljuti üles korjanud

ühe planeedi külastamisel, lõbu pärast, inkognito. Ta oli sale, tumedavereline, humanoid, pikkade mustade lokkis juustega, täiusliku suu, naljaka nöbinina ja hämmastavalt pruunide silmadega. Oma punase erilisel viisil seotud pearätikuga ja pika vabalt langeva siidise kleidiga nägi ta välja ebamääraselt araabiapäraselt. Muidugi mitte sellepärast, et seal keegi oleks midagi araablastest kuulnud. Araablased olid väga hiljuti lakanud olemast ja isegi kui nad olid eksisteerinud, olid nad viiesaja tuhande valgusaasta kaugusel Damogranist. Trillian polnud keegi eriline isik või vähemalt nõudis seda Zaphod. Ta tuli lihtsalt väga lähedale ja ütles Zaphodile, mis ta temast arvab.

"Hi, kallis," vastas Zaphod.

Trillian saatis talle kiire naeratuse ja vaatas kõrvale. Siis vaatas ta hetkeks tagasi ja naeratas natuke soojemalt - aga selleks hetkeks vaatas Zaphod juba kellegi teise poole.

"Hi," ütles ta väiksele olendite puntrale pressitalitusest, kes seisid ta lähedal ja lootsid, et ta lõpetab hi-tamise ja alustab kõnega. Ta irvitas neile eraldi, sest ta teadis, et mõne hetke pärast peab ta neile ühe põrguliku kõne.

Järgmine asi, mis ta ütles, ei olnud neile väga harjumuspärane. Üks peokorraldajatest oli ärritunult otsustanud, et President ei olnud hetkel väga võimeline lugema tema jaoks kirjutatud läägeilmelist kõnet ja oli klõpsutanud oma taskus käima kaugjuhtimispuldi. Kaugel nende ees pundus taeva poole hiiglasuur valge kuppel, purunes keskelt, lõhenes ja voltis ennast ise pehmelt maapinnale kokku. Kõik hingasid raskelt kuigi teadsid imehästi, et nii see sünnib, sest nad olid ise selle nii ehitanud.

Selle all lamas katmatult hiiglasuur tähelaev, sada viiskümmend meetrit pikk, sileda jooksukinga kujuline, täiesti valge ja arulagedalt ilus. Selle südames, nähtamatult, lebas väike kullast karp, mis varjas endas kõige ajuvabamat masinat, mis iial loodud, seadist, mis tegi selle tähelaeva Galaktika ajaloos kordumatuks, masinat, mille järgi oligi laev nimetatud - Kullast Südant.

"Wow," ütles Zaphod Beeblebrox Kullast Südamele. Polnud palju, mida ta veel võinuks öelda.

Ta ütles seda veelkord, sest ta teadis, et see avaldatakse pressis. "Wow."

Rahvahulk pööras oma näod ootusrikkalt tema poole. Ta pilgutas silma Trillianile, kes plaksutas talle oma ripsmeid ja kissitas silmi. Trillian teadis, mida ta nüüd ütlema hakkab ja ootas vapustavat vaatemängu.

"See on tõesti hämmastav," ütles ta. "See on tegelikult tõesti hämmastav. See on nii hämmastavalt hämmastav, et ma arvan, mulle meeldiks see varastada."

Imeline presidentlik kõne, täiesti aus oma vormilt. Rahvahulk naeris hindavalt, uudistemehed klõbistasid rõõmurikkalt oma Sub-Etha News-Matic'ute klahve ja President irvitas.

Kui ta irvitas, peksis ta süda talumatult ja ta näppis väikest Paralyso-Matic pommi, mis lebas mugavalt ta taskus.

Lõpuks ei pidanud ta enam vastu. Ta heitis oma pead selga, laskis kuuldavale metsiku kisa kõigis registrites, heitis pommi ja jooksis edasi, läbi äkitselt kangestunud naeratuste mere.

5. peatükk

Prostetniline Vogon Jeltz ei olnud hea väljanägemisega, isegi mitte teiste Vogonite jaoks. Tema kõrgekaareline nina kerkis kõrgelt üle väikese sealauba. Tema tumeroheline nahk oli piisavalt paks, et mängida kaasa Vogonite Tsiviilteenistuse poliitikas ja teha seda hästi ning piisavalt veekindel, et üle elada määratud raskused üle tuhande jala sügavusel meres ilma igasuguste haigusnähtudeta.

Mitte sellepärast muidugi, et ta oleks kunagi ujumas käinud. Tema töökorraldus poleks seda lubanud. Ta oli samasugune nagu oleks olnud triljon aastat tagasi, kui vogonid roomasid pikaldaselt välja Vogsfääri esiaegsetest meredest ja lebasid ähkides ja lõõtsutades planeedi neitsilikel kallastel... siis kui Vogosoli päike kiirgas sel hommikul oma esimesi säravaid kiiri nende üle, oli nagu oleks evolutsioonijõud nad seal ja kohe maha jätnud, pööranud neist jälkustundes ära nagu õnnetust ja inetust eksitusest. Nad ei arenenud enam kunagi: nad ei oleks kunagi tohtinud ellu jääda.

Fakt, et nad siiski jäid, on tribuut nende olendite juhmile ämööbiajulisele kangekaelsusele. Evolutsioon? küsivad nad omavahel, kellel seda vaja on? ja mida loodus keeldus nende jaoks tegemast, tegid nad lihtsalt ise, kuni selle ajani, kui nad olid võimelised parandama oma rõvedaid anatoomilisi möödalaskmisi kirurgia abil.

Vahepeal tegelesid planeet Vogsfääri loodusjõud kogu aeg oma varasemate vigade parandamisega. Nad kutsusid esile juveelidena sädelevad plagavad krabid, keda Vogonid sõid, purustades nende kesti raudvasaratega; kõrgustesse püüdlevad puud südantlõhestavas saleduses ja värvuses, mida Vogonid raiusid ja põletasid krabiliha küpsetamiseks; elegantsed gasellilaadsed siidise naha ja kastemärgade silmadega olendid, keda Vogonid püüdsid ja kelle peal istusid. Neid ei kasutatud transpordiks, sest nende seljad võisid silmapilkselt murduda, aga Vogonid istusid neil ikkagi.

Nii see planeet veetis oma aastatuhandeid, kuni Vogonid avastasid äkki tähtedevaheliste reiside põhimõtted. Väheste lühikeste Vogi aastate jooksu emigreerus viimane kui üks Vogon Megabrantise parve, Galaktika poliitilisse keskusse ja moodustas nüüd Galaktilise Tsiviilteenistuse ülivõimsa selgroo. Nad püüdsid omandada kogemusi, nad püüdsid omandada stiili ja ühiskondlikku meeldivust, aga suuremalt jaolt erineb moodne Vogon vähe oma primitiivsetest esivanematest. Nad impordivad igal aastal oma koduplaneedilt kakskümmend seitse tuhat juveelina sädelevat plagavat krabi ja taovad neid õnnelikel napsuöödel raudvasaratega tükkideks.

Prostetniline Vogon Jeltz oli puhtatõuline Vogon selles mõttes, et oli läbinisti alatu. Peale selle ei meeldinud talle hääletajad.

Kusagil väikeses pimedas kabiinis, peidetuna Prostetnilise Vogon Jeltzi lipulaeva sisikonda, loitis närviliselt väike tikk. Tiku omanik ei olnud Vogon, aga ta teadis neist kõike ja see andis põhjust olla närviline. Tema nimi oli Ford Prefekt.

Ta vaatas kabiinis ringi, aga nägi vähe. Kummalised koletislikud varjud ilmusid ja hüplesid koos tillukese hubiseva leegiga, aga kõik oli vaikne. Ta hingas vaikusse, tänades Dentrasse. Dentrassid on tõrges gurmaanide hõim, metsik aga meeldiv punt, kelle Vogonid olid hiljuti võtnud kui toilustustoimkonna oma pikaveo lendudele, täies teadmises sellest, et nad hoiavad endid väga omaette.

See sobis Dentrassidele hästi, kuna nad armastasid Vogonite raha, mis on üks tugevamaid valuutasid kosmoses, aga jälestasid Vogoneid endid. Ainuke liik Vogoneid, keda Dentrassidel meeldis näha, olid pahased Vogonid.

Selle väikese jupi informatsiooni pärast ei olnudki Ford Prefect nüüdseks väike pilv vesinikku, hapnikku ja vingugaasi.

Ta kuulis kerget oiet. Tikuvalgel nägi ta kergelt uksel liikuvat tugevat varju. Kiiresti kustutas ta tiku, soris oma taskus, leidis mida otsis ja võttis selle välja. Ta rebis selle lahti ja raputas. Ta toetus põrandale. Vari liikus jälle.

Ford Prefect ütles: "Ma ostsin natuke hiina pähkleid."

Arthur Dent liigutas ja oigas jälle, pomisedes arusaamatult.

"Siin, võta natuke," sundis Ford, raputades pakki jälle, "kui sa ei ole kunagi enne käinud läbi aine ülekande kiirte, oled sa võib-olla kaotanud natuke soola ja proteiini. Õlu, mis sa jõid võib-olla pehmendas veidi su süsteemi."

"Uhhhrrr..." ütles Arthur Dent. Ta avas oma silmad. "Siin on pime," ütles ta.

"Jah," vastas Ford, "siin on pime."

"Pole valgust," ütles Arthur Dent. "Pime, pole valgust."

Üks asjadest, mida Ford Prefect oli inimeste juures alati pidanud kõige raskemini arusaadavaks, oli nende komme pidevalt teatada ja korrata väga ilmselget nagu Ilm on ilus või Te olete väga pikk või Oh kallis, te olete kukkunud kolmekümne jala sügavusse kaevu, kas kõik on korras? Kõigepealt lõi Ford teooria, et seletada seda imelikku tava. Kui inimolendid ei treeni oma huuli, mõtles ta, kasvavad nende suud võibolla kinni. Pärast mõningaid kuid kaalutlusi ja vaatlusi, vahetas ta selle teooria teise vastu. Kui nad lõpetavad oma huultetreeningu, mõtles ta, hakkavad nende ajud tööle. Pärast seda ta taganes ka sellest teooriast, kuna oli täiesti küüniline ja otsustas, et talle meeldivad inimolendid piisavalt üleüldse, siiski jäi ta meeleheitlikult häirituks, kui kohutavalt suurest hulgast asjadest ei teadnud nad midagi.

"Jah," nõustus ta Arthuriga, "pole valgust." Ta aitas Arthurit natukese hiina pähklitega. "Kuidas sa end tunned?" küsis ta.

"Nagu sõjakool," vastas Arthur, "vähe puudub meelemärkuse kaotamisest."

Ford jälgis teda mõttetult pimeduses.

"Kui ma küsin sult, kus põrgus me oleme," ütles Arthur nõrgalt, "pean ma siis kahetsema?"

Ford tõusis püsti. "Me oleme kaitstud," ütles ta.

"Oh, hea," vastas Arthur.

"Me oleme väikeses köögikabiinis," rääkis Ford, "ühel Vogonite Konstruktorite Laevastiku kosmoselaeval."

"Ah," ütles Arthur, "see on ilmselt mingi imelik sõna kaitstud kasutamisviis, millest ma ei ole ennem kuulnud."

Ford krapsas põlema uue tiku, et otsida valguslülitit. Koletislikud varjud ilmusid ja hüplesid jälle. Arthur pingutas end jalgele ja tõmbus kartlikult kägarasse. Jõledad tulnukate varjud näisid tunglevat tema pärast, õhk oli paks umbsetest lõhnadest, mis libisesid läbi ta kopsude ilma ennast tutvustamata ja madal ärritav sumin takistas ta aju keskendumast.

"Kuidas me siia saime?" küsis ta, värisedes kergelt.

"Me hääletasime peale," ütles Ford.

"Vabandust?" ütles Arthur, "kas sa püüad mulle seletada, et me ainult sirutasime oma pöidlad välja ja mõni roheline putukasilmadega monstrum küünitas oma pea välja ja ütles "Hi sellid, hüpake kiiresti sisse, ma võin võtta teid kuni Basingstoke ringteeni?"

"Hästi," ütles Ford, "Pöial on üks elektrooniline läbi eetri signaliseeriv instrument, ringtee on Barnardi tähel kuue valgusaasta kaugusel, aga ülejäänu vastab enam-vähem tõele."

"Ja putukasilmadega monstrum?"

"On roheline, jah."

"Kena," ütles Arthur, "millal ma koju võin minna?"

"Sa ei saa," ütles Ford Prefect ja leidis valguslüliti.

"Varja oma silmad..." ütles ta ja lülitas seda.

Isegi Ford oli üllatunud.

"Püha müristus," ütles Arthur, "kas see on tõesti lendava taldriku sisemus?"

Prostetniline Vogon Jeltz hiivas oma ebameeldivat rohelist keret ümber kontrollpuldi. Ta tundis alati pärast asustatud planeetide hävitamist ebamäärast ärritust. Ta soovis, et tuleks keegi ja ütleks talle, et ta tegi kõik valesti ning ta võiks karjuda tollega ja tunda ennast paremini. Ta hüppas nii raskelt kui võimalik oma kontrollistmele, lootes et see läheb katki ja annab talle midagi, mille üle tõeliselt vihastada, aga see tegi ainult ühe kaebliku kriiksu.

"Lase jalga!" käratas ta noorele Vogonist turvamehele, kes sisenes sel hetkel juhtimisruumi. Turvamees kadus viivitamatult, tundes pigem leevendust. Ta oli rõõmus, et nüüd ei pea see olema tema, kes toimetab kätte raporti, mille nad olid just vastu võtnud. Raport oli üks ametlik vabastusteade, milles öeldi, et sel hetkel on valitsuse uurimislaboris Damogranil avalikustatud uut tüüpi kosmoselaeva mootor, mis teeb nüüdsest peale kõik hüperkosmilised ekspressteed kasutuks.

Teine uks avanes, aga Vogonist kapten ei karjunud nüüd, sest see oli uks köögipoolelt, kus Dentrassid tegid tema toitu. Söök oli kõige teretulnum.

Hiiglasuur karvane olend keksis läbi ukse koos tema lõunasöögikandikuga. See irvitas nagu maniakk.

Prostetniline Vogon Jeltz oli rõõmus. Ta teadis, et kui Dentrassi on nii endaga rahul, on kusagil laeval toimumas midagi, mis teeks vastukaaluks tema väga vihaseks.

Ford ja Arthur vaatasid ringi.

"Hästi, mis sa arvad?" küsis Ford.

"See on natuke räpane, kas pole?"

Ford kortsutas kulmu kasimatutele madratsitele, pesemata tassidele ja tulnuka haisvatele tundmatutele pesutükkidele, mis lebasid ümberringi kitsas kabiinis.

"Hästi, vaata, see on töölaev," ütles Ford. "Need on Dentrasside magamistoad."

"Ma arvasin, et neid hüütakse Vogoniteks või midagi sarnast."

"Jah," ütles Ford, "Vogonid juhivad laeva, Dentrassid on kokad; nemad lasid meid pardale."

"Ma olen segaduses," ütles Arthur.

"Siin, vaata seda," ütles Ford. Ta istus maha ühele madratsitest ja soris millegi järele oma paunas. Arthur torkis närviliselt madratsit ja istus ise ka: tegelikult oli tal väga vähe põhjust olla närviline, sest kõik madratsid, mis on kasvanud üles Sqornshellous Zeeta soodes, on enne kasutusele võtmist väga põhjalikult tapetud ja kuivatatud. Väga vähesed neist on uuesti ellu ärganud.

Ford ulatas raamatu Arthurile.

"Mis see on?" küsis Arthur.

"Galaktikas hääletaja käsiraamat. See on elektrooniline raamat. See räägib sulle kõike, mida teada tahad. See on tema töö."

Arthur pööras seda närviliselt käes.

"Mulle meeldib selle kate," ütles ta. "'Ära pabista'. See on esimene kasulik ja arusaadav asi, mida keegi mulle terve tänase päeva on öelnud."

"Ma näitan sulle, kuidas see töötab," ütles Ford. Ta napsas selle Arthuri käest, kes hoidis teda ikka nagu kaks nädalat surnud lõokest, ära ja tõmbas kattest välja.

"Vajuta seda nuppu siin, vaata, ja ekraan läheb põlema ning annab sulle indeksi."

Ekraan, umbes kolm korda neli tolli, süttis ja märgid hakkasid selle pinnal virvendama.

"Kui sa tahad teada Vogonitest, siis sisesta see nimi nii." Ta näpud vajutasid veel mõningaid nuppe. "Ja siin me oleme."

Sõnad Vogonite Konstruktorite Laevastik helendasid roheliselt üle ekraani.

Ford vajutas suurt punast nuppu ekraani all ja sõnad hakkasid üle selle lainetama. Samal ajal hakkas raamat vaikse, tasakaaluka häälega rääkima. Siin tuleb see, mida raamat ütles:

Vogonite Konstruktorite Laevastik. Nüüd ütlen teile, mida peate ette võtma, et peale saada: unustage see. Nad on üks kõige ebameeldivam rass Galaktikas - mitte metsikud, aga halvatujulised, bürokraatlikud, üliagarad ja tundetud. Nad ei liiguta lillegi, et päästa enda lihast vanaema Traali Jampsliku Putukamäägur Elaja käest ilma kolmes eksemplaris allkirjastatud käsuta, mis on sisse tulnud, välja läinud, tagasi saadetud, küsimusena üles tõstetud, kadunud, leitud, antud rahvale arutada, kadunud jälle ja lõpuks maetud kolmeks kuuks pehmesse turbasse ja pärast läinud taaskasutusse tõrvikutena.

Parim tee saada Vogonitest jooki, on torgata näpp tema kurku ja parim vahend tema ärritamiseks on sööta ta vanaemaga Traali Jampslikku Putukamäägur Elajat.

Mitte mingil juhul ärge laske Vogonil teile oma luulet lugeda."

Arthur pilgutas selle peale silmi.

"Kui kummaline raamat. Kuidas me siis peale saime?"

"See ei ole enam tähtis," ütles Ford, lükates raamatu tagasi kattesse. "Ma teen väliuuringuid uue täiendatud väljaande jaoks ja üks asi mille ma saan nüüd lisada, on see, kuidas Vogonid kasutavad Dentrassi kokkasid. See annab täiesti uue ja kasuliku väikese vaatenurga."

Valuline tunne käis üle Arthuri näo. "Aga kes on Dentrassid?" küsis ta.

"Mõnusad sellid," ütles Ford. "Nad on parimad kokad ja parimad joogisegajad ja nad ei anna kellelegi millegi muu asemel vastu kõrvu. Ja nad aitavad alati hääletajaid pardale, osaliselt sellepärast, et neile meeldib seltskond, aga enamasti sellepärast, et see pahandab Vogoneid. See on täpselt sedasorti asi, mis sa pead teadma, kui sa oled täiuslik hääletaja ja tahad näha Universumi imesid vähema, kui kolmekümne Altairi dollariga päevas. Ja see on minu töö. Lahe, kas pole?"

Arthur näis kadununa.

"Ja kuidas sa siis alguses Maale said?"

"Lihtne, ma hääletasin õrritaja peale."

"Õrritaja?"

"Jee."

"Aa, misasi see..."

"Õrritaja? Õrritajad on harilikult rikkad lapsukesed, kellel pole midagi teha. Nad reisivad ringi, otsides planeete, mis pole veel sõlminud tähtedevahelisi kontakte ja sumistavad neile."

"Sumistavad neile?" Arthur hakkas arvama, et Ford tahab tema elu väga keeruliseks teha.

"Jee," ütles Ford, "sumistavad neile. Nad otsivad mõne mahajäetud nurgakese, kus on väga vähe inimesi, maanduvad otse mõne õnnetu neid mitte ootava hinge kõrvale, keda keegi mitte kunagi ei usuks ja siis hüppavad nende ees uhkelt üles-alla, kandes peas totraid antenne ja tehes piip-piip häälitsusi. Tegelikult päris lapsik." Ford heitis tagasi madratsile ja pani käed pea alla, nähes välja maru enesega rahulolevana.

"Ford," ütles Arthur tungivalt, "ma ei tea kas see kõlab väga rumalalt, aga mida mina siin teen?

"Hästi, sa tead," ütles Ford, "et ma päästsin su Maalt."

"Ja mis juhtus Maaga?"

"Ah. See on hävitatud."

"Kas on," küsis Arthur ärevalt.

"Jah. See on aurutatud ära kosmosesse."

"Vaata," ütles Arthur, "ma olen selle pärast natuke endast väljas."

Ford kortsutas omaette kulmu ja keerutas mingit mõtet oma peas.

"Jah, ma saan sellest aru," ütles ta lõpuks.

"Saad sellest aru!" karjus Arthur. "Saad sellest aru!"

Ford kargas püsti.

"Vaata raamatule!" sisistas ta tungivalt.

"Mida?"

"Ära pabista."

"Ma ei pabista!"

"Pabistad küll."

"Olgu, ma pabistan ja mida ma peaksin siis tegema?"

"Tule ainult minuga kaasa ja veeda mõnusalt aega. Galaktika on lahe koht. Sul on vaja seda kala oma kõrva."

"Kas ma palun vabandust?" küsis Arthur tasakaalukamalt kui oskas arvata.

Ford hoidis üleval väikest klaaspurki milles vingerdas päris selgesti väike kollane kala. Arthur pilgutas selle poole silmi. Ta soovis et seal oleks olnud midagi lihtsat ja arusaadavat, mida ta võiks mõista. Ta oleks tundnud ennast kindlalt, kui Dentrasside aluspesu, hunniku Sqornshellous'i madratsite ja Betelgeusilt pärit kollast kala hoidva ja seda kõrva panna soovitava mehe asemel oleks olnud võimeline nägema väikest pakki maisihelvestega. Aga ta ei näinud ja ta ei tundnud ennast kindlalt.

Äkki kandus nendeni, ilma oma allikat avaldamata, äge müra. Ta hingeldas selle peale, mis kõlas nagu püüaks üks mees kuristada, samal ajal kui võitleb karja huntidega.

"T□□□!" ütles Ford. "Kuula, see võib tähtis olla."

"Tä... tähtis?"

"See on Vogonite kapten, kes teatab pahandusest."

"Kas sa pead silmas seda, kuidas Vogonid räägivad?"

"Kuula!"

"Aga ma ei oska Vogoni keelt!"

"Sul pole seda vajagi. Pane ainult see kala oma kõrva."

Ford plaksatas oma käega välgukiirusel Arthurile vastu kõrva ja tollel oli äkiline haiglane tunne kalast, kes vingerdab läbi ta kuulmekäigu. Ta kratsis sekundijagu oma kõrva, hingeldades õudusega, aga siis muutus aeglaselt imestusest punnsilmseks. Ta tundis kuulates sama tunnet, mida vaadates pilti kahest siluettnäost ja äkki nähes neid kokku sulamas. Või vaadates paljusid värvilisi laike paberitükil, mis muudavad ennast äkki number kuueks ja tähendab seda, et su optik hakkab sult nõudma palju raha uue paari prillide jaoks.

Ta kuulas ikka veel ulguvaid kurinaid, ta teadis seda, ainult et nüüd hakkas see omandama sarnasust perfektse inglise keelega.

Ta kuulis seda...

6. peatükk

Ulg ulg kurin ulg kurin ulg ulg ulg kurin ulg kurin ulg ulg kurin kurin ulg kurin kurin kurin ulg slurrp uuuurgh veetma mõnusalt aega. Teade kordub. Siin räägib teie kapten, nii et jätke sinnapaika kõik, mida te teete ja osutage tähelepanu. Esimene asi, mida ma näen oma instrumentidelt, on see, et meil on pardal mõned hääletajad. Halloo, ükskõik, kus te olete. Ma tahan just teile teha selgeks, et te pole üldsegi teretulnud. Ma töötasin kõvasti selleks, et jõuda kohale, kus ma olen ja ma ei saanud Vogoni konstruktorlaeva kapteniks lihtsalt selleks, et võiksin muuta selle taksoteenistuseks koormale degenereerunud jänestele. Ma olen saatnud välja otsimismeeskonna ja niipea kui nad teid leiavad, viskan teid laevast välja. Kui te olete õnnelikud, võin ma teile enne lugeda veidi oma luulet.

"Teiseks, me oleme ületamas hüperkosmost, et jõuda Barnardi tähele. Saabumisel seisame seitsmekümne kaheks tunniks laadimiseks dokis ja mitte keegi ei lahku selle aja jooksul laevast. Mul oli just üks õnnetu armulugu, nii et ma ei näe põhjust, miks peaks keegi teine veetma mõnusalt aega. Teate lõpp."

Müra lakkas.

Arthur avastas enda kimbatuseks, et ta lamas väikese pallina kerratõmbunult põrandal, käsivarred ümber pea. Ta naeris nõrgalt.

"Võluv mees," ütles ta. "Ma soovin, et mul oleks tütar ja ma võiksin teda keelata abiellumast ühe..."

"Sul pole vajadust," ütles Ford. "Neil on sama palju seksapiili kui liiklusõnnetusel. Ei, ära liiguta," lisas ta kui Arthur püüdis ennast lahti kerida, "valmistu parem hüperkosmose ületamiseks. See on sama ebameeldiv kui olla purjus."

"Mis on sama ebameeldiv kui olla purjus?"

"Sa tahad klaasi vett."

Arthur mõtles selle üle.

"Ford," ütles ta.

"Jee!"

"Mida see kala mu kõrvas teeb?"

"Ta tõlgib sulle. See on Paabeli kala. Vaata raamatust järgi, kui meeldib."

Ta viskas Galaktikas hääletaja käsiraamatu ja keris ennast ületamiseks looteliseks palliks.

Pärast seda kaotas Arthur aru.

Ta silmad tungisid koobastest välja. Ta jalad hakkasid ta pealaelt välja tungima.

Ruum käändus ta ümber lamedaks, pöördus ümber, nihkus olematusse ja jättis ta libisema läbi ta enda naba.

Nad läbisid hüperkosmost.

"Paabeli kala," rääkis Galaktikas hääletaja käsiraamat vaikselt, "on väike, kollane ja kaanitaoline ja võib-olla kõige arvukam asi Universumis. Ta toitub ajuenergiast, mis on saadud mitte temast endast, vaid tema ümbert. Ta neelab sellest ajulainete energiast enda toitmiseks kõik ebateadlikud mõttesagedused. Seejärel eritab need omaniku mõistusesse telepaatilises vormis, kujundades selle kombineeritult teadlikeks ajusagedusteks koos närvisignaalidega, mille

korjab üles ja kasutab aju kuulmiskeskus. Kõige selle praktiline kasutamine toimub nii, et kui sa torkad Paabeli kala oma kõrva, võid silmapilkselt aru saada kõigest, mis on öeldud sulle mõnes teises keeles. Kõne, mida sa kuuled, on de□ifreeritud ajulaineteks, mille sisestab su ajju Paabeli kala.

Et midagi nii arulagedalt kasulikku on arenenud puhtalt juhusest, on nii veidralt võimatu kokkusattumus, et mõned mõtlejad on eelistanud seda vaadelda kui säravat näidet Jumala mitteeksisteerimisest.

Argumendid kõlavad umbes nii: Jumal ütleb, 'ma keeldun tõestamast, et see eksisteerib. Tõestamine eitab uskumist ja ilma uskumiseta ei ole ma miski.'

'Aga,' ütleb Inimene, 'kas pole Paabeli kala mitte selle väite reetmine? See pole arenenud juhuslikult. Seda tõestab, et ta eksisteerib ja seetõttu vastavalt su enda argumentidele, ei eksisteeri.'

'Küll on häda,' ütleb Jumal, 'ma ei ole sellest mõelnud' ja kaob äkki loogikapuhangutesse.

'Oh, see oli kerge' ütleb Inimene ja hakkab lisaks tõestama, et must on valge ning sooritab enesetapu sebrat ületades.

Enamus juhtivates teoloogidest nõuavad, et seda argumentatsiooni peetaks kukepeaks, aga see ei takistanud Oolon Coluphid'i koperdamast õnne otsa, kui ta kasutas seda keskse teemana oma bestselleris "August, millesse Jumal kukub."

Vahepeal kõrvaldas õnnetu Paabeli kala tulemusrikkalt kõik tõkked erinevate rasside ja kultuuride vahel, põhjustades rohkem ja verisemaid sõdasid, kui keegi teine kogu loomise ajaloos."

Arthur lasi kuuldavale vaikse oige. Talle tekitas jubedust see, et hüpe läbi hüperkosmose polnud teda tapnud. Nüüd oli ta kuue valgusaasta kaugusel kohast, kus oli olnud Maa siis, kui see veel olemas oli.

Maa.

Nägemused sellest ujusid südant pahaks ajades läbi ta aju. Ta põrkus tagasi kujutlemast, et Maad pole enam. See oli liiga suur olnud. Ta torkis ennast, kujutledes et ta vanemaid ja õde pole enam. Ei mõjunud. Ta mõtles kõigist inimestest, keda oli tundnud. Ei mõjunud. Siis mõtles ta, et seisis kaks päeva tagasi kaubamaja järjekorras ja tundis äkilist pääsemist - kaubamaja oli kadunud, kõik selle seest oli kadunud. Nelsoni ausammas oli läinud! Nelsoni ausammas oli läinud ja seal polnud enam kuulda kisa, sest polnud jäetud kedagi, kes kisaks. Nüüdsest eksisteeris Nelsoni ausammas ainult tema mälus. Inglismaa eksisteeris ainult tema mälus. Tema mälus - suletud siia rõskusest haisevasse terasest kosmoselaeva. Teda haaras klaustrofoobiahoog.

Inglismaad polnud enam. Ta oli seda osanud - kuidagi oli ta selle tunde kätte saanud. Ta proovis uuesti. Ameerikat, mõtles ta, pole enam. Ta ei suutnud seda kujutada. Ta otsustas väiksemast alata. New Yorki pole enam. Ei mõjunud. Ta ei olnud kunagi tõsiselt uskunud, et see üldse olemas oli. Dollar, mõtles ta, on igaveseks uppunud. Põgus värin. Viimane kui üks Bogarti film on ära pühitud, ütles ta endale ja see andis talle jälgi hoobi. McDonald, mõtles ta. Ei ole enam ühtki sellist asja nagu McDonaldi hamburger.

Ta kaotas meelemärkuse. Kui ta sekund hiljem jälle toibus, leidis ta ennast oma ema järele nutmas.

Ta tõusis ennast sundides jalgele.

"Ford!"

Ford vaatas üles nurgast, kus ta istus ja ümises omaette.

Ta leidis tegeliku läbikosmosereisimise kosmoseretkedel alati pigem pingutava olevat.

"Jee?" ütles ta.

"Kui sa oled selle raamatuasjanduse jaoks uurija ja sa olid Maal, siis peaksid ju olema sellesse kogunud ka ainest."

"Hästi, jah, mul oli võimalus laiendada veidi originaali."

"Näita mulle, mis sa seal ütled. Ma tahan seda näha,"

"Jee, olgu peale." Ta andis selle jälle tagasi.

Arthur rabas selle endale ja püüdis oma käte värisemisest lahti saada. Ta vajutas sissekande vastavale leheküljele. Arthur jõllitas seda.

"Siin pole ühtegi sissekannet!" purskas ta.

Ford vaatas üle ta õla.

"On küll," ütles ta, "seal all, vaata ekraani lõppu, kohe enne Eccentrica Gallumbitte, kolmerinnalist hoora Eroticon 6-lt.

Arthur jälgis Fordi näpu liikumist ja nägi, kuhu see peatuma jäi. Hetkeks ei saanud ta ikka veel aru, siis aga oleks ta mõistus peaaegu lõhkenud.

"Mida? Kahjutu? Kas see ongi kõik, mida võib öelda? Kahjutu! Üks sõna!"

Ford kehitas õlgu.

"Kena. Galaktikas on sadu miljardeid tähti ja vaid piiratud hulk ruumi raamatu mikroskeemides," ütles ta, "ja muidugi ei tunne eriti keegi Maad."

"Hästi, jumala pärast, ma loodan, et sa parandad seda veidi."

"Oh muidugi, hästi, ma korraldan uue sissekande toimetaja kätte. Ta korrigeerib seda veidi, aga see on ikkagi edusamm."

"Ja mida see nüüd siis ütleb?" küsis Arthur.

"Enamasti kahjutu," tunnistas Ford kerges kimbatuses köhatades.

"Enamasti kahjutu!" karjus Arthur.

"Mis müra see oli?" sosistas Ford.

"Mina karjusin," karjus Arthur.

"Ei! Ole vait!" ütles Ford. "Mulle tundub, et me oleme hädas."

"Sina arvad, et me oleme hädas!"

Ukse tagant kostis marssivate sammude selge hääl.

"Dentrassid?" sosistas Arthur.

"Ei, need on rautatud saapad," ütles Ford.

Kostis lühike kõlisev koputus.

"Kes see siis on?" ütles Arthur.

"Hästi," ütles Ford, "kui me oleme õnnelikud siis on need just Vogonid, kes tulevad meid kosmosesse viskama."

"Ja kui me ei ole õnnelikud?"

"Kui me ei ole õnnelikud," ütles Ford süngelt, "võib kapten oma lubadust tõsiselt võtta ja loeb esiteks meile natuke oma luulet...."

7. peatükk

Vogonite luule on muidugi halbuselt kolmas Universumis. Halbuselt teine on Kria Azgootide oma. Sel ajal kui nende Meisterpoeet Lamedavõitu Röhkur deklameeris oma poeemi "Ood Rohelise Kiti Väikesele Tükile, Mille Ma Leidsin Oma Kaenlaaugus Ühel Kesksuve Hommikul", suri neli kuulajat sisemisest verejooksust. Keskgalaktilise Kunstide Kahjustamise Nõukogu President jäi ellu, närides ära ühe oma jalgadest. Röhkur olla poeemi vastuvõtust "pettunud" olnud ja valmistus ette lugema oma kaheteistkümne-raamatulist eepost nimega "Minu Vanniaja Lemmikkorinad", kui ta isiklik sisikond lootusetus katses päästa elu ja tsivilisatsioon, kargas läbi ta kaela ja kägistas ta aju.

Kõige halvem luule kõigist hukkus koos ta looja, Paula Nancy Millstone Jennings of Greenbridgega Essexis, Inglismaal, planeet Maa hävimisel.

Prostetniline Vogon Jeltz naeris väga aeglaselt. Seda ei teinud ta mitte niivõrd efekti pärast, kui et ta proovis meenutada lihaste liikumise järjekorda. Ta oli oma vangidele hirmuäratavalt terapeutiliselt kisendanud ja tundis ennast nüüd piisavalt rahunenuna ning valmina väikeseks mittepaksunahalisuseks.

Vangid istusid Luule Hindamise toolidel, rihmadega kinni seotult. Vogonitele ei meeldinud illusioonid, mis puutub nende tööde köitvusse. Varasemad kompositsioonikatsetused olid olnud osaks kaikapoliitilises rõhuasetuses, et neid aktsepteeritakse kui õigesti arenenud ja kultuurset rassi, aga nüüd oli puhas verejanu ainsaks asjaks, mis neid käigus hoidis.

Külm higi kerkis Ford Prefecti otsaesisele ja nirises üle tema meelekohtadele kinnitatud elektroodide. Need olid ühendatud elektroonilise seadmestikuga - kujutelmade intensiivistajate, rütmimodulaatorite, alliteratsioonide kinnistajate ja võrdluskallutajatega - kõik loodud elamuse tugevdamiseks ja selle kindlustamiseks, et mitte ükski poeedi mõttenüanss ei läheks kaduma.

Arthur Dent istus ja värises. Ta ei saanud aru, mis toimub, aga ta teadis, et talle ei meeldi miski, mis juhtub nii kaugel kodust. Ta ei arvanud ka, et asjad võiksid muutuda.

Vogon hakkas lugema - haisvat väikest lõiku tema enda teosest.

"Sinu kurvastet röhitsfaarsed... " alustas ta. Kramp raputas Fordi keha - see oli isegi halvem kui ta oli oodanud.

"...kokteilaarid on mul'/ kui keeristet lärmlärakad mesilinnu rasvkarvadel."

"Aaaaaaarggggghhhhhh!" tuli Ford Prefectilt, kes kiskus oma pead tagasi, kui valutombud sealt läbi trummeldasid. Ta võis vaid ähmaselt näha oma kõrvalistmel Arthurit lamasklemas ja veeremas. Ta surus oma hambad risti.

"Kobamisi anun sind," jätkas halastamatu Vogon, "mu akordne amokijooks."

Ta hääl tõusis jubedatesse tundekriiksete kõrgustesse. "Ja piirlelohiskaebled mind mu kortsutet köitsõnus/ või märgistet su tätokriispunahas, näed ma ei või kui!”

"Nnnnnnnnnnüüüüüüüuuuuuuurrrrrrrgggggghhhhh!" karjus Ford Prefect ja viskles viimseid tõmblusi, kui viimast juhet pidi ühendatud elektrooniline seade täieliku plahvatuse läbi ta meelekohtade saatis. Ta lõtvus.

Arthur lamas.

"Nüüd, maakad..." vuristas Vogon (ta ei teadnud, et Ford Prefect oli tegelikult väikeselt planeedilt kusagilt Betelgeusi lähedusest ja ei tundnud selle vastu ka erilist huvi), "ma pakun teile lihtsa võimaluse! Kas surra kosmilises vaakuumis või..." ta viivitas melodramaatilise efekti pärast, "öelge mulle, kui hea mu poeem teie arvates oli!"

Ta nõjatus tagasi hiiglasuurde nahksesse nahkhiiretaolisse istmesse ja jäi neid vaatama. Ta naeratas jälle.

Ford tõmbas kriginal hinge. Ta keerutas oma kuiva keelt kõrvetatud suus ja soigus.

Arthur ütles rõõmsalt, "Tegelikult mulle päris meeldis."

Ford pöördus ja jäi ammuli sui vahtima. Ta nägi siin lähenemist, mille peale ta poleks kunagi tulnud.

Vogon kergitas üllatunult kulme, mis varjasid oskuslikult ta nina ja polnudki seetõttu väga halvad asjad.

"No hästi..." suristas ta märkimisväärse hämmastusega.

"No muidugi," ütles Arthur, "Ma arvan, et mõned metafüüsilised kujutelmad olid tõesti eriti mõjusad."

Ford jätkas ta jõllitamist, organiseerides aeglaselt oma mõtteid ümber sellele totaalselt uuele lähenemisviisile. Kas oli tõesti võimalik pääseda sellest olukorrast?

"Jah, jätka..." ergutas Vogon.

"Ah... ja, ee... samuti rütmiideed," jätkas Arthur, "mis näisid olevat vastukaaluks... ee... ee..." ta rabeles.

Ford hüppas hasartselt tema päästeaktsiooni "...vastukaaluks allteksti metafooride sürrealismi... ee..." ka tema rabeles, aga Arthur oli jälle hakkamas.

"...inimlikkusele..."

"Vogonlikkusele," sosistas Ford.

"Ah muidugi, vogonlikkusele - vabandust - poeedi kaastundlikus hinges" - Arthur tundis et ta on nüüd oma sõiduvees - "mis läbib värsikeskse struktuuri, et teha seda ülevamaks, ületada seda ja ühtida korra fundamentaalsete dihhotoomiatega" - ta oli jõudmas triumfaalse crescendoni - "ja mis jätab põhjaliku ja elava arusaamise sellesse... sellesse ee..." (mis äkki sai otsa).

Ford hüppas sisse coup de grace'ga:

"Sellesse, ükskõik millest see poeem siis oli!" kisendas ta. Oma suunurgast: "Hästi tehtud, Arthur, see oli väga hea."

Vogon vaatas neid läbitungivalt. Hetkeks oli ta kibestunud rassiline hing puudutatud, aga ta mõtles ei - liiga vähe liiga hilja. Ta hääl omandas kõla nagu kraabiks kass karvast nailonit.

"Niisiis te ütlete, et ma kirjutan luulet sellepärast, et oma alatu paksunahalise südametu väljanägemise all soovin ma tegelikult olla armastatud," ütles ta. Ta viivitas. "On see nii?"

Ford naeris närviliselt. "Hästi, ma arvan, jah," ütles ta, "Kas me mitte kõik, sügaval sisimas, te teate... ee..."

Vogon tõusis püsti.

"Ei, hästi, te eksite täielikult," ütles ta, "Ma kirjutan luulet, et anda mu alatule paksunahalisele südametule väljanägemisele teravat reljeefsust. Igaljuhul viskan ma teid laevast välja. Valvur! Viige vangid väljumiskamber number kolme juurde ja visake nad välja!"

"Mis?" karjatas Ford.

Hiigelsuur noor valvur-Vogon astus ligi ja rebis nad oma hiigelsuurte rasvaste kätega nende rihmadest välja.

"Te ei või meid kosmosesse visata," kisendas Ford, "me püüame raamatut kirjutada."

"Vastupanu on kasutu!" karjus valvur-Vogon neile vastu. See oli esimene lause, mis ta oli õppinud, kui ta astus Vogoni Turvateenistusse.

Kapten vaatas seda kõrvalseisja uudishimuga ja pöördus siis ära.

Arthur jõllitas metsikuna enda ümber.

"Ma ei taha praegu surra!" kisendas ta. "Mul on ikka veel peavalu! Ma ei taha minna taeva peavaluga, ma olen väga vihane ja ei saa seda nautida!"

Valvur haaras neil kindlalt kaelast ja kummardades alandlikult oma kapteni selja poole suundus järsult mõlemate protesti saatel juhtimisruumist välja. Terasuks sulgus ja kapten oli jälle omaette. Ta ümises ja mõtiskles, trummeldades kergelt oma luulemärkmikul.

"Hmmm," ütles ta "...vastukaaluks allteksti sürrealismi metafooridele..." Ta pidas selle üle natuke aru ja sulges siis sünge naeratusega raamatu.

"Surm on neile liiga hea," ütles ta.

Pikk terasene koridor kajas kahe kindlalt Vogoni käsivarte vahele surutud humanoidi jõuetust võitlusest.

"See on tähtis," puterdas Arthur, "see on tõesti hirmus. Lase mind lahti, sa elajas!"

Valvur-vogon vedas neid edasi.

"Ära muretse," ütles Ford, "ma mõtlen midagi välja." See ei kostnud eriti lootusrikkalt.

"Vastupanu on kasutu!" ammus turvamees.

"Ära räägi niisuguseid asju," kogeles Ford. "Kuidas saab keegi säilitada positiivset mõtlemist, kui te räägite niimoodi?"

"Mu jumal," kaebles Arthur, "sa räägid positiivsest mõtlemisest ja sinu planeeti pole täna isegi hävitatud. Ma ärkasin täna hommikul üles ja mõtlesin, et tuleb kena rahulik päev, et natuke lugeda, harjata koera.... Praegu on pärast kella nelja pärastlõunal ja juba hakataksegi mind välja viskama tulnuka kosmoselaevast kuue valgusaasta kaugusel Maa suitsevatest riismetest! Ta puterdas ja korises, kui Vogon oma haaret tugevdas.

"Olgu," ütles Ford, "ainult lõpeta paanitsemine!"

"Kes rääkis midagi paanitsemisest?" haukas Arthur. "See on ainult kultuuri□okk. Oota kuni ma sobitun sellesse olukorda ja hakkan seda taluma. Siis lõpetan paanitsemise."

"Arthur, sa lähed hüsteeriliseks! Jää vait!" Ford püüdis lootusetult mõelda, aga katkestati valvuri uue käratusega.

"Vastupanu on kasutu!"

"Ja sina võiksid samuti vait jääda!" hammustas Ford.

"Vastupanu on kasutu!"

"Oh, anna puhkust," ütles Ford. Ta keerutas oma pead kuni vaatas oma vangistajale otse näkku. Talle tuli mõte.

"Kas sulle tõesti meeldivad sedasorti asjad?" küsis ta äkki.

Vogon peatus jalalt ja vaatas teda ääretu rumalusega , mis aeglaselt üle ta näo nõrgus.

"Meeldivad," mühises ta. "Mida te silmas peate?"

"Mida ma silmas pean," ütles Ford, "on, et kas see annab sulle täisväärtusliku elu? Ringi trampimine, karjumine, inimeste kosmoselaevast väljalükkamine..."

Vogon vaatas üles madalat terasest lage ja ta ripsmed läksid peaaegu tagurpidi. Ta suu vajus lahti. Lõpuks ta ütles, "Hästi, tunnikesed on head..."

"Peaksid vist olema," nõustus Ford.

Arthur keeras oma pead, et vaadata Fordi.

"Ford, mida sa plaanid?" küsis ta hämmastunud sosinal.

"Ah, püüan ainult ümbritseva maailma vastu huvi tunda, okei?" võttis ta kokku.

Vogon vaatas alla tema peale ja pikaldased mõtted vaevlesid ta süngetes sügavustes.

"Jaa," ütles ta, "aga nüüd, kui te seda tähendasite, suurem osa minutitest on tegelikult üsna täitanud. Arvestades..." ta mõtles jälle ja see nõudis lakke vaatamist, "arvestades, et karjumine mulle päris meeldib." Ta tõmbas oma kopsud õhku täis ja ammus, "Vastupanu on..."

"Kindel, et on," lõikas Ford talle läbematult vahele, "te oskate seda hästi, võin teile öelda. Aga kui see on enamjaolt täitanud," ütles ta, andes oma sõnadele aega kohale jõudmiseks, "siis miks te seda teete? Mis see on? Tüdrukud? Riided? Mehisus? Või leiad sa et ajuvaba tüütuseni jõudmine on huvitav proov"

Arthur vaatas tõkestavalt tema ette ja taha.

"Ee..." ütles valvur, "ee... ee... Ma'i tea. Ma mõtlen, et... tõesti teengi nii. Mu tädi ütles, et kosmoselaeva turvamees olla polegi paha karjäär noorele Vogonile - saad aru, vorm, madalarihmaline jahmatuskiirte kabuur, ajuvaba tüütus..."

"Seal sa oled, Arthur," ütles Ford ilmega nagu otsiks keegi oma väidetele kinnitust, "sa arvad, et oled tabanud probleemi:"

Arthur lootis meelsamini, et oleks. Lisaks jamale tema koduplaneediga, oli valvur-Vogon ta peaaegu poolsurnuks kägistanud ja talle ei meeldinud eriti kuulda, et teda tahetakse kosmosesse visata.

"Püüa tema murest aru saada," rõhutas Ford. "Seal ta on, õnnetu nooruk, kogu ta elu on ringi trampimine, inimeste kosmoselaevast väljaviskamine..."

"Ja karjumine," lisas valvur.

"Ja karjumine, muidugi," ütles Ford patsutades sõbralikult ümber ta kaela olevat rasvast käsivart, "ja ta ei tea isegi, miks ta seda teeb!"

Arthur nõustus, et see on väga kurb. Ta tegi seda jõuetu zestiga, sest oli rääkimiseks liiga lämbunud.

Valvurilt tulid sügavad juhmid mörinad.

"Hästi. Nüüd te võtate seda nii, et ma oletan..."

"Hea, noormees!" ergutas Ford.

"Olgu pealegi," kostis mörisedes, "aga mis oleks siis selle asemel?"

"Kena," ütles Ford, selgelt aga aeglaselt, "lõpeta see ära, muidugi! Ütle neile," jätkas ta, "et sa ei tee seda enam!" Ta tundis, et oleks pidanud midagi lisama, aga hetkeks näis valvuri mõistus nende kaalutlustega nii kimpus olevat.

"EErrrrrmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm..." ütles valvur, "erm, see ei kõla minu jaos eriti veenvalt."

Ford tundis äkki, et hetk kaob käest.

"Oota nüüd veidi," ütles ta, "see on alles algus, mõistad, selles on rohkem seda, kui teist, mõistad..."

Aga sel hetkel uuendas valvur oma haaret ja jätkas algsel põhjusel oma vangide väljumiskambri juurde vedamist. Ta oli ilmselt üsna puudutatud.

"Ei, ma arvan, et see teeb teile ükskama välja," ütles ta, "ma parem lükkan teid mõlemaid läbi selle luugi ja lähen siis karjuma, niipalju kui saan."

Ford Prefectile polnud see üldsegi ükskama.

"Oota nüüd... vaata!" ütles ta, vähem aeglaselt, vähem selgelt.

"Huhhhhgggggnnnnnnn..." ütles Arthur täiesti artikuleerimata.

"Aga pea kinni," ajas Ford peale, "on veel muusika, kunst ja asjad, millest ma veel räägiksin! Arrggghhh!"

"Vastupanu on kasutu," möirgas valvur ja lisas siis, "Vaadake, kui ma jätkan seda tööd, siis võidakse mind juhuslikult Vanemaks Karjumise Ohvitseriks nimetada ja seal ei ole just sageli vabu kohti mittekarjuvale ja mittelükkavale rahvale, nii et ma parem jään selle juurde, mida oskan."

Nad olid nüüd väljumiskambri juurde jõudnud - suurest tohutu tugevuse ja kaaluga ümmargusest terasest luugist pääses sõiduki sisemusse. Valvur tegeles kontrollpaneeliga ja luuk vajus sujuvalt lahti.

"Aga tänan huvi tundmast," ütles valvur-Vogon. "Head aega siis."

Ta viskas Fordi ja Arthuri läbi luugi väikesesse kambrisse. Arthur lamas hingeldades. Ford rabeles ringi ja viskus oma õlaga kasutult vastu sulguvat luuki.

"Aga kuula," karjus ta valvurile, "on terve maailm, millest sa ei tea midagi... siin, kuidas sellega on? ta kahmas lootusetult ainukese tükikese kultuuri järele, mida ta paugupealt teadis - ta ümises esimest takti Beethoveni "Viiendast".

"Da da da dum! Kas see ei liigita sinus midagi?"

"Ei," ütles valvur, "tõesti mitte. Aga ma mainin seda oma tädile."

Kui ta midagi hiljem ütleski, siis läks see kaduma. Luuk sulges end tihedalt ja kõik helid, välja arvatud laeva mootorite nõrk sumin, läksid kaduma.

Nad olid umbes kuuejalase diameetriga ja kümne jala pikkuses silindrikujulises läikimapoleeritud kambris.

Ford vaatas selles hingeldades ringi.

"Võimekas nooruk, arvan ma," ütles ta ja vajus vastu kõverat seina.

Arthur lamas ikka veel seal, kuhu oli kukkunud, põranda kõveruses. Ta ei vaadanud üles. Ta ainult lesis hingeldades.

"Kas meid heidetakse nüüd välja?"

"Jah," ütles Ford, "meid heidetakse välja."

"Olgu. Kas sa mõtled millestki? Ma mõtlesin, sa ütlesid, et mõtled midagi välja. Võib-olla mõtlesid sa midagi välja ja ma ei pannud tähele."

"Oh, muidugi mõtlesin ma midagi välja," hingeldas Ford.

Arthur vaatas ootusega üles.

"Aga kahjuks," jätkas Ford, "tõi see endaga kaasa teisel pool seda õhukindlat luuki olemise." Ta koputas vastu luuki, millest nad läbi olid tulnud.

"Kas see oli hea mõte?"

"Muidugi, väga osav."

"Mis see oli?"

"Olgu, ma polnud veel üksikasju välja töötanud. Sellest pole ju nüüd suurt lugu?"

"Nii... ee, ja mis nüüd juhtub?" küsis Arthur.

"Ah, ee, kena, see luuk meie ees avaneb mõne hetke pärast automaatselt ja ma arvan, et meid paisatakse sügavasse kosmosesse ja lämbume. Kui sa tõmbad kopsud õhku täis, võib see võtta umbes kolmkümmend sekundit, muidugi..." ütles Ford. Ta pani käed selja peale, kergitas kulme ja hakkas ümisema ühte vana Betelgeusi sõjahümni. Arthurile tundus ta äkki väga võõramaine.

"See tähendab siis," ütles Arthur, "et me hakkame surema."

"Jah," ütles Ford, "välja arvatud... ei! Oota hetke!" Ta lõõtsutas äkki üle kambri millegi poole, mis oli Arthuri nägemisulatusest väljas. "Mis lüliti see on?" karjus ta.

"Mis? Kus?" karjus Arthur, keerutades ringi.

"Ei, ma tegin ainult nalja," ütles Ford, "me sureme ikkagi."

Ta langes vastu seina ja jäi endisesse asendisse.

"Tead," ütles Arthur, "niisugustel hetkedel, kui mind paisatakse Vogonite väljumiskambrist sügavasse kosmosesse koos mehega Betelgeusilt ja ma võin lämbudes surra, soovin ma tegelikult, et ma oleks kuulanud seda, mida vanaema mulle noorepõlves rääkis."

"Miks, mida ta sulle siis rääkis?"

"Ma ei tea, ma ei kuulanud."

"Ah." Ford ümises edasi.

"See on kohutav," mõtiskles Arthur omaette, "Nelsoni ausammas on läinud, McDonalds on läinud, kõik see on kadunud, olen mina ja sõnad Enamasti kahjutu. Mõned sekundid veel ja siis kaob ka Enamasti kahjutu. Ja eile näis planeedil nii hästi minevat."

Mootor surises.

Vaikne sisin läks üle väljatungiva õhu kõrvulukustavaks möirgeks, kui välimine luuk avanes väikeste võimatult selgete valgustäpikestega musta tühjusse. Ford ja Arthur pritsiti välja kosmosesse nagu korgid mängupüssist.

8. peatükk

Galatikas hääletaja käsiraamat on täitsa tähelepanuväärne raamat. Seda on palju kordi paljude aastate kestel paljude erinevate toimetuste poolt koostatud ja ümber töötatud. See sisaldab lugematu arvu reisijate ja uurijate kaastöid.

Sissejuhatus algab umbes nii:

"Kosmos," ütleb see, "on suur. Tõeliselt suur. Te ei suuda uskuda, kui ääretult tohutult ajuvabalt suur see on. Ma mõtlen seda, et teil on pikk tee minna oma apteeki, aga see on nagu hiina pähklid kosmose kõrval. Kuulake..." ja nii edasi.

(Pärast seda stiil rahuneb veidi ja see hakkab jutustama teile asju, mida te tõesti peate teadma, nagu näiteks fakt, et muinasjutuliselt kaunis planeet Bethselamin on nüüd nii kahjustatud kumulatiivsest erosioonist, mis on tekitatud kümne miljardi turisti poolt aastas, et iga kaaluvahe kogusega mida sööd ja kogusega mida välja heidad sellel planeedil, eemaldatakse sinu lahkumisel kirurgiliselt keha kaalust. Nii on iga kord, kui sa lähed söögisaali, eluliselt vajalik võtta sealt kviitung.)

Et olla õiglane, kui olla vastamisi seatud tähtedevaheliste kauguste ilmse ja täieliku koletusega, on paremad mõistused, kui see, kes vastutab Käsiraamatu sissejuhatuse eest, kõhelnud. Mõni kutsub sind võrdlema hiina pähklit Reading'sis ning väikest kreeka pähklit Johannesburgis, teised igasuguseid peadpööritavaid mõisteid.

Lihtne tõde on see, et tähtedevahelised kaugused ei mahu inimeste kujutlusvõime piiridesse.

Isegi valgusel, mis liigub nii kiiresti, et võtab enamus liikidel tuhandeid aastaid arusaamiseks, et ta üldse liigub, kulub tähtede vahel liikumiseks aega. Teekonnaks tähelt Sol kulub kaheksa minutit jõudmiseks kohale, kus tavatses Maa olla ja neli aastat rohkem, et saabuda Soli lähimale tähest naabrile, Alfa Proximale.

Valguse jõudmiseks Galaktika teisele poolele, tema jõudmiseks Damogranile näiteks, kulub palju kauem aega: viissada tuhat aastat.

Selle vahemaa hääletamise rekord on natuke vähem kui viis aastat, aga nii te ei näe eriti palju.

Galaktikas hääletaja käsiraamat ütleb, et kui teil on kopsutäis õhku, võite kosmose totaalses vaakumis vastu pidada umbes kolmkümmend sekundit. Igatahes tahab ta öelda, et ükskõik kui ajuvaba suurusega ta ongi, siis □ansid saada selle kolmekümne sekundi jooksul üles korjatud mõne teise laeva poolt on kaks astmes kakssada seitsekümmend kuus tuhat, seitsesada üheksa ühe vastu.

Totaalselt vapustava kokkusattumuse tõttu on see ka telefoninumber ühes Islingtoni korteris, kuhu Arthur läks ükskord ühele väga heale peole ja kohtas väga kena tüdrukut, kellega äraminek tal totaalselt äpardus - too läks ära koos ühe kontvõõraga.

Mõeldes sellele, et planeet Maa, Islingtoni korter ja telefon on nüüdseks kõik hävitatud, on mõnus teada, et nad kõik on väikesel viisil jäädvustatud tõsiasjana, et kahekümne üheksa sekundi pärast Ford ja Arthur päästeti.

9. peatükk

Arvuti klõbistas omaette häiritult märgates, et üks väljumisluuk on lahti ja sulges selle ise ilma nähtava põhjuseta.

Nii tegi ta sellepärast, et põhjus polnud arusaadav.

Galaktikasse oli just auk tekkinud. See oli täpselt murdosa sekundi pikkune, murdosa tolli laiune ja päris suure hulga miljonite valgusaastate pikkune otsast otsani.

Kui see sulgus, pudenes sealt välja palju pabermütse ja piduõhupalle ning triivis ära läbi Universumi. Seitsmene meeskond kolme-jala-pikkuseid turu-uuringute tegijaid kukkus sealt välja ja suri, osaliselt lämbumisest, osalt üllatusest.

Kakssada ja kolmkümmend üheksa tuhat kergelt praetud muna kukkus sellest välja, materialiseerudes suure kallerdava hunnikuna näljahäda kannataval planeedil Poghril, Panseli süsteemis.

Kogu Poghrili hõim oli surnud nälga, välja arvatud üks ja viimane mees, kes suri mõned nädalad hiljem kolesteroolimürgitusse.

See murdosa sekundist, mis auk eksisteeris, kajastus läbi aja edasi ja tagasi kõige võimatumal moel. Ta traumatiseeris kusagil väga kauges minevikus tõsiselt üht väikest juhuslikku aatomite gruppi, mis hõljus läbi kosmose tühja steriilsuse ja sundis neid kõige ebatavalisemalt ebameeldivateks mooduliteks üksteise külge klammerduma. Need moodulid õppisid kiiresti üksteist kopeerima (see oligi nende moodulite kõige ebatavalisem omadus) ja põhjustasid rasket muret planeetidel, kuhu nad hõljusid. Nii algas elu Universumis.

Viis metsikut Event Maelstromi pöörles mõistmatuse õelates tormides, paisetes üles sillutise.

Sillutisel lamasid Ford Prefect ja Arthur Dent, neelatades nagu kalad kuival.

"Siin sa oled," hingeldas Ford, kraapides sillutist, kui see kihutas läbi Teadmatuse Kolmanda Mõõtme, "ma ütlesin sulle, et mõtlesin midagi välja."

"No muidugi," ütles Arthur, "kindel see."

"Minu hiilgav idee," ütles Ford, "leida mööduv kosmoselaev ja lasta end ära päästa."

Tegelik Universum võlvus südantpööritavalt nende all. Mitmesugused silmakirjalikud nähtused lendlesid vaikselt mööda nagu näiteks mägikitsed. Algvalgus plahvatas, pihustades kosmoseaega nagu kallerdunud lihakamakat. Aeg õilmitses, aine tõmbus kokku. Suurim algarv koaleerus vaikselt nurgas ja peitis ennast igavaeseks.

"Ah, ära räägi lollusi," ütles Arthur, "tõenäosus selle vastu oli astronoomiline."

"Ära laida, see toimis," ütles Ford.

"Mis liiki laeval me oleme?" küsis Arthur, kui igavikuhaud tema all avanes.

"Ma ei tea," ütles Ford, "ma pole veel oma silmi avanud."

"Ei, minagi pole," ütles Arthur.

Universum hüples, tardus, väreles ja kõverdus mitmesugustesse ootamatutesse suundadesse.

Arthur ja Ford avasid silmad ja vaatasid märkimisväärse üllatusega ringi.
"Hea jumal," ütles Arthur, "see näeb välja nagu mererand Southendis."
"Põrgut, vabasta mind selle kuulmisest," ütles Ford.
"Miks?"
"Sest ma arvan, et hakkan hulluks minema."
"Võibolla hakkadki. Võibolla sa ainult mõtlesid, et ma ütlesin seda."
Ford mõtles selle üle.
"Olgu, kas sa ütlesid või ei öelnud?" küsis ta.
"Ma mõtlen nii," ütles Arthur.
"Olgu, võib-olla läheme me mõlemad lolliks."
"Jah," ütles Arthur, "kui järgi mõelda nende asjade üle, mis ma märkasin, oli see Southend."
"Olgu, arvad sa, et see oli Southend?"
"Muidugi."
"Mina ka."
"Seega peaksime me hullud olema."
"Kena päev selleks."
"Jah," ütles üks mööduv maniakk.
"Kes see oli?" küsis Arthur.
"Kes, kas see mees viie pea ja voblasid täis leedrivõsaga?"
"Jah."
"Ma ei tea. Lihtsalt keegi."
"Ah."
Nad mõlemad istusid sillutisel ja vaatasid mõningase rahutusega, kuidas hiiglasuured lapsed keksisid raskelt üle liiva ja metsikud hobused müristasid läbi taeva ületades värske nõtkusega Teadmatuse Piirkondade tugevdatud tõkkeid.
"Tead mis," ütles Arthur kerge köhatusega, "kui see on Southend, siis on sellega midagi väga veidrat lahti..."
"Sa pead seda silmas, et meri seisab kindlalt kui kalju, aga ehitused kõiguvad üles-alla?" ütles Ford. "Jah, ma mõtlesin, et see on ka veider. Tegelikult," jätkas ta, kui Southend lõhkes ise kuueks võrdseks tükiks, mis tuisupäiselt nilbetes ja liiderlikes poosides üksteise ümber tantsisid ja pöörlesid, "seal on üleüldse midagi väga kummalist toimumas."
Metsik kräunuv pasunate ja viiulite lärm kõrvetas läbi tuule, kuumad taignas pähklid tungisid tee seest välja, kümme penni tükk, kole kala tormas taevast alla ning Arthur ja Ford otsustasid selle eest ära joosta.
Nad sukeldusid läbi heli raskete vallide, arhailiste mõtete mägede, moodsa muusika orgude, halbade kingade hooaegade ja jalutavate nahkhiirte ning kuulsid äkki ühe tüdruku häält.
See kõlas üsna mõistliku häälena, aga ta ütles, "kaks astmes ükssada tuhat ühe vastu ja langeb," ja see oli kõik.
Ford libises mööda valguskiirt alla ja keerles ringi, püüdes leida hääle allikat, aga ei näinud midagi, milles võiks tõsiselt kindel olla.
"Mis hääl see oli?" kisas Arthur.
"Ma ei tea," röögatas Ford, "ma ei tea. See kõlas nagu tõenäosuse mõõtmine."

"Tõenäosuse? Mida sa silmas pead?"

"Tõenäosust. Sa tead, nagu kaks ühe, kolm ühe, viis nelja vastu. See ütles kaks astmes sada tuhat ühe vastu. See on üsna võimatu, eksju."

Miljoni-galloniline vaat munasousti keeras ennast ilma hoiatamata nende peale tühjaks.

"Aga mida see tähendab?" karjus Arthur.

"Mis, kas munasoust?"

"Ei, tõenäosuse mõõtmine!"

"Ma ei tea. Ma ei tea üldse, ma mõtlen, et me oleme mingit sorti kosmoselaeval."

"Ma võin vaid oletada," ütles Arthur, "et see ei ole esimese klassi kupee."

Kosmoseaja vabrikus ilmnesid mõhnad. Suured inetud mõhnad.

"Haaaauuurrgghhh..." ütles Arthur, kui ta tundis oma keha pehmenemas ja ebatavalistes suundades paindumas. "Southend näib ära lahustuvat...tähed pöörlevad...tolmurull... mu jalad hõljuvad ära päikesetõusu...mu vasakud käed tulevad ka ära." Talle tuli kohutav mõte. "Põrgu," ütles ta, "Kuhu ma oma elektronkella nüüd panen?" Ta pööras oma silmad meeleheites Fordi poole.

"Ford," ütles ta, "sa hakkad pingviiniks muutuma. Lõpeta ära."

Jälle kostis hääl.

"Kaks astmes seitsekümmend viis tuhat ühe vastu ja langeb."

Ford tuterdas oma tiigi ümber ringi.

"Hei, kes te olete?" prääksus ta. "Kus te olete? Mis lahti on ja kas on mingi moodus selle peatamiseks?"

"Palun rahunege," ütles hääl lahkelt nagu stjuuardess reisilennukis, millel on ainult üks tiib ja kaks mootorit, millest üks põleb, "te olete täiesti turvaliselt."

"Aga selles pole asi!" raevutses Ford. "Asi on selles, et ma olen nüüd täiesti turvaline pingviin ja mu kaaslasel tulevad jäsemed küljest ära!"

"Sellega on korras, ma sain nad praegu tagasi," ütles Arthur.

"Kaks astmes viiskümmend tuhat ja langeb," ütles hääl.

"Mööndes," lisas Arthur, "et nad on pikemad kui mulle tavaliselt meeldib, aga..."

"Kas seal pole kedagi," prääksus Ford lennukas raevus, "kes oleks võimeline meile midagi seletama?"

Hääl puhastas oma kurku. Hiiglaslik väike nelik lööberdas kaugusesse.

"Tere tulemast," ütles hääl, "tähelaevale Kullast Süda."

Hääl jätkas.

"Palun ärge tundke ärevust," ütles see, "mitte millegi pärast, mida enda ümber näete või kuulete. Te peaksite esialgu tundma mõningaid haigussümptoome, olles päästetud kindlast surmast ebatõenäosuse tasemel kaks astmes kakssada seitsekümmend kuus tuhat ühe vastu -võimalik, et veelgi kõrgemal. Me reisime praegu tasemel kaks astmes kakskümmend viis tuhat ühe vastu ja langeb ning me taastame normaalsuse niipea, kui oleme kindlad, mis üldse on normaalne. Tänan teid. Kaks astmes kakskümmend tuhat ja langeb."

Hääl jäi vait.

Ford ja Arthur olid väikeses helendavas roosas kastis.

Ford oli metsikult erutatud.

"Arthur!" ütles ta, "see on fantastiline. Meid korjas üles laev, mis töötab Lõpmatu Ebatõenäosuse Mootoriga! See on uskumatu! Ma kuulsin sellest ennem kuulujutte! Need lükati kõik ametlikult ümber, aga nad peavad olema selle valmis teinud! Nad on ehitanud Ebatõenäosuse Mootori! Arthur, see on... Arthur? Mis juhtus?"

Arthur oli end vastu kuubiku ust surunud, püüdes seda kinni hoida, aga see oli üsna haiglane soov. Tihedad karvased väikesed käed pigistasid ennast läbi pragude, nende näpud olid tindised, peened hääled vadistasid hullunult.

Arthur vaatas üles.

"Ford," ütles ta, "seal väljas on lõputu hulk ahve, kes tahavad meile rääkida sellest Hamleti käsikirjast, mille nad välja on mõelnud.

10. peatükk

Lõpmatu Ebatõenäolisuse Mootor on imetore meetod ääretute tähtedevaheliste vahemaade ületamiseks palja murdosa sekundi jooksul, ilma kogu selle tüütu hüperkosmosega soperdamiseta. See avastati õnneliku juhuse tõttu ja arendati juhitavasse liikumisvormi Galaktika Valitsuse uurimismeeskonna poolt Damogranil.

See on lühidalt avastamislugu.

Haakudes vaid Bambleweeny 57 Sub-Meson Aju loogikakeerdudesse, oli väikeste koguste lõpliku ebatõenäosuse aatomi vektoriteks genereerimise printsiip, mis oli teostatud Brownia Ettepanekute Tootjaga (ütle kena tass kuuma teed), muidugi hästi arusaadav ning sellised generaatorid olid kooskõlas Määramatuse Teooriaga. Nad panid kõik molekulid perenaise aluspesus ühelt jalalt teisele hüppama ja neid kasutati pidudel tihti vaikuse murdmiseks.

Paljud repektaablid füüsikud ütlesid, et nad pole selle poolt, osaliselt sellepärast, et see oli teaduse alandamine, enamasti aga sellepärast, et neid ei kutsutud niisugustele pidudele.

Teine asi, mille poolt nad polnud, oli lakkamatu äpardumine, mida nad kohtasid, püüdes konstrueerida lõpmatu ebatõenäosuse välja genereerivat mootorit kosmoselaevale kõige kaugemate mõistustparalüseerivate tähtedevaheliset kauguste hõlvamiseks ja teatasid lõpuks pahuralt, et taoline masin on tõenäoliselt võimatu.

Siis, ühel päeval leidis üks tudeng, vuhisedes pärast üht eriti ebaedukat pidu laborisse, ennast põhjendamas niimoodi:

Kui, mõtles ta omaette, niisugune masin on tõenäolise võimatu, siis peaks see loogiliselt olema lõplikult ebatõenäoline. Nii ei jäägi mul muud üle, kui välja selgitada, kui ebatõenäoline see on, sööta see arv lõpliku ebatõenäolisuse generaatorisse, anda sellele värske tass tõeliselt kuuma teed... ja lülitada see sisse!

Ta tegigi nii ja oli üsna jahmatanud avastades, et tal oli õnnestunud luua paljast õhust kauaigatsetud Lõpmatu Ebatõenäolisuse generaator.

Teda jahmatas aga isegi rohkem see, kui ta kutsuti pärast Galaktilise Instituudi Äärmise Tarkuse Auhinna saamist lõunastama tohutu hulga tunnustatud füüsikute poole, kes olid lõpuks aru saanud, et ainus asi, mille poolt nad ei saa olla oli ninatark loll.

11. peatükk

Kullast Südame ebatõenäosuskindel kontrollkabiin nägi välja nagu täiesti tavalisel kosmoselaeval, välja arvatud see, et ta oli täiesti puhas, kuna oli nii uus. Mõnedel kontrollistmetel polnud veel plastikkatteid ära võetud. Kabiin oli suuremalt jaolt valge, piklik ja umbes väiksema restorani suurune. Tegelikult ei olnud ta täiesti piklik: kaks pikka seina asetusid kahe peene paralleelse kaarena ja kõik kabiini sopid ja nurgad olid rõhutatud põnevate kamakataoliste kujudega. Tõsiasi on, et oleks kõvasti lihtsam ja praktilisem ehitada kabiin tavalise kolmemõõtmelise pikliku ruumina, aga siis oleks disainerid kurvastanud. Sellisena nägi kabiin välja erutavalt otstarbekana, laiade videoekraanidega kontroll- ja juhtimissüsteemide kohal nõgusal seinal ja kumerasse seina paigutatud kõrgete arvutiplokkidega. Ühes nurgas istus kühmus robot, mille läikimahõõrutud teraspea rippus lõdvalt selle läikimahõõrutud teraspõlvede vahel. See oli ka uhiuus, aga kuigi see oli kenasti konstrueeritud ja poleeritud, näis kuidagi, et selle enam või vähem humanoidse keha erinevad osad ei sobi korralikult. Tegelikult nad sobisid ideaalselt, aga miski selle kehahoius sisendas, et nad võiksid paremini sobida.

Zaphod Beeblebrox kõndis närviliselt edasi-tagasi, libistades oma kätega üle läikiva kabiinisisseseade ja itsitades erutatult.

Trillian istus kössitades ja numbreid lugedes üle mõõteriistadekobara. Ta hääl kandus üle kogu laeva raadiovõrgu.

"Viis ühe vastu ja langeb..." ütles ta, "neli ühe vastu ja langeb... kolm ühe vastu... kaks... üks... tõenäosusfaktor üks ühe vastu... meil on normaalsus, ma kordan meil on normaalsus." Ta lülitas oma mikrofoni välja - siis lülitas selle jälle sisse -peene naeruga ja jätkas: "Kui te millegagi veel hakkama ei saa, on see seega teie isiklik mure. Palun rahunege. Teile tullakse varsti järgi."

Zaphod pahvatas pahaselt, "Kes nad on, Trillian?"

Trillian keeras oma istme tema poole ja kehitas õlgu.

"Ainult paar selli, kelle näib, et oleme avakosmosest üles korjanud," ütles ta. "Sektor ZZ, Pluural Z Alfa."

"Jee, hästi, see oli väga meeldiv mõte, Trillian," nõustus Zaphod, "aga arvad sa tõesti, et see on väga tark tegu nendel asjaoludel? Pean silmas, et me oleme praegu jooksus ja puha, meil peaks olema praeguseks pool Galaktika politseid järel ja meie peatume, et hääletajaid üles korjata. Okei, kümme punkti kümnest stiili eest, aga lahutada mõned miljonid hästi mõtlemise eest, jee?"

Ta toksis ärritunult vastu kontrollpulti. Trillian võttis vaikselt ta käe ära, enne kui ta vastu midagi tähtsat oleks toksanud. Mida iganes Zaphodi mõtteomadused ka ei sisaldanud - hoogu, bravuuri, auahnust - oli ta mehaaniliselt täielik kobakäpp ja võis vabalt ekstravagantse käeliigutusega laeva õhku lasta. Trillian oli jõudnud järeldusele, et peamine põhjus, miks tal oli nii metsik ja menukas elu, seisnes selles, et ta ei mõistnud kunagi oma tegude tegelikku tähtsust.

"Zaphod," ütles ta rahulikult, "nad hõljusid kaitsetult avakosmoses... ega sa ei tahtnud, et nad oleks surnud?"

"Noh, sa tead... ei. Mitte nii väga, aga..."

"Mitte nii väga? Mitte surra nii väga? Aga?" Trillian kallutas oma pea ühele küljele.

"Noh, võib-olla oleks keegi teine nad hiljem üles korjanud."

"Sekundi pärast nad oleksid võinud surra."

"Jee, nii et kui sa oleksid selle probleemi üle mõelnud veidi kauem, oleks kõik juba möödas."

"Sa oleksid olnud õnnelik neid surra lastes?"

"Noh, sa tead, mitte nii väga õnnelik, aga..."

"Igatahes," ütles Trillian, pöördudes tagasi mõõteriistade poole, "ei korjanud mina neid üles."

"Mida sa mõtled? Kes nad siis üles korjas?"

"Laev."

"Huh?"

"Laev. Kõik ise."

"Huh?"

"Kui me olime Ebatõenäolises Liikumises."

"Aga see on uskumatu."

"Ei Zaphod. Ainult väga väga ebatõenäoline."

"Ee, jeeh."

"Vaata Zaphod," ütles ta patsutades tema kätt, "ära nende tulnukate pärast muretse. Ma loodan, et nad on ainult mingid sellid. Ma saadan roboti alla nende järele ja toon nad siia üles. Hei, Marvin!"

Nurgas kõlkus roboti pea kiirelt üles, aga vankus siis tühisusest. See ajas end üles nagu oleks tegelikust viis naela raskem ja tegi, nagu kõrvaltvaataja oleks võinud arvata, nagu oleks toa ületamine talle kangelastegu. See peatus Trilliani ees ja näis läbi ta vasaku õla jõllitavat.

"Ma arvan, sa võiksid teada, et ma olen väga masendatud," ütles see. Selle hääl oli vaikne ja abitu.

"Oh Jumal," mõmises Zaphod ja vajus istmesse.

"Hästi," ütles Trillian selge, kaastundliku kõlaga, "mul on midagi, mis võiks sulle tegevust anda ja hoida su mõistus neist asjust eemal."

"See ei mõju," sumises Marvin. "Mul on erakordselt avar mõistus."

"Marvin!" hoiatas Trillian.

"Olgu," ütles Marvin, "mis sa tahad, et ma teeksin?"

"Mine alla pääslasse number kaks ja too need kaks tulnukat järelvalve all siia üles."

Mikrosekund pausi ja hästi kalkuleeritud helikõrguse ja tämbri mikromodulatsioon - mitte midagi, mida võiks solvavana võtta - Marvin püüdis edasi anda oma ülimat vastumeelsust ja õudu kõigi inimlike asjade vastu.

"Ainult seda?" ütles ta.

"Jah," ütles Trillian otsustavalt.

"Mulle ei meeldi see," ütles Marvin

Zaphod libises oma istmest välja.

"Ta ei küsi su käest, kas sulle meeldib," käratas ta, "ainult tegutse, kas juba?"

"Olgu," ütles Marvin nagu suure katkise kella helin, "ma teen nii."

"Hea..." sähvas Zaphod, "suur... tänu sulle..."

Marvin pöördus ja tõstis oma ülalt lamedad kolmnurksed punased silmad üles tema poole.

"Ma ju ei ole teie alluvuses, ega?"

"Ei ei, Marvin," rõhutas Trillian, "see on ainult kena, tegelikult... ainult osake elust."

Marvin heitis talle ühe elektroonilise pilgu.

"Elu," ütles ta, "ärge rääkige mulle elust."

Ta pöördus abitult oma kandadel ja vedas end kabiinist välja. Uksed sulgusid tema järel kohusetundliku sumina ja klõksuga.

"Mulle tundub, et ma ei kannata seda robotit enam kaua, Zaphod," urises Trillian.

Galaktika Entsüklopeedia defineerib robotit, kui mehaanilist aparaati, mis on inimeste tööde tegemiseks välja mõeldud. Siriuse Küberneetikakorporatsiooni turundusosakond defineerib robotit, kui "Teie Plastmassist Sõber, Kelle Rõõm On Olla Teiega."

Galaktikas hääletaja käsiraamat defineerib Siriuse Küberneetikakorporatsiooni turundusosakonda, kui "punt kiiksuga hulle, kes pannakse siis, kui revolutsioon tuleb, esimestena seina äärde," koos järelmärkusega selle kohta, et toimetaja on tänulik avalduse eest nendelt, kes on huvitatud robotite korrespondentsi alasest töökohast.

Küllaltki kummaline, et üks Galaktika Entsüklopeedia väljaanne, millel oli hea õnn kukkuda läbi ajakanga augu tuhandeid aastaid tulevikku, defineerib Siriuse Küberneetikakorporatsiooni turundusosakonda, kui "punt kiiksuga hulle, kes pandi esimestena seina äärde, kui revolutsioon tuli."

Roosa kuubik oli välgatanud väljapoole eksistentsi, ahvid olid vajunud ära paremasse dimensiooni. Ford ja Arthur leidsid üksteist laeva lastimisosas. See oli üsna nägus.

"Ma arvan, et see laev on uhiuus," ütles Ford.

"Kuidas sa aru saad?" küsis Arthur. "Kas sa oled saanud mõne eksootilise seadme metalli vanuse mõõtmiseks?"

"Ei, aga ma leidsin siit põrandalt müügiteatmiku. See on väga 'Universum võib olla teie' tüüpi. Ah! Vaata, mul oli õigus."

Ford suskas ühte lehekülge ja näitas seda Arthurile.

"See räägib: 'Sensatsiooniliselt uus läbimurre Ebatõenäosuse Füüsikas. Niipea, kui laeva mootor jõuab Lõpliku Ebatõenäosuseni, läbib ta Universumi kõik punktid. See võib kõik teised olulised valitsused kadestama panna.' Wow, see on suur kamp rahvast."

Ford lappas laeva tehnilist iseloomustust, ähkides vahele imestusest, mida loeb - igatahes oli Galaktika astrotehnoloogia liikunud tema eksiiliaastate jooksul edasi.

Arthur kuulas veidi aega, aga olles võimetu aru saama enamusest Fordi jutust, lasi ta, vedades näpuga mööda arvutiploki serva, oma mõtte uitama. Ta sirutas kätt ja vajutas ühte ahvatlevalt suurt ja punast nuppu lähimal paneelil.

Paneel lõi särama sõnadega Palun ärge seda nuppu enam vajutage. Ta väristas ennast.

"Kuula," ütles Ford, kes tuhnis ikka veel müügiteatmikus, "nad on teinud laeva küberneetikaga suuri tegusid. 'Uus põlvkond Siriuse Küberneetikakorporatsiooni roboteid ja arvuteid, uute LII tunnustega.'"

"LII tunnused?" ütles Arthur. "Mis see on?"

"Oh, see tähendab Loomulik Inimese Isikupära."

"Oh," ütles Arthur, "küll kõlab õudne."

Hääl nende seljataga ütles, "Ja ongi." Hääl oli vaikne ja abitu ning saadetud kergest kõlinast. Nad pöördusid ringi ja nägid ühte viletsat terasmeest kössis ukseavas seismas.

"Mida?" ütlesid nad.

"Õudne," jätkas Marvin, "on see kõik. Täiesti õudne. Nii et ärge isegi rääkige sellest. Vaadake seda ust," ütles ta, astudes sellest läbi.

Iroonilised noodid tulid ta häälde, kui ta jäljendas müügiteatmiku stiili.

"'Kõigil ustel selles kosmoselaevas on rõõmus ja päikeseline iseloom. Nende nauding on avaneda teile ja nende rahuldus on sulguda jälle teadmisega, et töö on hästi tehtud.'"

Kui uks nende taga sulgus, tuli ilmsiks, et see tegi tõepoolest rahuldatud ohketaolist häält. "Hummmmmmmüummmmmmmah!" ütles see.

Marvin suhtus sellesse külma põlgusega, samal ajal, kui ta loogikakäärud klõbisesid ja nokitsesid uksevastase otsese vägivalla mõiste kallal. Kaugemad käärud segasid vahele, küsides Milleks sekeldused? Milles asi on? Ei ole väärt asjasse segamiseks. Kaugemad käärud lõbustasid ennast, analüüsides ukse molekulaarseid osiseid ja humanoidide ajurakke. Kiireks lisapalaks mõõtsid nad vesinikueritust ümbritsevas kuupparsekis kosmoses ja jäid siis jälle tüdinenult vakka. Meeleheitekramp raputas roboti keha, kui ta pöördus.

"Lähme," sumises ta, "mind on kästud viia teid alla sillale. Siin ma olen, planeedi mahuga ajuga ja nemad ütlevad mulle, et toogu teid alla sillale. Kas nimetada seda tööks naudinguga? Ma ju ei naudi."

Ta pöördus ja kõndis tagasi vihatud ukse juurde.

"Ee, vabandage mind," ütles Ford talle järgnedes, "missugusele valitsusele see laev kuulub?"

Marvin ignoreeris teda.

"Vaadake seda ust," pomises ta, "see on valmis jälle avanema. Ma võin seda öelda talumatu enesega rahulolu haisu järgi, mida ta äkki toodab."

Uks vajus jälle vaikse lipitseva kiuksuga lahti ja Marvin trampis sellest läbi.

"Lähme," ütles ta.

Teised järgnesid kiiresti ja uks vajus rahuldatud väikeste klõpsude ja sirinate saatel oma kohale tagasi.

"Tänu sulle, Siriuse Küberneetikakorporatsiooni turundusosakond," ütles Marvin ja lööpas meeleheites mööda tema ees avanevat kumavat käänulist koridori. ""Ehitagem roboteid Loomuliku Inimese Isikupäraga," ütlevad nad. Nii nad katsetasid minuga. Mina olen Isikupära prototüüp. No mis te ütlete?"

Ford ja Arthur pomisesid kimbatuses vaikseid eitusi.

"Ma vihkan seda ust," jätkas Marvin, "ma ei vii teid ju üldse alla?"

"Mis valitsusele..." alustas Ford uuesti.

Mitte mingile valitsusele see ei kuulu," torkas robot vahele, "see on varastatud."

"Varastatud?"

"Varastatud?" jäljendas Marvin.

"Kelle poolt?" küsis Ford.

"Zaphod Beeblebroxi."

Midagi ebatavalist juhtus Fordi näoga. Vähemalt viis täiesti erinevat ja vastandlikku □oki- ja hämmastuseilmet kuhjusid sellel segases korratuses. Tema vasakul jalal, mis oli poolel sammul, näis olevat raskusi uuesti põranda leidmisega. Ta jõllitas robotit ja püüdis mõningaid hüppelihaseid lahti harutada.

"Zaphod Beeblebrox...?" küsis ta nõrgalt.

"Vabandust, kas ma ütlesin midagi valesti?" küsis Marvin, lohistades end hoolimatult, "Vabandage mind hingetõmbeks, mida ma kunagi ei tee, ma ei tea, miks ma end selle ütlemisega tülitasin, oh Jumal, ma olen nii meeleheitel. Siin on veel üks neist iserahulduvatest ustest. Elu! Ärge rääkige mulle elust."

"Keegi pole seda isegi maininud mitte," pomises Arthur ärritunult. "Ford, on suga kõik korras?"

Ford põrnitses teda. "Ütles see robot Zaphod Beeblebrox?" küsis ta.

12. peatükk

Vali glunk-muusika klirin ujutas üle Kullast Südame kabiini, kui Zaphod otsis sub-etha raadiost enda jaoks uudistelainet. Masin oli kasutamiseks küllalt raske keeruline. Palju aastaid oli raadioid pruugitud, vajutades ja keerates nuppe. Siis oli tehnika läinud keerulisemaks ja juhtimine tehtud sensoorseks - sa pidid paneeli üksnes näpuga puudutama; nüüdseks pidid sa ainult käega õigete osade suunas viipama ja ootama. See hoidis muidugi palju lihaste kulu kokku, aga tähendas seda, et sa pidid istuma vihastamapanevalt vaikselt, kui sa tahtsid veel sama programmi kuulata.

Zaphod viibutas kätt ja kanal muutus jälle. Ikka glunk-muusikat, aga nüüd oli see taustaks uudistesaatele. Uudised olid alati kõvasti töödeldud, et ühtida muusika rütmiga.

"...ja uudiste teadustuse tõi teieni sub-etha laine, ringhääling üle terve Galaktika kogu päev läbi," prääksus hääl, "ja me ütleme suure tere kõigile intelligentsetele eluvormide igal pool... ja kõigile teistele väljaspool, saladus on vapustav, sellid. Ja muidugi, tänaõhtune suur uudistelugu on uue Ebatõenäosus Mootori tüüpi laeva vargus ei kellegi muu, kui Galaktika President Zaphod Beeblebroxi poolt. Ja küsimus, mida igaüks küsib on... kas suur Z on lõplikult tobe? Beeblebrox, see mees, kes leiutas Pangalaktilise Kurguloputuspommi, ebausaldusväärne pettur, Eccentrica Gallumbits'i poolt ükskord kirjeldatud kui Parim Pauk alates Suurest ja äsja hääletatud seitsmendat korda Halvimini Riietatud Aistmisvõimeliseks Olendiks Tuntud Universumis... on ta jõudnud nüüdseks järeldusele? Me küsitlesime ta isiklikku ajuhoiu spetsialisti Gag Halfrunt'i..."

Muusika keerles ja mattus hetkel. Teine hääl segas vahele, oletatavasti Halfrunt. Ta ütles "Gena, Zaphod on just zee zell, kas teate?" aga ei jõudnud kaugemale, sest üks elektripliiats lendas üle kabiini ja läbi raadio sisse-välja tundliku õhuruumi. Zaphod pöördus ja vaatas Trilliani - too oli visanud pliiatsi.

"Hei," ütles ta, "miks sa nii tegid?"

Trillian koputas oma sõrmega ekraanitäiele numbritele.

"Ma ainult mõtlen millestki," ütles ta.

"Jee? Mis on väärt minu kohta käiva uudistesaate katkestamist?"

"Sa kuulsid enda kohta küllalt."

"Ma olen väga ohtlik. Me teame seda."

"Kas me võime su ego korraks alla suruda? See on väga tähtis."

"Kui ümbruses on midagi tähtsamat, kui minu ego, tahan ma selle kinni püüda ja kohe maha lasta." Zaphod vaatas teda jälle, siis naeris.

"Kuula," ütles Trillian, "me korjasime need paar selli..."

"Missugused paar selli?"

"Kaks selli, kelle me üles korjasime."

"Ah jaa" ütles Zaphod, "need paar selli."

"Me võtsime nad peale sektoris ZZ, Pluural Z Alfa."

"Jee?" ütles Zaphod ja pilgutas silmi.

Trillian ütles vaikselt, "Kas see tähendab sulle midagi?"

"Mmmm," ütles Zaphod, "ZZ, Pluural Z Alfa, ZZ Pluural Z Alfa?"

"Noh?" ütles Trillian.

"Ee... mida tähendab Z?" küsis Zaphod.

"Missugune?"

"Ükskõik missugune."

Üks põhilisi raskusi, mida Trillian Zaphodiga suheldes koges, oli õppida eristama, kas too püüab olla loll ainult selleks, et inimeste kaitsevõimet vähendada või selleks, et ta ei viitsinud mõelda ja tahtis, et keegi teine seda tema eest teeb, kas ta püüab olla solvavalt loll, peites fakti, et ta tegelikult ei saa aru, mis toimub või ongi tegelikult loomuldasa loll. Ta oli hästi tuntud, kui hämmastavalt tark ja üsna selgelt ka oli - aga mitte alati, see ilmselt häiris teda, sellest ka teguviis. Ta eelistas pigem hämmastunud, kui põlglikke inimesi. Eelkõige sellepärast näitas ta end Trillianile loomult lollina, aga too ei viitsinud enam seletada. Ta näitas ja tagus vastu tähekaarti ekraanil, nii ta võis arusaamise Zaphodile kergemaks teha, ükskõik, mis põhjused tal end sedaviisi näidata siis olidki.

"Seal," osutas ta, "Täpselt seal."

"Oi... jaah!" ütles Zaphod.

"Noh?" ütles ta.

"Mis noh?"

Ühed osad Trilliani peas kiljusid teiste osade peale tema peas. Ta ütles, väga rahulikult, "See on sama sektor, kus sa alguses mind peale võtsid."

Zaphod vaatas Trilliani ja siis ekraanile tagasi.

"Oijaah," ütles ta, "nüüd on see viljatu. Me peame põrutama otse Hobusepea Pilve keskele. Kuidas me sinna saame? Ma mõtlen, et seda pole kusagil."

Trillian ignoreeris teda.

"Ebatõenäoline Liikumine," ütles ta kannatlikult. "sa selgitasid mulle seda ise. Me läbime iga Universumi punkti, sa tead seda."

"Jee, aga kas pole see üks metsik kokkusattumus?"

"On."

"Võtta keegi peale selles punktis? Mis on välja valitud kogu Universumist? See on ju nii... Ma tahan seda uurida. Arvuti!"

Siriuse Küberneetika Laevasilla Arvuti, mis kontrollis ja juhtis laeva iga tükikest, lülitus suhtlemisele.

"Hi seal!" ütles ta selgelt, paisates samaaegselt välja peent riba perfolinti, kõige salvestamiseks. Perfolint ütles, Hi seal!

"Oh Jumal," ütles Zaphod, ta polnud selle arvutiga kaua töötanud, aga oli juba õppinud seda jälestama.

Arvuti jätkas ninakalt ja rõõmsalt nagu oleks nad pesupulbrit ostmas.

"Ma tahan teada, ükskõik milline su probleem ka poleks, ma olen siin, et aidata sul seda lahendada."

"Jee, jee," ütles Zaphod. "Vaata, ma arvan, et kasutan parem tükki paberit."

"Kindel värk," ütles arvuti, lõgistades samaaegselt selle teate välja paberikorvi. "Ma saan aru. Kui sa kunagi tahad..."

"Vait!" käratas Zaphod ja kahmates üles pliiatsi, istus Trilliani kõrvale puldile.

"Okei, okei," ütles arvuti solvunud häälel ja sulges jälle oma kõnekanali.

Zaphod ja Trillian süvenesid numbritesse, mida Ebatõenäosuse Lennu ülevaade vaikselt nende ees vilgutas.

"Kas me saame välja arvutada," ütles Zaphod, "nende seisukohast, mis oli nende pääsemise Ebatõenäosus?"

"Jah, see on konstant," ütles Trillian, "kaks astmes kakssada seitsekümmend kuus tuhat, seitsesada üheksa ühe vastu."

"See on suur. Nad on õnnelikud poisid."

"Jah."

"Aga sõltuvalt sellest, mida meie tegime, kui laev nad peale võttis..."

Trillian lõi numbreid kokku. Need näitasid kaks astmes Lõpmatus miinus üks ühe vastu (üks irratsionaalarv, millel on ainult Ebatõenäosuse Füüsikas Tavapärane tähendus).

"See on tõesti madal," jätkas Zaphod kerge vilega.

"Jah," ütles Trillian ja vaatas teda narritavalt.

"See on üks suur ports Ebatõenäosust, mis me välja arvutasime. Midagi kenakesti ebatõenäolist ilmutab end meie arvutuspaberil, kui me selle kõik ilusaks summaks kokku liidame."

Zaphod kritseldas mõned summad, tõmbas need maha ja viskas pliiatsi ära.

"Kuradi jama, ma ei saa seda kätte."

"Noh?"

Zaphod lõi oma kahte pead ärrituses kokku ja krigistas hambaid.

"Okei," ütles ta. "Arvuti!"

Häälekanalid ärkasid jälle ellu.

"Miks, halloo seal!" ütlesid need (perfolint, perfolint). "Ma tahan ainult teha su päeva kenamaks ja kenamaks ja kenamaks..."

"Jee, hästi, jää vait ja arvuta mu jaoks üht-teist."

"Kindel värk," vadistas arvuti," "sa tahad tõenäolisuse ennustust, mis baseerub..."

"Ebatõenäosuse andmetel, jeeh."

"Okei," jätkas arvuti. "Mul on üks huvitav väike tähelepanek. Oled sa märganud, et enamiku inimeste elusid valitsevad telefoninumbrid?"

Valuline ilme libises üle ühe Zaphodi näo ja sellelt teisele.

"Oled sa napakas?" küsis ta.

"Ei, aga sina saad, kui ma ütlen teile, et..."

Trillian ahmis õhku. Ta klõbistas Ebatõenäolisuse Lennu aruande ekraani nuppudega.

"Telefoninumber?" ütles ta. "Kas see asi ütles telefoninumber?"

Numbrid vilkusid ekraanil.

Arvuti vaikis viisakalt, aga nüüd jätkas.

"Mida ma tahtsin öelda, oli..."

"Ära tüüta palun," ütles Trillian.

"Vaata, mis see on?" küsis Zaphod.

"Ma ei tea," vastas Trillian, "aga need tulnukad - nad on selle hädise robotiga teel sillale. Kas me saaksime nad korjata mõne kaameraga monitorile?"

13. peatükk

Marvin kõmpis vaevaliselt mööda koridori, ikka soigudes.
"Ja siis muidugi peab tulema veel see kohutav valu kogu mu vasaku külje dioodides..."

"Tohoh?" ütles Arthur halastamatult tema kõrval kõndides. "Kas tõesti?"

"Muidugi," ütles Marvin, "pean silmas, et ma käskisin neid ümber asetseda, aga ükski isegi ei kuulanud mind."

"Kujutan ette."

Ebamäärased vilinad ja üminad tulid Fordilt. "Hästi hästi hästi," jätkas ta enesele kordamist, "Zaphod Beeblebrox..."

Äkki Marvin peatus ja tõstis käe üles.

"Te muidugi teate, mis nüüd juhtus?"

"Ei, mis?" ütles Arthur, kes ei tahtnudki teada.

"Me oleme saabunud järgmise taolise ukse juurde."

Üks lükanduks oli koridori lõpus. Marvin piidles seda umbusklikult.

"Noh?" küsis Ford läbematult. "Kas me läheme sellest läbi?"

"Kas me läheme sellest läbi?" ahvis Marvin. "Jah, see on sissepääs sillale. Mind kästi teid sillale tuua. See on võib-olla suurim ülesanne, mis mu intellektuaalsetele võimetele täna on esitatud, kas pole tore?"

Aeglaselt, suure vastumeelsusega lähenes ta uksele, nagu kütt oma saaki jälitades. Äkki läks uks lahti.

"Tänan teid," ütles see, "lihtsa ukse väga õnnelikuks tegemise eest."

Sügaval Marvini sisikonnas keeras.

"Lahe," hääldas ta leinaliselt, "just siis, kui arvad, et elu ei saa enam hullemaks minna, läheb ta äkki ikkagi."

Ta hiivas end läbi ukse ja jättis Arthuri ja Fordi üksteisele otsa vaatama ning õlgu kehitama. Seest kuulsid nad jälle Marvini häält.

"Ma oletan, et soovite nüüd neid tulnukaid näha," ütles ta. "Kas te tahate, et ma istuksin nurgas või vajuksin siinsamas kokku?"

"Jee, ainult kas sa saad nad enne sisse juhatada?" kostis teine hääl.

Arthur vaatas Fordi ja oli hämmastunud, nähes teda naermas.

"Mis on...?"

"T□□□," ütles Ford, "tule sisse."

Ta astus juhtimisruumi.

Arthur järgnes talle närviliselt ja oli imestunud, nähes ühte meest toolis lesimas, jalad juhtimispuldil ja torkimas oma vasaku käega parempoolse pea hambaid. Parem pea näis selle ülesandega täiesti seotud olevat, aga vasakpoolne irvitas laialt rahulikku ükskõikset irvet. Asjade hulk, mida Arthur ei lootnud seal näha, oli tõesti suur. Ta lõug patsatas mõneks ajaks lõdvalt lahti.

See omapärane mees lehvitas laisalt Fordile ja ütles teeseldud kohutava ükskõiksusega, "Ford, hi, kuidas läheb? Kena, et said läbi astuda."

Ford polnud suu peale kukkunud.

"Zaphod," venitas ta, "tore sind kohata, näed oma lisakäega hea välja. Sa oled kena laeva näpanud."

Arthur jõllitas teda.

"Kas sa tunned seda selli?" küsis ta, osutades nimetissõrmega Zaphodile.

"Tunnen teda!" hüüatas Ford, "ta on..." ta katkestas ja otsustas teisiti alustada.

"Zaphod, see on mu sõber, Arthur Dent," ütles ta, "ma päästsin ta, kui ta planeet õhku lasti."

"Muidugi," ütles Zaphod, "hi, Arthur, kena et pääsesid." Ta parempoolne pea vaatas hooletult ringi, ütles "hi" ja lasi oma hambaid edasi torkida.

Ford jätkas. "Ja Arthur," ütles ta, "see on mu poolnõbu Zaphod Beeb..."

"Me oleme kohtunud," ütles Arthur teravalt.

Kui te kihutate mööda tee kõige kiiremat sõidurada ja sõidate laisalt mööda vähestest kihutavatest autodest ja tunnete enesega rahulolu ning siis vahetate äkki käigu neljandalt kolmanda asemel esimesele, mistõttu lööb see teie mootori kapoti all üsna inetult segi, siis on taolisel tegevusel samasugune kalduvus võtta teid rajalt maha nagu see märkus võttis Ford Prefecti.

"Ee... mida?" ütles ta.

"Ma ütlesin, et me oleme kohtunud."

Zaphod võpatas piinliku üllatusega ja nätsutas kiiresti närimiskummi.

"Hei... ee, kas tõesti? Hei... ee..."

Ford pöördus vihaselt silmi välgutades Arthuri poole. Ta tundis nüüd kodupinda jalge all, kui hakkas ennast süüdistama, et oli end koormanud sellise primitiivse ignorandiga, kes teadis Galaktika asjadest samapalju, kui Ilfordis sündinud sääsk teadis elust Pekingis.

"Mida sa silmas pead selle all, et olete kohtunud?" nõudis ta. "See on Zaphod Beeblebrox Betelgeus Viiendalt, mitte aga neetud Martin Smith Croydonist."

"Mind ei huvita," ütles Arthur külmalt. "Me oleme kohtunud, kas pole, Zaphod Beeblebrox - või peaksin ma ütlema... Phil?"

"Mida?" karjatas Ford.

"Te peaksite mulle meenutama," ütles Zaphod. "Mul on liikide peale kohutav mälu."

"See oli ühel peol," jätkas Arthur.

"Jee, olgu, seda ma kahtlustasin," ütles Zaphod.

"Jäta see, kui võid, Arthur!" nõudis Ford.

Arthurit see ei heidutanud. "Üks pidu kuus kuud tagasi. Maal... Inglismaal..."

Zaphod raputas pead, muiates kokkupressitud huulte vahelt.

"London," rõhutas Arthur, "Islington."

"Ah," ütles Zaphod pehme võpatusega, "see pidu."

Ford ei saanud üldse millestki aru. Ta vaatas edasi-tagasi Arthurit ja Zaphodit. "Mida?" küsis ta Zaphodilt. "Ega sa taha öelda, et sa oled olnud ka sellel väiksel armetul planeedil?"

"Ei, muidugi mitte," ütles Zaphod elavalt. "Olgu, ma võisin ainult hetkeks sisse põigata, oma teel kuhugi..."

"Aga mina olin seal viieteistkümneks aastaks kinni!"

"Olgu, kas ma oleksin pidanud seda teadma?"

"Aga mida sa seal tegid?"

"Vaatasin ringi, kas tead."

"Ta oli peol kontvõõraks," ütles Arthur, värisedes vihast, "korraliku riietusega peol..."

"Sa pidid ju seal olema?" ütles Ford.

"Sellel peol," jätkas Arthur visalt, "oli üks tüdruk... ah, olgu, vaata, sellel ei ole enam tähtsust. Kogu see koht on nagunii suitsuks muudetud..."

"Ma soovin, et sa lõpetaksid selle neetud planeedi pärast mossitamise," ütles Ford. "Kes see daam oli?"

"Ah, lihtsalt keegi. Olgu, hästi, ma ei käitunud temaga päris korralikult. Ma püüdsin kogu õhtu. Põrgu, ta oli siiski midagi väärt. Ilus, veetlev, tapvalt intelligentne, lõpuks sain ta korraks enda juurde ja püüdsin veidi vestelda, kui see sinu sõber peale lendas ja ütles 'Hei, nukk, kas see poiss tüütab sind? Miks sa ei räägi tema asemel minuga? Ma olen teiselt planeedilt.' Ma ei näinud seda tüdrukut enam iialgi."

"Zaphod?" hüüatas Ford.

"Jah," ütles Arthur, teda jõllitades ja püüdes end mitte narrina tunda. "Tal olid ainult kaks kätt ja üks pea ning ta kutsus end Philiks, aga..."

"Aga sa pead lisama, et ta oli ikkagi teiselt planeedilt," ütles Trillian, rännates pilguga silla teise otsa. Ta saatis Arthurile meeldiva naeratuse, mis mõjus tollele nagu tonn telliseid ja pööras siis tähelepanu laeva juhtimisele.

Vähesteks sekunditeks valitses vaikus ja siis roomasid Arthuri aju pudrusest segadusest välja üksikud sõnad.

"Tricia McMillan?" ütles ta. "Mida teie siin teete?"

"Sama mis teiegi," ütles too, "ma hääletasin tõstukile. Üleüldse, kraadiga matemaatikas ja teisega astrofüüsikas, mida muud ma võiksingi siin teha? Oli valida, kas see või jälle esmaspäevane pajukijärjekord."

"Lõpmatus lahutada üks," sädistas arvuti. "Ebatõenäosuse summa on nüüd valmis."

Zaphod vaatas teda, Fordi, Arthurit ja siis Trilliani.

"Trillian," ütles ta, "kas säärased lood hakkavadki juhtuma alati, kui me kasutame Ebatõenäolist Liikumist?"

"Väga tõenäoliselt, ma kardan," ütles Trillian.

14. peatükk

Kullast Süda lendas vaikselt läbi kosmoseöö edasi, nüüd juba tavapärase footonmootoriga. Selle neljane meeskond tundis ebamugavust teadmisest, et neid on toonud kokku mitte nende vaba tahe või lihtne kokkusattumus, vaid mingi imelik füüsikaperverssus - nagu alluks inimestevahelised suhted samadele seadustele, mis valitsevad suhteid aatomite ja molekulide vahel.

Kui saabus laeva kunstlik öö, olid kõik tänulikud võimalusele taanduda eraldi kabiinidesse ja korrastada oma mõtteid.

Trillian ei saanud magada. Ta istus sängil ja vaatas väikest puuri, tema viimast ja ainukest sidet Maaga - kahte valget hiirt, mis tal oli Zaphodile pealekäimise tagajärjel lubatud kaasa võtta. Ta ei lootnud enam kunagi planeeti näha, aga ta oli häiritud negatiivsest reaktsioonist planeedi hävimise puhul. See näis kauge ja ebatõeline ning ta ei leidnud sellest mõtlemiseks mõtteid. Ta vaatas hiiri puuris sibamas ja jooksmas tormakalt oma väikesel plastik-jooksurattal, kuni nad haarasid kogu ta tähelepanu. Äkki ta raputas ennast ja läks tagasi sillale, vaatama väikeseid vilkuvaid tulukesi ja numbreid, mis tähistasid laeva teed läbi tühjuse. Ta soovis, et ta teaks, millest ta püüab mitte mõelda.

Zaphod ei saanud magada. Tema soovis samuti, et ta teaks, millest ta end mõelda ei lase. Nii kaugele, kui ta mäletas, oli ta kannatanud pideva näriva tunde all, nagu ei oleks ta päris enda juures. Enamus ajast oli ta võimeline seda tunnet kõrvale tõrjuma ja mitte muretsema, aga see oli äkitselt taaselustunud, Ford Prefecti ja Arthur Denti seletamatu saabumise tõttu. Kuidagi oli see kujunenud □ablooniks, mida ta ei suutnud näha.

Ford ei saanud magada. Ta oli liiga erutatud, olles jälle teel. Viisteist aastat tõelist vangistust olid läbi, just siis, kui ta oli lõplikult lootust kaotamas. Nende ärapäästmine Zaphodi poolt lubas palju nalja, sest tema poolnõoga tundus olevat midagi nii ähmaselt imelikku lahti, et ta ei näinud näppu suhu pista. Fakt, et ta oli saanud Galaktika Presidendiks, oli sama hämmastav, kui tema ametipostilt lahkumise viis. Kas selle taga oli mõni põhjus? Polnud mingit võimalust seda Zaphodilt küsida, ta ei näidanud kunagi välja, et tema tegudel võiks üldse mingi põhjus olla: ta oli muutnud enda seletamatuse lausa kunstiks. Ta ründas elus kõike seguga ebatavalisest geniaalsusest ja naiivsest asjatundmatusest ning tihti oli raske öelda, kumb on kumb.

Arthur magas: ta oli kohutavalt väsinud.

Zaphodi ukselt kostis kerge koputus. Uks vajus lahti.

"Zaphod...?"

"Jee?"

Trillian seisis kontuurselt valgusovaalis.

"Mulle tundub, et oleme just leidnud selle, mida me otsima tulime."

"Ai, jaah?"

Ford loobus katsetest magada. Tema kabiininurgas oli väike arvutiekraan ja klaviatuur. Ta istus hetkeks selle taha ja püüdis koostada uut Vogoni-teemalist

sissekannet Käsiraamatule, aga ei suutnud mõelda millestki küllalt salvavalt, nii et loobus ka sellest, tõmbas riided selga ja läks sillale jalutama.

Sisenedes oli ta üllatunud, nähes kahte kuju erutatult kummardumas üle mõõteriistade.

"Näed? Laev tundub orbiidile minevat," oli Trillian öelnud. "Selle all on planeet. Need on täpselt need koordinaadid, mis sa ennustasid."

Zaphod kuulis müra ja vaatas üles.

"Ford!" sisistas ta. "Hei, tule ja heida sellele pilk peale."

Ford läks ja vaatas. Üks numbrite jada vilkus üle ekraani.

"Kas sa tunned need Galaktika koordinaadid ära?" küsis Zaphod.

"Ei."

"Ma annan sulle võtme. Arvuti!"

"Hi, kamp!" vaimustus arvuti. "Läheb tõeliselt seltskondlikuks, kas pole?"

"Vait," ütles Zaphod, "ja näita ekraani."

Tuled sillal kustusid. Valgustäpikesed mänglesid pultidel ja peegeldusid neljalt paarilt silmadelt, mis vaatlesid väliskaamera monitori.

Sellel polnud absoluutselt midagi.

"Kas sa mõistad seda?" sosistas Zaphod.

Ford kortsutas kulmu.

"Ee, ei," ütles ta.

"Mida sa näed?"

"Mitte midagi."

"Kas sa mõistad seda?"

"Millest te räägite?"

"Me oleme Hobusepea Pilves. Üks täiesti ääretu tume pilv."

"Ja mina oleksin pidanud seda taipama täiesti tühjalt ekraanilt?"

"See tume pilv on ainuke koht Galaktikas, kus sa võid näha tumedat ekraani."

"Väga hea."

Zaphod naeris lapsikult.

"Hei, see on tõesti vapustav, ainult see on liiga kaugel!"

"Mida tähtsat on selles tolmupilves kinniistumises?" küsis Ford.

"Mida sa loodaksid siin leida?" nõudis Zaphod.

"Mitte midagi."

"Ei tähti? Ei planeete?"

"Ei."

"Arvuti!" käratas Zaphod, "vaheta vaatenurka üks kaheksakümnendik kraadi ja ära sellest mulise!"

Hetkeks näis, et midagi ei juhtunud, siis ilmus ere kuma hiiglasliku ekraani ühele servale. Väikese taldriku suurune punane täht roomas sellest üle, saadetuna teisest - kaksiksüsteem. Siis libises pildi nurka tohutu poolkuu - punane pimestav helk rõhutamas sügavmusta, planeedi öökülge.

"Me oleme selle leidnud!" karjus Zaphod, tagudes vastu pulti. "Me oleme selle leidnud!"

Ford vaatas teda imestunult.

"Mis see on?" küsis ta.

"See..." ütles Zaphod, "on kõige ebatõenäolisem planeet, mis kunagi on eksisteerinud."

15. peatükk

(Väljavõte Galaktikas hääletaja käsiraamatust, lehekülg 634784, sektsioon 5a, märksõna Magrathea)

Kaugel minevikus, muistse aja hägus, suurtel ja kuulsusrikastel Galaktika Impeeriumi kujunemispäevadel, oli elu metsik, rikas ja enamasti maksuvaba. Võimsad tähelaevad kurseerisid oma teedel eksootiliste päikeste vahel, otsides seiklusi ja tasu Galaktilise kosmose kõige kaugematest nurkadest. Nende päevade hingeks oli vahvus, risk oli suur, mehed olid tõelised mehed, naised olid tõelised naised ja väikesed karvased olendid Alfa Kentaurilt olid tõelised väikesed karvased olendid Alfa Kentaurilt. Ja kõik söandasid vastu seista tundmatutele õudustele, teha võimekaid tegusid, lõhestada julgelt lõpmatusi, mida keegi polnud veel lõhestanud - ja nõnda sepistatigi Impeerium.

Paljud mehed said muidugi äärmiselt rikkaks, aga see oli täiesti loomulik ja selles pole midagi imestamisväärset, sest keegi polnud tõeliselt vaene - vähemalt ei ütelnud seda keegi välja. Ja kõige rikkamate ja edukamate kaupmeeste elu muutus paratamatult üsna igavaks ja väiklaseks ning nad hakkasid ette kujutama, et see oli nende maailmade viga, kus nad elasid. Ükski neist polnud täiesti rahul: kas polnud hilise õhtupooliku kliima küllalt hea või oli päev poole tunni võrra liiga pikk või oli meri täpselt valet tooni roosa.

Ja sellega olid loodud tingimused uut tüüpi spetsiaalsele tööstusele: individuaaltellimusel luksusplaneetide ehitamisele. Selle tööstuse kodu oli planeet Magrathea, kus hüperkosmilised insenerid imesid ainet läbi kosmose valgete aukude, vormides seda unistuste planeetideks - kuldplaneetideks, plaatinaplaneetideks, pehmest kummist planeetideks suure hulga maavärinatega - kõik oli tehtud armastusega, vastu tulles nõudlikele normidele, mida Galaktika rikkaimad mehed loomulikult ootasidki.

Aga nende riskantne ettevõte oli nii edukas, et Magrathea sai varsti ise kõigi aegade rikkaimaks planeediks ja kogu ülejäänud Galaktika alandus põlastusväärsesse viletsusse. Ja nii süsteem lagunes, Impeerium varises kokku ja pikk morn vaikus langes üle miljardite näljaste maailmade, häirituna ainult õpetlaste sulekribinast, kui nood töötasid öösiti enesega rahulolevalt väikeste lepingute kallal planeeritud poliitökonoomia heaks.

Magrathea kadus ja mälestus sellest hajus legendide pimedusse.

Nendel informeeritud päevadel ei usu muidugi keegi sellise maailma olemasolu.

16. peatükk

Arthur ärkas vaidlushäälte peale ja läks sillale.
Ford vehkis millegipärast oma kätega.

"Sa oled hull, Zaphod," ütles ta, "Magrathea on müüt, muinasjutt, seda räägivad vanemad õhtuti oma lastele, kui nad tahavad, et lastest ökonomistid kasvaksid, see on..."

"Ja meie oleme parajasti selle orbiidil," rõhutas Zaphod.

"Vaata, ma ei saa sind aidata selles asjas, mille orbiidil sa ise parajasti oled," ütles Ford, "aga see laev..."

"Arvuti!" käratas Zaphod.

"Oh ei..."

"Hi seal! Siin Eddie, teie laevajuhtimisarvuti ja ma tunnen end suurepäraselt ja ma tean, et saan kohe hunniku naudingut igast programmist, mida te heaks arvate minust läbi lasta."

Arthur vaatas uurivalt Trilliani. Too andis märku siseneda, aga olla tasa.

"Arvuti," ütles Zaphod, "ütle meile, mis on meie praegune trajektoor."

"Tõeline mõnu, semud," janditas see; "me oleme parajasti orbiidil kolmesaja miili kõrgusel legendaarsest planeedist Magratheast."

"Pole midagi tõestada," ütles Ford. "Ma ei usaldaks seda arvutit isegi kui ta mu kaalust räägib."

"Ma võin su heaks seda teha, kindel," vaimustus arvuti, pritsides välja perfolinti. "Ma võin välja arvutada isegi su isiklikud probleemid kümne komakohaga, kui sellest piisab."

Trillian segas vahele.

"Zaphod," ütles ta, "mõne minuti pärast tiirleme selle planeedi päevapoolele," lisades, "ükskõik, mis seal siis on."

"Hei, mis sa sellega mõtled? Kas pole see planeet seal, kus ma ennustasin?"

"Jah, ma tean, et seal on planeet. Ma ei vaidle kellegagi, ma tahtsin ainult, et Magrathea poleks mõni külm kaljukamakas. Koit saabub kohe, kui te soovite."

"Okei, okei," pomises Zaphod, "laskem lõpuks silmadel puhata. Arvuti!"

"Hi seal! Mida ma võin..."

"Jää ainult vait ja näita meile jälle planeeti."

Tume iseärasusteta mass täitis uuesti ekraani - planeet pöörles nende all.

Nad vaatasid hetke vaikuses, aga Zaphodil olid erutusest karvad püsti.

"Me pöörleme praegu ööpoolel..." ütles ta tasasel häälel. Planeet pöördus.

"Planeedi pind on praegu kolmesaja miili kaugusel meie all..." jätkas ta.

Ta püüdis taastada tunnet niisugusest sündmusest nagu tema arust pidi välja nägema tähtis hetk. Magrathea! Ta oli ärritatud Fordi skeptilisest suhtumisest. Magrathea!

"Mõnede sekundite pärast," jätkas ta, "võime me näha... seal!"

Hetk õigustas end ise. Isegi kõige karastatum tähehulkur ei saa muud, kui väriseda suurejoonelise kosmosest nähtava päikesetõusu etenduse juures, aga kaksikpäikese tõus on üks Galaktika imesid.

Täielikust pimedusest paistis juhuslik vilkuv tuluke. See püsis madalal ja libises kõrvale, tihedasse varju ning mõnede sekundite pärast olid näha kaks päikest, valguse sulatusahi, mis kõrvetas horisondi musta serva valge tulega. Värvide metsikud kiired sööstsid läbi paksu atmosfääri nende all.

"Koidutuled...!" õhkas Zaphod. "Kaksikpäikesed Soulianis ja Rahm...!"

"Või ükskõik missugused muud," ütles Ford vaikselt.

"Soulianis ja Rahm!" rõhutas Zaphod.

Päikesed valendasid läbi kosmose pilkase pimeduse ja vaikne tontlik muusika voogas üle silla: Marvin ümises irooniliselt, sest ta vihkas inimesi nii väga.

Erutus leegitses Fordis, kui ta jälgis seda valgusetendust, aga ainult erutus uue kummalise planeedi nägemisest; talle oli küllalt sellest, mis ta nägi. Teda ärritas ähmaselt, et Zaphod oli pidanud etendama naeruväärseid fantaasiaid, et panna vaatemängu mõjuma. Kogu see Magrathea-mõttetus tundus lapsik. Kas ei olnud küllalt sellest, et näha, kui aed on ilus, ilma uskumata, et selles on veel inglid?

Arthurile näis kogu see Magrathea äri totaalselt arusaamatuna. Ta nihkus Trilliani juurde ja küsis, mis toimub.

"Ilmselt on Magrathea mingit liiki minevikulegend, millesse keegi tõsiselt ei usu. Natuke nagu Atlantis Maal, välja arvatud see, et legendide järgi pidada magrathealased planeete tootma."

Arthur pilgutas ekraani poole silmi ja tundis, et tal puudub midagi olulist. Äkki sai ta aru, mis see oli.

"Kas sellel laeval leidub natuke teed?" küsis ta.

Enamus planeeti oli ilmunud nende alla, kui Kullast Süda selle orbiidilt välja sööstis. Päikesed seisid nüüd kõrgel mustas taevas, koidu pürotehnika oli möödas ja planeedi pind näis ühtlases päevavalguses kõleda ja ähvardavana - hall, tolmune ja ainult ähmaselt väljajoonistuv. See paistis surnud ja külmana nagu haud. Jälle ja jälle ilmusid kaugel silmapiirile paljulubavad jooned - orud, võib-olla mäed, võib-olla isegi linnad - aga kui nad lähenesid, olid jooned pehmenenud ja tundmatuseni ähmastunud ning midagi polnud võimalik aru saada. Planeedi pind oli ajaga tasandatud paksu seisva õhu poolt, mis oli roomanud üle selle, sajand sajandi järel.

Igatahes, see oli väga väga vana.

Äkkmõte turgatas Fordile, kui ta vaatas halli maastikku enda all liikumas. Aja mõõtmatus häiris teda, ta tundis lausa selle kohalolu. Ta puhastas oma kurku.

"Noh, isegi oletades, et see on..."

"See on," ütles Zaphod.

"Mis ta ei ole," jätkas Ford. "Mis sa tast üldse tahad? Seal ei ole ju midagi."

"Pinnal mitte," ütles Zaphod.

"Olgu, ainult oletame, et seal on midagi. Arvestades, et te ei ole siin tööstusarheoloogiale tegelemas. Mida te otsite?"

Üks Zaphodi peadest vaatas kõrvale. Teine vaatas ringi, et näha, mida esimene vaatas, aga see ei vaadanud midagi.

"Noh," ütles Zaphod lõbusalt, "see on osaliselt uudishimu, osaliselt seiklusjanu, aga enamuses, arvan ma, on see kuulsus ja raha..."

Ford heitis talle terava pilgu. Talle jättis tugeva mulje see, et Zaphodil ei olnud kõige ähmasematki ideed, miks ta seal üldse oli.

"Kas teate, mulle ei meeldi selle planeedi väljanägemine üldse," ütles Trillian end väristades.

"Ära pane tähele," ütles Zaphod; "koos poole Galaktika Impeeriumiga, mis siin kusagil on valmistatud, võib see endale lubada inetut väljanägemist."

Pask, mõtles Ford. Isegi oletades hulka üliväga ebatõenäolisi asju, ei olnud võimalik, et tohutud rikkalikud aarded oleksid säilinud mingil taolisel kujul, millel nüüd veel mõtet oleks. Ta kehitas õlgu.

"Ma arvan, et see on kõigest üks surnud planeet," ütles ta.

"Teadmatus tapab mind," ütles Arthur prooviks.

Stress ja närvilisus on praegu kõigis Galaktika osades tõsiseks probleemiks ja on tõsi, et taoline olukord, kus järgnevad faktid praegu ette ära näidatakse, ei või kuidagi halvemini mõjuda.

Küsimusealune planeet on tegelikult legendaarne Magrathea.

Tappev raketirünnak, saadetuna peagi välja muistsest kaitsesüsteemist, lõppes üksnes kolme kohvitassi ja hiirepuuri purunemisega, kellegi ülemise käsivarre muljumise ning varase vaasitäie petuuniate ja lihtsameelsete ka□elottide ilmumise ja äkilise hinguseleminekuga.

Tõsi on, et natuke müstikat siiski säilib, sest pole veel ilmutatud, kelle ülemine käsivars muljuda sai. See fakt võib ka rahulikult teadmata jääda seniks, kuni ta tähtsuse omandab.

17. peatükk

Pärast üsna hädist päeva algust hakkas Arthuri mõistus ennast tükikestest eelmise päeva kildudest kokku koguma. Ta oli leidnud Nutri-Matic masina. See oli andnud talle plastiktopsi, mis oli täidetud peaaegu, aga mitte päris teest täiesti erineva vedelikuga. Selle töötamisviis oli väga huvitav. Kui oli vajutatud nupule Jook, korraldas too kiire aga hästi detailse testi kliendi maitseretseptoritest, spektroskoopilise analüüsi kliendi ainevahetusest ja saatis siis mööda närvikanaleid kliendi aju maitsekeskusse õrna katsesignaali, et näha, mis võiks tollele meeldida. Igatahes ei teadnud keegi täpselt, miks too masin nii tegi, sest ta andis alati kätte tassitäie vedelikku, mis oli peaaegu, aga mitte päriselt teest täiesti erinev. Nutri-Matic oli leiutatud ja toodetud Siriuse Küberneetikakorporatsioonis, mille kaebuste osakond katab nüüdseks kogu Sirius Tau Tähesüsteemi kolme esimese planeedi suurema osa maismaast.

Arthur jõi vedelikku ja leidis, et see on elustav. Ta heitis jälle pilgu üles ekraanile ja vaatas, kuidas mõnedsajad miilid viljatut hallust mööda libisesid. Äkki sundis see küsima teda vaevanud küsimust.

"On see ohutu?" ütles ta.

"Magrathea on viis miljonit aastat olnud surnud," vastas Zaphod; "muidugi on see ohutu. Isegi vaimud on nüüdseks paigale jäänud ja perekonnad loonud."

Sel hetkel trillerdas sillal imelik ja seletamatu heli - hääl tundus kaugete fanfaaride omana; õõnes, viletaoline, ebareaalne. Hääl ütles, "Tervisi teile..."

Keegi surnud planeedilt rääkis nendega.

"Arvuti!" käratas Zaphod.

"Hi seal!"

"Footon võtku, mis see on?"

"Oh, ainult üks viie-miljoni-aastane salvestus, mis meile saadeti."

"Mis? Salvestus?"

"T□□□!" ütles Ford. "See jätkub."

Hääl oli vana, viisakas, peaaegu võluv, aga rõhutatud väga ilmse ähvardusega.

"See on salvestatud teade," ütles see, "ma kardan, et me oleme kõik praegu ära. Magrathea kaubandusnõukogu tänab teid teie austava külaskäigu eest..."

("Hääl muistselt Magrathealt!" karjus Zaphod. "Okei, okei," ütles Ford.)

"...aga kahetseb," jätkas hääl, "et kogu planeet on ajutiselt äritegevuseks suletud. Tänan teid. Kui te soovite jätta oma nime ja planeedi aadressi, kust teid kätte saab, palun lahkelt rääkida, kui kuulete tooni."

Järgnes lühike sumin, siis vaikus.

"Nad tahavad, et me lesta tõmbaksime," ütles Trillian närviliselt. "Mis me teeme?"

"See on ainult salvestus," ütles Zaphod. "Me läheme edasi. Said aru, arvuti?"

"Ma sain aru," ütles arvuti ja andis laevale lisatõuke kiirust.

Nad ootasid.

Sekundi või paari pärast alustasid fanfaarid uuesti ja seejärel hääl.

"Me tahame teile kinnitada, et niipea, kui meie äri on taasavatud, teatatakse sellest kõigis tähtsamates ajakirjades ja värvilisades, kust meie kliendid võivad jälle valida kõige paremate kaasaegsete geograafiliste vormide hulgast." Ähvardus hääles jõudis teravaima piirini. "Vahepeal täname oma kliente osavõtliku huvi eest ja palume neil lahkuda. Kohe."

Arthur vaatas ringi oma kaaslaste närvilistele nägudele.

"Noh, ma arvan, et kas meil poleks nüüd parem lahkuda?" soovitas ta.

"T□□□!" ütles Zaphod. "Seal ei ole absoluutselt midagi, mille pärast muretseda."

"Miks siis kõik nii pinevil on?"

"Nad on ainult uudishimulikud!" käratas Zaphod. "Arvuti, alusta atmosfääri laskumist ja valmistu maandumiseks."

Sel hetkel kostsid fanfaarid üsna pealiskaudselt, hääl oli nüüd eriliselt külm.

"On kõige meelitavam," ütles hääl, "et teie vaimustus meie planeedist on jätkuvalt raugematu ja me tahame teile teatada, et juhitavad mürsud, mis praegusel hetkel teie laeva suunas koonduvad, on osa eriteenusest, mida pakume kõigile oma kõige vaimustunumatele klientidele ning täisvarustuses tuumalõhkepead nende otsas on muidugi vaid tühine viisakuseavaldus. Me ootame teie tellimusi tulevastes eludes... Tänan teid."

Hääl lülitus välja.

"Oh," ütles Trillian.

"Ee..." ütles Arthur.

"Noh?" ütles Ford.

"Vaata," ütles Zaphod, "Jõuab see teie peadesse? See on vaid salvestatud teade. See on miljoneid aastaid vana. See ei saa ju meie suhtes kehtida?"

"Mis," ütles Trillian vaikselt, "sa arvad nendest rakettidest?"

"Rakettidest? Ära aja mind naerma."

Ford patsutas Zaphodit õlale ja osutas tagumisele ekraanile.

Selgelt ronisid kaugusest nende tagant läbi atmosfääri laeva poole kaks hõbedast noolt. Kiire suurendusemuudatus tõi nad paremini fookusesse - kaks massiivset tõelist raketti müristasid läbi taeva. Selle ootamatus oli vapustav.

"Ma arvan, et neil on väga hea võimalus meie poole pöörata," ütles Ford.

Zaphod vaatas teda imestunult.

"Hei, see on kohutav!" ütles ta. "Keegi seal all püüab meid tappa!"

"Kohutav," ütles Arthur.

"Aga kas sa ei näe, mis see tähendab?"

"Jah. Me sureme."

"Jah, aga peale selle."

"Peale mille?"

"See tähendab, et me oleme millegi peale sattunud!"

"Kunas me selle pealt ära saame?"

Sekund sekundi järel kasvas mürskude kujutis ekraanil suuremaks. Nad pöördusid kaares täpselt nende kursile, nii, et kõik, mis nad ekraanil näha võisid, oli lõhkepead, otsad ees.

"Lihtsalt huvi pärast," ütles Trillian, "mida me nüüd teeme?"
"Oleme ainult rahulikud," ütles Zaphod.
"Kas see on kõik?" hõikas Arthur.
"Ei, me alustame ka... ee... kõrvalepõikamisaktsiooni!" ütles Zaphod äkilises paanikahoos. "Arvuti, mis kõrvalepõikamisaktsiooni me võime kasutada?"
"Ee, mitte mingisugust, ma kardan, poisid," ütles arvuti.
"Või midagi," ütles Zaphod, "...ee..." ütles ta.
"Midagi paistab olevat mu juhtimissüsteemi ummistanud," selgitas arvuti elavalt, "kokkupõrge miinus nelikümmend viis sekundit. Palun hüüdke mind lihtsalt Eddie'ks, kui see aitab teil rahuneda."
Zaphod püüdis tegutseda mitmetel võrdsetel suundadel korraga.
"Õige!" ütles ta. "Ee... me peame võtma kasutusele laeva käsitsijuhtimise."
"Kas sa oskad sellega lennata?" küsis Ford sõbralikult.
"Ei, kas sina oskad?"
"Ei."
"Tore," ütles Zaphod, rahunenult. "Me teeme seda koos."
"Mina ei oska üldse," ütles Arthur, kes tundis, et on aeg hakata enda õigusi maksma panema.
"Ma oletasin seda," ütles Zaphod. "Okei, arvuti, ma tahan nüüd täielikku käsitsijuhtimist."
"Sa said selle," ütles arvuti.
Mõned laiad lauaplaadid libisesid kõrvale ja kontrollpultide read kerkisid nende ette, külvates meeskonna üle pakendi paisunud polüstüreentükikeste ja kokkurullitud tsellofaani pallidega: seda juhtimispulti polnud kunagi varem kasutatud.
Zaphod jõllitas seda metsikult.
"Okei, Ford," ütles ta, "täispööre tagasi ja kümme kraadi täheparda poole. Või midagi..."
"Head õnne, poisid," sirtsus arvuti, "kokkupõrge miinus kolmkümmend sekundit..."
Ford haaras juhtkangidest - ainult vähesed neist tekitasid tas otseseid tundeid, nii ta lülitaski neid. Laev rappus ja kiljus, kui selle juhtimismootorid igasse suunda üheaegselt püüdsid lükata. Ta lülitas pooled neist välja ja laev pöördus napi kaarega ringi ning suundus tagasi teele, kust oli tulnud, otse vastu pealetungivatele mürskudele.
Silmapilkselt täitusid seintest väljuvad õhupadjad ja kõik suruti nende vastu. Mõned sekundid hoidsid inertsijõud neid laiakslitsutuina ja hingetuina, võimetuna liikuma. Zaphod võitles ja trügis maniakaalses meeleheites ning sai lõpuks anda halastamatu hoobi väikesele kangile, mis moodustas osa juhtimissüsteemist.
Kang lülitus välja. Laev pöördus otsekohe ja sööstis ülespoole. Meeskond paisati vägivaldselt tagasi kabiini teise otsa. Fordi Galaktikas hääletaja käsiraamat põrkus vastu kontrollpuldi teist otsa ja selle kombineeritud tulemusena hakkas käsiraamat esitama igaühele, kes viitsis kuulata, juttu parimatest moodustest, kuidas smugeldada Antarese parakeedi näärmeid

Antareselt välja (Antarese parakeedi näärmed, mis on kleepunud väikese kepikese külge, on vastik, aga paljuotsitud kokteilidelikatess ja sageli makstakse nende eest väga rikaste idiootide poolt, kes tahavad teistele väga rikastele idiootidele muljet avaldada, väga suuri rahasummasid) ja laev pudenes äkki nagu kivi taevast alla.

See oli muidugi enam-vähem see hetk, kui üks meeskonnaliikmetest talus vastikut muljumist oma ülemisel käsivarrel. Seda peab rõhutama, sest kui see teatavaks sai, pääsesid nad muidu täiesti vigastamata ja surmavad tuumamürsud ei tabanud lõpuks laeva. Meeskonna ohutus oli täiesti kindel.

"Kokkupõrge miinus kakskümmend sekundit, poisid..." ütles arvuti.

"Nüüd lülita need neetud mootorid tagasi sisse!" röökis Zaphod.

"Oh, kindel asi, poisid," ütles arvuti. Peene möirgega hakkasid mootorid jälle tööle, laev taandus ladusalt pikeeringust välja ja suundus jälle tagasi, vastu mürskudele.

Arvuti hakkas laulma.

"'Kui sa kõnnid läbi tormi...'" kiunus see läbi nina, "'hoia kõrgel oma pead...'"

Zaphod käratas sellele vait jääda, aga ta hääl kadus kõminasse, mida nad täiesti loomulikult pidasid lähenevaks plahvatuseks.

"'Ja ära... kohku... pimedast!" halises Eddie.

Laev oli lamendunud, tegelikult lamendunud ülevalt alla ja lendamas katusel, nii oli meeskonnaliikmetel nüüd totaalselt võimatu jõuda juhtimispuldini.

"'Ja tormi lõpus...'" ümises Eddie.

Kaks mürsku ilmusid ähvardavalt ekraanile, müristades laeva poole.

"'on kuldne taevas...'"

Aga ebatavaliselt õnneliku juhuse tõttu ei olnud nad veel täiesti parandanud oma lennuteed sellel ebakindlalt laperdaval laeval ja nad möödusid täpselt mürskude alt.

"'Ja kena hõbedane lõokeselaul'... parandatud kokkupõrke aeg viisteist sekundit, sellid... 'kõnni edasi läbi tuule...'"

Mürsud pöördusid kriiskava kaarega ringi ja sööstsid tagasi jälitama.

"See on nii," ütles Arthur neid vaadates. "Me oleme nüüd üsna lõplikult surma minemas, eksju?"

"Ma soovin, et sa ei räägiks sellest," käratas Ford.

"Noh, me ju oleme?"

"Jah."

"`Kõnni edasi läbi vihma...'" laulis Eddie.

Mõte tuli Arthurile pähe. Ta rabeles jalgele.

"Miks ei lülita keegi seda Ebatõenäolise Liikumise asjandust sisse?" küsis ta. "Me võib-olla ulatume selleni."

"Kas sa oled hull?" ütles Zaphod. "Ilma eelneva programmeerimiseta võib juhtuda ükskõik mis."

"Kas sellel on niisuguses staadiumis tähtsust?" käratas Arthur.

"'Kuna su unistused on läinud ja kadunud...'" laulis Eddie.

Arthur ronis üles ühe erutuvalt väljaulatuva valatud tüki poole kohas, kus seinanurk ühines laega.

"'Kõnni edasi, kõnni edasi, lootusega südames...'"

"Kas kellelgi on aimu, miks Arthur ei võiks Ebatõenäolist liikumist sisse lülitada?" käratses Trillian.

"'Ja sa ei kõnni kunagi üksi'... Kokkupõrge miinus viis sekundit, see on teile suureks teadmiseks, poisid, Jumal õnnistagu... 'Sa ei kõn...ni ku...na...gi... üksi!'"

"Ma küsisin," röögatas Trillian, "kas kellelgi on aimu..."

Järgmine asi, mis juhtus, oli mõistustsandistav müra- ja valguseplahvatus.

18. peatükk

Ja järgmine asi, mis juhtus pärast, oli see, et Kullast Süda jätkas täiesti loomulikult oma teekonda üsna veetlevalt ümberkujundatud sisemusega. See oli kuidagi avaram ja värvitud tagasihoidlikes rohelise ja sinise pastelsetes varjundites. Keerdtrepi keskel, kuulumata tegelikult mitte millegi juurde, seisis sõnajalg ja kollased õied ning selle kõrval kivist päikesekell, milles asus peaarvuti korpus. Osavalt paigutatud valgustus ja peeglid tekitasid illusiooni seismisest kasvuhoones, kui kõrvale jätta oivaliselt pügatud muru lai ala. Kasvuhoone servade ümber seisid ilusate keerukate sepisjalgadega ja marmorplaatidega lauad. Vaadates üksisilmi marmori poleeritud pinnale, tulid seal nähtavale ähmased tööriistakujutised ja puudutades neid, materialiseerusid tööriistad käte all. Vaadates peegleid õige nurga alt, näitasid need peegeldusi kõigist vajalikest andmetest, kuigi oli kaugel selgusest, kust need peegeldusid. See oli tõesti sensatsiooniliselt kaunis.

Rahunedes vitspunutisest korvtoolis, ütles Zaphod Beeblebrox, "Mis põrgut siin juhtus?"

"Noh, ma ju ütlesin," ütles Arthur, lesides väikeses kalatiigis, "seal oli ainult see Ebatõenäolise liikumise lüliti, kusagil siin..." ta osutas sinna, kus see oli olnud. Seal oli nüüd üks potitaim.

"Aga kus meie oleme?" küsis Ford, kes istus keerdtrepil, kenasti jahutatud Pangalaktiline Kurguloputuspomm käes.

"Täpselt oleme me, ma arvan..." ütles Trillian, kuid kõige selle peale näitasid peeglid neile kujutist Magrathea närbunud maastikust, mis püsis ikka veel möödakihutavana nende all.

Zaphod vedas ennast istmest püsti.

"Mis siis mürskudega juhtus?" küsis ta.

Uus ja rabav kujutis ilmus peeglitesse.

"Tundub, et nad," ütles Ford mõtlikult, "muutusid vaasitäieks petuuniateks ja väga üllatunud väljanägemisega vaalaks..."

"Ebatõenäosusfaktoril," torkas vahele Eddie, kes ei olnud raasugi muutunud, "kaheksa miljonit, seitsesada ja kuuskümmend seitse tuhat, ükssada ja kakskümmend kaheksa ühe vastu."

Zaphod vaatas Arthurit.

"Kas sa sellele mõtlesid, Maalane?" nõudis ta.

"Noh," ütles Arthur, "kõik, mis ma tegin, oli..."

"See oli väga hea mõte, kas tead. Lülitada Ebatõenäoline Liikumine sekundiks sisse, ilma enne aktiviseerimata kontrollekraane. Hei, poju, kas sa tead, et sa päästsid praegu meie elud?"

"Oh," ütles Arthur, "noh, see polnud tegelikult midagi..."

"Kas tõesti?" ütles Zaphod. "Noh, olgu, unusta see siis. Okei, arvuti, vii meid maale."

"Aga..."

"Ma ütlesin, et unusta see."

Üks teine asi, mis kadus unustusehõlma, oli tõsiasi, et kõige tõenäolisuse vastaselt oli äkki mõned miilid mööda võõra planeedi pinda kaugemal kutsutud äkki ellu üks ka□elott.

Ja kuna see pole loomulikult sobiv asukoht vaalale, oli sellel õnnetul süütul olendil väga vähe aega, et jõuda arusaamisele oma vaalalikust olemusest. Nii jõudis see järeldusele mitte enam olla vaal.

Siin on täielik aruanne tema mõtetest sellest momendist, kui ta elu algas kuni hetkeni, millal see lõppes.

Ah...! Mis toimub? mõtles see.

Ee, vabandage, kes ma olen?

Halloo?

Miks ma siin olen? Mis on mu elu mõte?

Mida ma mõtlen selle all, kes ma olen?

Rahune, võta ennast kokku... oh! see on huvitav elamus, mis see on? See on nagu... haigutus, pakitsev tunne minu... nimi... noh, ma arvan, et pean parem alustama nimede leidmisega asjadele, kui tahan saavutada mingit edu selles, mille pärast ma hakkan nimetama argumente selle kohta, mida ma hakkan nimetama maailmaks, niisiis hüüdkem seda kõhuks.

Hea. Oooooh, see tunne muutub üsna tugevaks. Ja hei, mida öelda selle vilistava mühiseva hääle kohta, mis läheb mööda sellest, mida ma juhuslikult kutsun oma peaks? Võib-olla ma võiksin nimetada seda... tuuleks! Kas see on heanimi? See võiks sobida... võib-olla ma leian sellele hiljem, kui ma avastan, milleks see hea on, parema nime. See asi peab olema miskit väga tähtsat, sest kahtlemata paistab siin seda põrgulikult palju olevat! Hei! Misasi see on? See... hüüdkem seda sabaks - jeeh, saba. Hei! Ma võin sellega tõesti üsna kenasti vehelda, eksju? Uou! Uou! See on suurepärane! Sellega ei saavuta küll eriti palju, aga võib-olla ma avastan hiljem, milleks ta hea on. Nüüd, kas ma olen juba loonud arusaadava pildi asjadest?

Ei.

Pole viga, hei, see on tõesti põnev, nii palju avastada, nii palju ette mõelda, mul käib pea ettenägelikkusest üsna ringi...

Või kas see on tuul?

Nüüd on seda seal tõesti palju, kas pole?

Ja uou! Hei! Ja mis asi see siis äkki väga kiiresti minu poole tuleb? Väga, väga kiiresti. Nii suur ja lame ja ümmargune, see vajab ühte suurt ja laiahaardelist nime nagu... a... aa... maa! See ta on! See on üks hea nimi - maa!

Ma ei imestaks, kui ta tahab minuga sõber olla.

Ja rahu. Pärast hetkelist märga mütsatust. Oli vaikne.

Küllaltki imelik, et ainuke asi, mis vaasitäie petuuniate mõtetest läbi käis, kui see langes, oli Oh, ei, mitte jälle. Paljud inimesed on mõtisklenud, et kui me teaksime täpselt, miks vaasitäis petuuniaid nii mõtles, teaksime me Universumi loodusest palju rohkem, kui me praegu teame.

19. peatükk

Kas me võtame selle roboti endaga kaasa?" küsis Ford, vaadates vastumeelsusega Marvinit, kes seisis kohmakalt küürus asendis ühe väikese palmi all.

Zaphod heitis peegelekraanilt, mis näitas panoraamvaadet närbunud maastikust, millele Kullast Süda oli maandunud, pilgu kõrvale.

"Oh, Paranoidne Android," ütles ta. "Jeeh, me võtame ta."

"Aga mida sa kavatsed teha maniakaalselt masendunud robotiga?"

"Te arvate, et teil on mure," ütles Marvin, pöördudes nagu äsja hõivatud puusärgi poole. "Mis te teeksite, kui te oleksite maniakaalselt masendunud robot? Ei, ärge tülitage end sellele vastamisega, ma olen viiskümmend tuhat korda intelligentsem, kui teie ja isegi mina ei tea vastust. Minus tekitab peavalu ainult püüegi mõelda teie tasandil."

Trillian tormas läbi enda kabiini ukse sisse.

"Mu valged hiired on põgenenud!" hüüdis ta.

Sügava tüütuse ja rahutuseilme käis üle Zaphodi mõlema näo.

"Peast põrunud oma valgete hiirtega," ütles ta.

Trillian põrnitses teda häiritult ning kadus jälle.

On võimalik, et ta vahemärkus oleks põhjustanud suuremat tähelepanu, kui oleks üldiselt aru saadud, et inimolendid olid ainult kolmandad kõige intelligentsemad eluvormid, kes viibisid planeedil Maa, selle asemel, et olla (nagu üldiselt arvati enamiku sõltumatute vaatlejate poolt) teised.

"Tere õhtust, poisid."

Hääl oli imelikult kodune, aga veidralt erinev. Sellel oli matriarhaalne ninatoon. See andis meeskonnale endast märku siis, kui nad olid jõudnud õhuluku luugi juurde, mis lasi nad välja planeedi pinnale.

Nad vaatasid hämmeldunult üksteist.

"See on arvuti," selgitas Zaphod. "Ma avastasin, et sellel on hädaolukorras aitamise isikupära, mis minu arust võiks paremini valmistatud olla."

"Nüüd tuleb sinu esimene päev väljas võõral planeedil," jätkas Eddie uus hääl, "ja ma tahan, et te oleks riietatud soojalt ja hubaselt ning ei mängiks pahade punnsilmsete koletistega."

Zaphod patsutas rahutult luugile.

"Vabanda," ütles ta, "ma arvan, et me võiksime parem arvutuslükatiga väljas olla."

"Õige!" torkas arvuti vahele. "Kes seda ütles?"

"Kas sa avad juba väljumisluugi, arvuti?" küsis Zaphod, püüdes mitte vihaseks saada.

"Mitte enne, kui ükskõik, kes seda ütles, üles tunnistab," nõudis arvuti, sulgedes mõned sünapsid.

"Oh Jumal," pomises Ford, laskudes raskelt vastu vaheseina. Ta hakkas kümneni lugema. Ta oli meeletult häiritud sellest, et ühel päeval võisid aistmisvõimelised olendid ära unustada, kuidas seda teha. Ainult loendades võisid inimesed näidata oma sõltumatust arvutitest.

"Lase tulla," ütles Eddie karmilt.

"Arvuti..." alustas Zaphod.

"Ma ootan," katkestas Eddie. "Ma võin oodata terve päeva, kui on vaja..."

"Arvuti..." ütles Zaphod uuesti, mõeldes välja mingit teravmeelset põhjendust, millega arvuti seljatada ja otsustas mitte enam end vaevata võistlemisega selle omal teemal, "kui sa ei ava kohe seda väljumisluuki, põrutan ma otse sinu peaandmepankade juurde ja programmeerin nad ühe väga suure kirvega ümber, kas sa seda tahtsid?"

Eddie vaikis vapustatult ja kaalutles.

Ford jätkas vaikselt loendamist. See on üks kõige agressiivsemaid asju, mida sa arvutiga teha võid ja sellega võrdväärne on ainult minna inimolendi juurde ja öelda Veri... veri... veri... veri...

Lõpuks lausus Eddie vaikselt, "Ma näen, et see suhtumine on midagi taolist, mille pärast me kõik peame tööle hakkama," ja luuk avanes.

Jäine tuul rebis neid, kui nad kaisutasid üksteist südamlikult ja astusid mööda kaldteed alla Magrathea viljatusse tolmu.

"See kõik lõpeb pisaratega, ma tean seda," karjus Eddie neile järele ja sulges luugi jälle.

Mõned minutid hiljem avas ja sulges ta luugi jälle, vastuseks käsule, mis tabas teda täieliku üllatusena.

20. peatükk

Viis kuju ekslesid aeglaselt üle nukra maa. Mõned osad sellest olid igavalt hallid, osad igavalt pruunid, ülejäänu veel ebahuvitavam vaadata. See oli nagu kuivendatud soo, nüüd igasugustest taimedest lage ja kaetud tollipaksuse tolmukihiga. Oli väga külm.

Zaphod oli selle pärast üsna häiritud. Ta kõndis omaette eemale ja kadus varsti kerge maatõusu taha silmist.

Tuul kõrvetas Arthuri silmi ja kõrvu ning seiskunud hõre õhk pigistas ta kõri. Igatahes oli kõige virgem asi tema mõistus.

"See on fantastiline..." ütles ta ja tema enda hääl ragises ta kõrvus. Hääl kostis selles hõredas atmosfääris kehvasti.

"Laastatud auk, kui sa minult küsisid," vastas Ford. "Mul võiks olla mõnusam kassi allapanus." Ta tundis kasvavat pahameelt. Kõigist planeetidest kõigis tähekogudes kogu Galaktikas - palju metsikuid ja eksootilisi, elust pulbitsevaid - ei olnud ta sattunud pärast viitteist aastat merehädaline olemist vaid niisugusele prügimäele. Polnud näha isegi hot-dogi putkat. Ta kummardas ja korjas üles külma mullakamaka, aga selle all polnud midagi, mille vaatamine vääriks tuhandete valgusaastate läbimist.

"Ei," kinnitas Arthur, "kas sa ei saanud aru, praegu on esimene kord, kui ma seisan tõeliselt ühe teise planeedi pinnal... täiesti võõras maailmas! Kurb, et see niisugune prügimägi on."

Trillian kaisutas ennast, lõdises ja kortsutas kulmu. Ta võis vanduda, et oli silmanurgast näinud tühist ja ootamatut liikumist, aga kui ta selles suunas vaatas, oli ainuke asi, mis ta nägi laev, rahulik ja vaikne, sajakonna jardi kaugusel nende selja taga.

Ta tundis kergendust, kui sekundijagu hiljem tabas pilguga Zaphodit seismas maaseljaku harjal ja lehvitamas, kutsudes neid enda juurde.

Ta tundus olevat erutatud, kuid nad ei kuulnud hõreda atmosfääri ja tuule pärast täpselt, mis ta ütles.

Jõudnud seljandiku tippu, said nad teada, et see oli ringikujuline - umbes sajaviiekümne jardise läbimõõduga kraater. Ümber kraatri serva oli nõlv pritsitud täis musti ja punaseid kamakaid. Nad peatusid ja vaatasid ühte tükki. See oli märg. See oli kummitaoline.

Äkki said nad õudusega aru, et see oli värske vaalaliha.

Kraatriveere tipus kohtasid nad Zaphodit.

"Vaadake," ütles ta osutades kraatrisse.

Selle keskel lebas üksik lõhkenud ka□eloti luukere, mis ei olnud elanud küllalt kaua, et selles liialt pettuda. Vaikust lõhkusid vaid Trilliani kõri kerged krambid.

"Ma arvan, et selle mahamatmisel pole tähtsust?" sosistas Arthur ja soovis kohe, et poleks seda teinud.

"Lähme," ütles Zaphod ja läks edasi kraatrisse.

"Mis, sinna alla?" ütles Trillian mõningase vastumeelsusega.

"Jeeh," vastas Zaphod, "tulge, ma tahan teile midagi näidata."

"Me näeme seda," ütles Trillian.

"Mitte seda," ütles Zaphod, "midagi muud. Tulge."

Nad kõik kõhklesid.

"Tulge," nõudis Zaphod, "Ma leidsin tee sisse."

"Sisse?" küsis Arthur jubedusega.

"Planeedi sisemusse! Maaalusesse käiku. Vaala kukkumise jõud lõhkus selle lahti ja sinna me peamegi minema. Kuhu keegi pole astunud kõik need viis miljonit aastat, aja enda kõige sügavamatesse sügavustesse..."

Marvin alustas jälle oma iroonilist üminat.

Zaphod lõi teda ja too jäi vait.

Väikeste jälkusevärinatega järgnesid nad mööda kallakut Zaphodile alla kraatrisse, püüdes hoolikalt vältida selle õnnetule loojale vaatamist.

"Elu," ütles Marvin nukralt, "kas põlastada või ignoreerida seda, aga mitte armastada."

Maa oli sisse langenud kohas, kus vaal oli seda tabanud, paljastades galeriide ja käikude võrgustiku, mis nüüd olid laialdaselt tõkestatud varisenud kiviklibu ja soolestikuga. Zaphod tegi algust puhastustööga ühte neist teedest, aga Marvin oli selles pisut kiirem. Rõsket õhku puhus neist pimedatest aukudest ja kui Zaphod näitas neisse taskulambiga valgust, oli tolmuses pimeduses vähe näha.

"Legendidele vastavalt," rääkis ta, "elasid Magrathealased suurema osa oma elust maa all."

"Miks nii?" küsis Arthur. "Kas pind oli liiga saastunud või ülerahvastatud?"

"Ma arvan, et mitte," vastas Zaphod. "Ma arvan, et neile lihtsalt ei meeldinud see eriti."

"Kas te olete kindlad, et teate, mida teete?" küsis Trillian, piiludes närviliselt pimedusse. "Te teate, et meid on ükskord juba rünnatud."

"Vaata, kiisuke, ma luban, et selle planeedi rahvastik on null pluss neli inimest meist väiksem, nii et tulge, läheme sisse. Ee, hei, maalane..."

"Arthur," ütles Arthur.

"Jeeh, võid sa justkui võtta selle roboti endaga ja valvata selle sissekäigu algust. Okei?"

"Valvata?" küsis Arthur. "Mispärast? Praegu sa just ütlesid, et siin ei ole kedagi."

"Jeeh, noh, ainult julgeoleku pärast, okei?" rääkis Zaphod.

"Kelle? Teie või minu?"

"Hea poiss. Okei, lähme nüüd."

Zaphod ronis käiku, Trillian ja Ford järgnesid talle.

"Noh, ma loodan, et te kõik veedate armetult aega," kaebles Arthur.

"Ära muretse," Marvin kinnitas talle, "nad veedavad."

Mõnede sekunditega olid nad silmist kadunud. Arthur trampis vihaselt ringi ja otsustas siis, et vaala surnuaed ei ole kõige parem paik ringi trampimiseks.

Marvin jälgis teda hetke kurbutusega ja lülitas siis ennast välja.

Zaphod marssis kiiresti koridori, närvis nagu põrguline, aga püüdes seda peita, sammudes sihikindlalt. Ta näitas taskulambiga ringi. Seinad olid puudutades külmad ja kaetud tumedate kahlitega, õhk oli kõdunemisest paks.

"Näete, mis ma teile rääkisin?" ütles Zaphod. "Asustamata planeet. Magrathea," ja ta sammus läbi mustuse ja rusude, mis katsid põrandaplaate.

Trillianile tuletas see möödapääsmatult meelde Londoni metrood, kuigi see polnud nii põhjalikult räpane.

Vahemaade tagant asendasid seinakahleid suured mosaiigid - säravates värvides lihtsad nurgelised kujundid. Trillian peatus ja uuris ühte neist, aga ei suutnud sellest mingit muljet kujundada. Ta hõikas Zaphodit.

"Hei, mida sa arvad, mis need imelikud kujundid on?"

"Ma arvan, et need on ainult mingit liiki imelikud kujundid," vastas Zaphod, vaevu tagasi vaadates.

Trillian kehitas õlgu ja tõttas talle järele.

Jälle ja jälle olid kas paremat või vasakut kätt ukseavad. Need viisid väikestesse tubadesse, mille Ford avastas olevat täidetud mahajäetud arvutiseadmestikuga. Ta vedas Zaphodi ühte neist, et näidata. Trillian järgnes.

"Vaata," ütles Ford, "sa väitsid, et see on Magrathea..."

"Jeeh," ütles Zaphod, "ja me kuulsime häält, õigus?"

"Okei, me võime usaldada tõsiasja, et see on Magrathea - hetkeks. Miks sa siis, kui olid niikaugel, ei öelnud midagi, kuidas sa ta Galaktikas üles leidsid. Sa ei vaadanud seda täheatlasest, see on kindel."

"Uuringud. Valitsuse arhiivid. Detektiivi töö. Mõned õnnelikud oletused. Lihtne."

"Ja siis varastasid sa Kullast Südame, et tulla ja vaadata seda?"

"Ma varastasin selle, et vaadata paljusid asju."

"Paljusid asju?" küsis Ford üllatunult. "Nagu näiteks?"

"Ma ei tea."

"Mida?"

"Ma ei tea, mida ma vaatan."

"Miks mitte?"

"Sellepärast... sellepärast... ma arvan, et see võis olla sellepärast, et kui ma teadsin, ei olnud ma võimeline neid vaatama."

"Mida, oled sa hull?"

"Selle tõenäosust pole ma veel välja mõelnud," vastas Zaphod vaikselt. "Ma tean endast ainult niipalju, kui jooksvates olukordades võib välja mõelda mu aju. Ja selle jooksvad olukorrad pole head."

Pikka aega ei öelnud keegi midagi ja Ford vaatles Zaphodit äkilise kaastundega.

"Kuule, vana sõber, kui sa tahad..." alustas Ford viimaks.

"Ei, oota... ma räägin teile midagi," ütles Zaphod.

"Ma lasen palju vabajooksuga. Mul tuleb mõte teha midagi ja, hei, miks mitte, ma teen seda. Ma väitsin, et ma saan Galaktika Presidendiks ja nii see juhtuski, see on lihtne. Ma otsustasin varastada selle laeva. Ma otsustasin vaadata Magrathead ja see juhtus. Jeeh, ma mõtlen välja, kuidas oleks parim seda teha, õige, aga alati tuleb mõte pähe. See on nagu omada Galaktikrediit kaarti, mis töötab ikka, kuigi sa ei tee neile kunagi sissemakseid. Ja kui ma iganes peatun ja mõtlen -miks ma peaksin midagi tegema? -kuidas ma selle välja

mõtlesin? - on mul kohe väga tugev soov lõpetada sellest mõtlemine. Nagu nüüdki. Mul oli sellest rääkimine suur pingutus."

Zaphod vaikis hetke. Hetk oli vaikust. Siis ta kortsutas kulmu ja ütles, "Eile öösel muretsesin ma jälle selle pärast. Sellepärast, et osa minu mõistusest ei paista korralikult töötavat. Mulle tuli pähe, et viis, kuidas see näis oli selline, et keegi teine kasutas mu mõistust heade mõtete saamiseks, ilma et ta sellest mulle oleks rääkinud. Siis ma ühendasin kaks mõtet ja otsustasin, et võib-olla on keegi lukustanud osa minu mõistusest põhjusel, milleks mina seda kasutada ei saa. Ma tahtsin teada, kas leidub mooduseid selle välja uurimiseks.

Ma läksin laeva meditsiiniosakonda ja töötasin visalt enda kallal entsefalograafilisel ekraanil. Ma tegin läbi kõik peamised uuringud oma mõlemal peal. Kõik testid, mis ma pidin läbima Valitsuse meditsiiniametnike juures enne minu nimetamist Galaktika Presidendiks leidsid täielikku kinnitust. Nad ei näidanud midagi. Vähemalt mitte midagi ootamatut. Nad näitasid, et olen tark, kujutlusvõimeline, vastutustundetu, ebausaldusväärne, ekstrovertne, mitte midagi, mida poleks võinud oletada. Ja mitte mingeid teisi kõrvalekaldeid. Ma alustasin täpsemaid teste, täiesti juhuslikke. Mitte midagi. Siis ma püüdsin lisaks otsakuti panna tulemusi ühest peast tulemustega teisest peast. Ikka mitte midagi. Lõpuks muutusin ma lihtsameelseks, sest ma sain sellest mitte midagi rohkemat, kui paranoiahoo. Viimane asi, mis ma tegin enne, kui asjad kokku panin, oli võtta kokkupandud pilt ja vaadata seda läbi rohelise filtri. Mäletate, et ma olin lapsena alati rohelise värvi suhtes ebausklik? Ma tahtsin alati olla piloot ühel neist kaubandusluure laevadest."

Ford noogutas.

"Ja seal see oli," ütles Zaphod, "selge nagu päev. Mõlema aju keskel oli terve sektsioon, mis olid seoses ainult üksteisega ja mitte millegi muuga ümberringi. Keegi lurjus oli läbi söövitanud kõik sünapsid ja elektrooniliselt kahjustanud neid kahte väikeaju tompu."

Ford vaatas teda hirmunult. Trillian läks näost valgeks.

"Keegi tegi seda sinuga?" sosistas Ford.

"Jeeh."

"Aga on sul aimu, kes? Või milleks?"

"Milleks? Ma võin vaid oletada. Aga ma tean, kes see lurjus oli."

"Sa tead? Kuidas sa tead?"

"Sest nad jätsid oma nimetähed põletatult läbisöövitatud sünapsidele. Nad jätsid need sinna mulle vaatamiseks."

Ford vaatas teda õudusega ja tundis, et ta nahk hakkab sügelema.

"Nimetähed? Põletatud sinu ajju?"

"Jeeh."

"Noh, missugused need olid, jumala pärast?"

Zaphod vaatas teda jälle hetke vaikides. Siis vaatas ta kõrvale.

"Z.B." ütles ta vaikselt.

Sel hetkel prantsatas nende taga alla terassulgur ja gaasi hakkas voolama kambrisse.

"Ma räägin teile sellest hiljem," kõõksus Zaphod, kui kõik kolm väljusid.

21. peatükk

Arthur hulkus tusaselt mööda Magrathead. Ford oli jätnud talle mõttekalt Galaktikas hääletaja käsiraamatu, millega aega veeta. Ta vajutas huupi mõningaid nuppe.

Galaktikas hääletaja käsiraamat on väga ebajärjekindlalt toimetatud raamat ja sisaldab palju vahemärkusi, mis tundusid sel hetkel toimetajale lihtsalt heade mõtetena.

Üks nendest (see, millele Arthur just sattus) jutustab arvatavasti ühe Veet Vojagigi, Vaikse Maximegaloni Ülikooli üliõpilase, muljetest. Ta tegi hiilgavaid edusamme, õppides vana filoloogiat, ümberkujunduseetikat ja ajaloolise taju laineharmoonilist teooriat ning siis, pärast ööd Pangalaktilise Kurguloputuspommi tarbimist koos Zaphod Beeblebroxiga, oli aina rohkem haaratud probleemist, et mis on juhtunud kõigi nende pastakatega, mis ta viimase mõne aasta jooksul oli ostnud.

Sellele järgnes pikk vaevarikas uuringuperiood, mille kestel ta külastas kõiki peamisi pastapliiatsite kaotamise keskusi üle kogu Galaktika ja tuli juhuslikult välja ühe väikese meeldivalt omapärase teooriaga, mis haaras tol ajal piisavalt publiku kujutlusvõimet. Kusagil kosmoses, ütles ta, koos kõigi humanoidide, reptiloidide, kalalaadsete, kõndivate puulaadsete ja sinist värvi superintelligentsete varjudega, oli ka planeet, mis oli täiesti eraldatud pastaka tüüpi eluvormidele. Ja sellele planeedile võisid leida tee kõik hoolitsuseta jäänud pastakad, libisedes vaikselt läbi kosmose ruumiaukude maailma, kus nad teadsid, et võivad nautida unikaalset pastakoidset elustiili, mis vastab kõrgelt pastakale-orienteeritud ajenditele ja üldisele kehtivale pastaka ekvivalendile heast elust.

Ja nagu teooriatega ikka läheb, oli kõik väga vahva ja meeldiv, kuni Veet Vojagig äkki kinnitas, et on leidnud selle planeedi, ning on töötanud seal, olles limusiinijuhiks odavate roheliste taastäidetavate perekonnas, mispeale ta koristati ära, pandi kinni, kirjutas ühe raamatu ja saadeti lõpuks maksueksiili, mis on tavaline saatus, varutud neile, kes on otsustanud ennast seltskonna ees lolliks teha.

Ühel päeval, kui nendele kosmosekoordinaatidele, mida Vojagig väitis, ekspeditsioon saadeti, avastasid nad seal ainult väikese asteroidi, mis oli asustatud üksiku vana mehega, kes kinnitas, et mitte miski polnud tõsi, kuigi ta oli hiljem avastanud, et valetab.

Ometi jäi alles küsimus nendest müstilistest kuuekümnest tuhandest Altairi dollarist, mis maksti igal aastal tema Brantisvogani pangaarvele ja muidugi Zaphod Beeblebroxi ülitulus kasutatud pastakate äri.

Arthur luges seda ja pani raamatu kõrvale.

Robot istus ikka veel seal, täiesti loid.

Arthur tõusis ja jalutas kraatri tippu. Ta kõndis ümber kraatri. Ta vaatas kahte päikest, mis loojusid suurepäraselt Magrathea taha.

Ta läks tagasi kraatrisse. Ta äratas roboti üles, sest isegi maniakaalselt masendunud robotiga on parem vestelda kui mitte kellegagi.

"Öö saabub," ütles ta. "Vaata, robot, tähed hakkavad paistma." Tumeda pilve südamest on võimalik näha väga väheseid tähti ja ainult väga kahvatult, aga nad olid siiski näha.

Robot vaatas teda sõnakuulelikult, siis vaatas tagasi.

"Ma tean," ütles ta. "Armetu, kas pole?"

"Aga päikeseloojang! Ma ei ole midagi sellist isegi oma kõige metsikumates unedes näinud... kaks päikest! See oli nagu tulemäed kosmoses põlemas."

"Ma olen seda näinud," ütles Marvin. "See on köömes."

"Meil oli kodus alati vaid üks päike," kaitses Arthur. "Ma tulin planeedilt nimega Maa, sa tead?"

"Ma tean," ütles Marvin, "hoidu sellele teemale minemast, see kõlab kohutavalt."

"Oh ei, see oli kaunis koht."

"Kas seal ookeane oli?"

"Muidugi," ütles Arthur igatsevalt, "Suured laiad lainetavad sinised ookeanid..."

"Ma ei kannata ookeane," ütles Marvin.

"Ütle," uuris Arthur, "Kas sa teiste robotitega saad hästi läbi?"

"Vihkan neid," ütles Marvin. "Kuhu sa lähed?"

"Ma arvan, et jalutan veel veidi," ütles ta.

"Ma ei süüdista sind," ütles Marvin ja luges kokku viissada ja üheksakümmend seitse miljardit lammast, enne kui sekund hiljem magama jäi.

"Arthur vehkles kätega, et püüda hoida oma vereringet oma tööst veidi entusiastlikumana. Ta rühkis uuesti kraatri seinast üles.

Kuna atmosfäär oli nii hõre ja polnud kuud, saabus öö väga kiiresti ja nüüdseks oli juba väga pime. Sellepärast kõndis Arthur, enne kui märkas, ühele vanale mehele suisa otsa.

22. peatükk

Ta seisis selg Arthuri poole, vaadates viimset valgushelki vajumas horisondi taha pimedusse. Ta oli pikk, vanaldane ja riietatud ühteainsasse pikka halli rüüsse. Kui ta pöördus, oli ta nägu kõhn ja suursugune, murelik aga mitte ebasõbralik, sedasorti, millele võid rõõmsalt loota. Aga ta ei pöördunud veel, isegi mitte selleks, et vastata Arthuri üllatuskilkele.

Juhtumisi hääbusid päikese viimased kiired lõplikult ja ta pöördus. Ta nägu oli ikka veel kusagilt valgustatud ja kui Arthur valgusallikat otsis, nägi ta mõnede jardide kaugusel seismas mingit liiki väikest õhusõidukit - väikest heljukit, oletas Arthur. See heitis enda ümber tuhmi valguslaigu.

Mees vaatas Arthurit, kurvalt, nagu näis.

"Te valisite meie surnud planeedi külastamiseks külma öö," ütles ta.

"Kes... kes te olete?" kogeles Arthur.

Mees vaatas kõrvale. Jälle paistis tema näol kurbus.

"Mu nimi pole tähtis," ütles ta.

Tal paistis midagi mõttes mõlkuvat. Vestlus oli selgelt selline asi, millega ta tundis, et ei pea kiirustama. Arthur tundis end piinlikult.

"Ma... ee... te jahmatasite mind..." ütles ta, kokutades.

Mees vaatas jälle tema poole ja kergitas kergelt kulme.

"Hmmm?" ütles ta.

"Ärge tundke ärevust, ma ei tee teile halba."

Arthur heitis talle kurja pilgu. "Aga te tulistasite meid! Olid need raketid..." ütles ta.

Mees heitis pilgu kraatri süvendisse. Kerge kuma Marvini silmadest heitis väga nõrga punase varju vaala hiiglasuurele skeletile.

Mees võpatas veidi.

"Automaatne süsteem," ütles ta väikese ohkega. Muistsed arvutid ulatuvad planeedi sisemusse ja tiksuvad läbi pimedate aastatuhandete ning ajastud on raskelt vajunud nende tolmustele andmepankadele. Ma arvan, et need tegid juhusliku proovilasu, et kergendada seda üksluisust."

Ta vaatas tõsiselt Arthurit ja ütles, "Ma olen suur teaduse poolehoidja, teate."

"Oh... ee, kas tõesti?" ütles Arthur, kes hakkas leidma, et mehe imelikud lahked kombed on piinlikkusttekitavad.

"No muidugi," ütles vana mees ja jutuajamine lõppes jälle.

"Ah," ütles Arthur, "ee..." Tal oli sama totter tunne kui mehel, kes on parajasti suurte inimeste asja ajamas, kui naise abikaasa tuppa satub, vahetab oma püksid, teatab mõned kasutud vahemärkused ilma kohta ja lahkub jälle.

"Te näite pisut haiglane," ütles vana mees viisaka osavõtlikkusega.

"Ee, ei... noh, jah. Tõepoolest, teate, me ei lootnud tegelikult siit kedagi leida. Ma natuke järeldasin, et te kõik olete surnud või midagi..."

"Surnud?" ütles vana mees. "Helde taevas, ei, me ainult magasime."

"Magasite?" küsis Arthur umbusklikult.

"Jaa, läbi selle ökonoomilise retsessiooni, vaadake," ütles vana mees, täiesti hoolimata sellest, kas Arthur mõistis, millest ta räägib või mitte.

Arthur pidi talt uuesti küsima.

"Ee, ökonoomiline retsessioon?"

"Noh, vaadake, viis miljonit aastat tagasi varises Galaktika majandus kokku ja nähes, et tellitud planeedid on üsna luksuslikud tarbeasjad, vaadake..."

Ta peatus ja vaatas Arthurit.

"Kas te teate, et me ehitasime planeete?" küsis ta tõsiselt.

"Noh, jah," ütles Arthur, "Ma nagu oleks järeldanud..."

"Võluv äri," ütles vana mees ja tema silmi tuli igatsev pilk, "mulle meeldis alati kõige rohkem rannajooni teha. Oli lõpmatu nauding teha väikesi tükikesi fjordist... igatahes," ütles ta, püüdes jälle oma mõttelõnga leida, "tuli retsessioon ja me otsustasime, et pääseme paljudest sekeldustest, kui magame sel ajal. Nii me programmeerisime arvutid meid äratama, kui see läbi on."

Mees surus alla kerge haigutuse ja jätkas.

"Arvutid olid lülitatud Galaktika börsihindade andmebaasidesse, vaadake, nii et meid äratati siis, kui keegi teine oli üles ehitanud piisavalt tugeva majanduse vajamaks meie üsna kalleid teenuseid."

Arthur, korrapärane Guardiani lugeja, oli sellest sügavalt šokeeritud.

"Kas see pole üsna ebameeldiv käitumisviis?"

"Kas tõesti küsis vana mees leebelt, "vabandage, ma olen veidi puudutatud."

Ta osutas alla kraatrisse.

"Kas see on teie robot?" küsis ta.

"Ei," vastas peenike metalne hääl kraatrist. "See on minu."

"Kui te seda robotit mõtlete," sosistas Arthur. "See on rohkem elektrooniline mossitamismasin."

"Tooge ta siia," ütles vana mees. Arthur oli üsna üllatunud, kuuldes vana mehe hääles äkki otsustavat tooni. Ta kutsus Marvinit, kes roomas kometit tehes nõlvast üles, püüdes olla lombakas, mida ta ei olnud.

"Teiseks," ütles vana mees, "Jäta see siia. Sa pead minuga tulema. Suured teod ootavad ees." Ta pöördus oma lennuaparaadi poole, mis ehkki polnud mingit signaali antud, liikus nüüd aeglaselt läbi pimeduse neile vastu.

Arthur vaatas Marvinit, kes andis nüüd eriti suure etenduse, pöördudes vaevaliselt ringi ja laskudes tagasi kraatrisse, pomisedes omaette tühisusi.

"Tulge," hõikas vana mees, "tulge kohe, või te võite hiljaks jääda."

"Hiljaks" ütles Arthur. "Mispärast?"

"Mis on teie nimi, inimene?"

"Dent. Arthur Dent," ütles Arthur.

"Hiljaks, nagu hilinedes Dentarthurdent," ütles vana mees karmilt. "See on liik ähvardusi, vaadake." Ta heitis oma väsinud silmist järjekordse nukra pilgu.

"Ma ei ole kunagi nendega väga hästi läbi saanud, aga ma olen öelnud, et nad võivad väga tulemuslikult käituda."

Arthur pilgutas silmi.

"Missugune ebatavaline inimene," pomises ta enda ette.

"Kas ma pean vabandama?" küsis vana mees.

"Oh, pole midagi, vabandust," ütles Arthur piinlikkusega. "Olgu, kuhu me lähme?"

"Minu õhuautosse," ütles vana mees, andes Arthurile märku, et too astuks masinasse, mis oli vaikselt nende kõrvale seisma jäänud. "Me läheme sügavale planeedi sisemusse, kus praegu on meie rass taaselustumas oma viiesaja-miljoni aastasest unest. Magrathea ärkab."

Arthur värises tahtmatult, kui ta vana mehe kõrvale istus. Masina kummalisus, vaikselt podisev liikumine, kui sõiduk öisesse taevasse hõljus, viisid ta üsna rööpast välja.

Ta vaatas vana meest, kelle nägu oli valgustatud mõõteriistade paneeli hämara valgusega.

"Vabandage mind," ütles ta tollele, "muuseas, mis teie nimi on?"

"Minu nimi?" küsis vana mees ja samasugune kauge kurbus ilmus jälle ta näole. Ta ootas. "Mu nimi," ütles ta, "on Slartibartfast."

Arthur praktiliselt lämbus.

"Vabandust?" puterdas ta.

"Slartibartfast," kordas vana mees vaikselt.

"Slartibartfast?"

Vana mees vaatas teda karmilt.

"Ma ütlesin, et see pole tähtis," ütles ta.

Õhuauto purjetas läbi öö.

23. peatükk

On tähtis ja populaarne tõsiasi, et asjad ei ole alati nii nagu nad näivad. Näiteks planeedil maa arvas inimene alati, et ta on intelligentsem kui delfiinid, sest ta on saavutanud nii palju - ratas, New York, sõjad ja nii edasi - kuna delfiinid olid ainult vees sõnnikut teinud ja hästi aega veetnud. Aga ümberpöördult, delfiinid olid alati arvanud, et nemad on kaugelt intelligentsemad - täpselt samadel põhjustel.

Küllaltki imelik on, et delfiinid olid kaua teadnud planeet Maad ähvardavast hävitamisest ja teinud palju katseid, et hoiatada inimkonda ohu eest, aga enamikust nende suhtlemisest oli aru saadud kui lõbusatest katsetest taguda jalgpalli või vilistada maiuspalade järgi, nii nad tüdinesid lõplikult ja lahkusid ise Maalt just enne Vogonite saabumist.

Viimast delfiinide teadet tõlgendati kui üllatavalt keerulist katset teha kahekordset tagurpidisaltot läbi rõnga, vilistades "Tähelippu", aga tegelikult oli teade selline : "Nägemist ja suur tänu kõigi kalade eest.

Tegelikult olid sellel planeedil ainult ühed isendid intelligentsemad kui delfiinid ja nad veetsid palju aega käitumisuuringute laboratooriumides, joostes rattas ja juhtides kohutavalt elegantseid ja teravmeelseid katseid inimeste kallal. Fakt, et inimene jälle neid suhteid täiesti valesti tõlgendas, oli läbinisti kooskõlas nende olendite plaanidega.

24. peatükk

Õhuauto purjetas vaikselt läbi pimeduse, ainus hämar valguskuma oli täiesti üksi Magrathea sügavas öös. See liikus kiiresti. Arthuri kaaslane paistis olevat vajunud omaenda mõtteisse ja kui Arthur püüdis paaril korral teda jälle vestlusesse tõmmata, vastas ta lihtsalt küsimusega, kas tal on küllalt mugav ja jättis siis selle sinnapaika.

Arthur püüdis mõõta kiirust, millega nad liikusid, aga pimedus väljas oli täielik ja ta ei näinud mingit pidepunkti. Sõit jättis nii pehme ja kerge mulje, et tal oli raske uskuda, kas nad üldse liiguvad.

Siis ilmus kaugusest nõrk kuma ja kasvas hetkega nii suureks, et Arthur mõistis, aparaat liikus selle poole tohutu kiirusega ning ta püüdis välja mõelda, mis sorti masin see võis olla. Ta vaatles seda lähemalt, aga ei saanud selle kujust selget pilti ning ta hing jäi äkki hirmust kinni, kui õhuauto kiirelt langes ja pöördus allapoole nii, et tundus tulevat kindel kokkupõrge. Nende suhteline kiirus oli uskumatu ja Arthur jõudis vaevalt sisse hingata, kui see kõik juba läbi oli. Järgmine asi, mida ta endale teadvustas, oli hullumeelne hõbedane hämu, mis tundus neid ümbritsevat. Ta vaatas kiirelt taha ja nägi väikest musta täppi kaugel nende taga kahanemas ning kulus mõned sekundid taipamiseks, mis juhtus.

Nad olid maa sees tunnelis. Neil oli kolossaalne kiirus valguskuma suhtes, mis kujutas endast maasisest ava, tunnelisuuet. Hullumeelne hõbedane hämu olid ringseinad tunnelis, mida mööda nad sööstsid, tundus et mõnesajamiilise tunnikiirusega.

Ta sulges õudusega silmad.

Pärast ajavahemikku, mille jooksul ta ei teinud katsetki vaadata, tundis ta väikest kiiruselangust ja natuke hiljem selgus, et nad olid vähehaaval hakanud pehmelt peatuma.

Ta avas jälle oma silmad. Nad olid ikka veel hõbedases tunnelis, põigeldes ja keerutades ettevaatlikult teel läbi ristuvate tunnelite rägastiku. Kui nad lõpuks peatusid, olid nad väikeses kumerast terasest kambris. Siin lõppesid veel mõned tunnelid ja kaugemal kambri otsas võis Arthur näha hämarat ärritavat valgust. Valgus ärritas sellepärast, et ta tegi silmadega trikke, oli võimatu seda otseselt vaadata ja täpselt öelda, kui kaugel või lähedal see on. Arthur oletas (üsna valesti), et see võib olla ultraviolettvalgus.

Slartibartfast pöördus ja vaatas Arthurit oma tõsiste vanade silmadega.

"Maalane," ütles ta, "me oleme nüüd sügaval Magrathea südames."

"Kuidas sa teadsid, et ma maalane olen?" nõudis Arthur.

"Need asjad saavad sulle selgeks," ütles vana mees leebelt, "vähemalt," lisas ta kerge kahtlusega hääle, "selgemaks, kui nad on praegusel hetkel."

Ta jätkas: "Ma pean hoiatama, et ruum, mille me läbime, ei eksisteeri otseses mõttes ilma meie planeedita. See on natuke liiga... suur. Me oleme läbimas väravat tohutute mõõtmetega hüperkosmosesse. See võib teid häirida."

Arthur häälitses närviliselt.

Slartibartfast puudutas üht nuppu ja lisas, mitte täiesti usaldustäratavalt, "see ajab hirmujudinad peale, hoia kõva."

Auto sööstis otse valgusringi ja äkki sai Arthurile selgeks, missugune näeb välja lõpmatus.

See ei olnud tegelikult lõpmatus. Lõpmatus ise näeb välja lame ja ebahuvitav. Üles taevasse vaatamine on vaatamine lõpmatusse - kaugus on kujuteldamatu ja seetõttu tähenduseta. Ruum, millesse õhuauto sattus, oli midagi muud kui lõpmatu. see oli ainult väga väga väga suur, nii suur, et ta jättis lõpmatusest parema mulje, kui lõpmatus ise.

Arthuri tunded hüplesid ja keerlesid, kui nad, rännates tohutul kiirusel, mida ta teadis õhuautot saavutavat, pehmelt õhku läbisid, eemaldudes väravast, mille nad olid läbinud võimatu nööpnõelaaugu kohal virvendavas seinas nende taga.

Sein.

Sein ei allunud kujutlusvõimele - hukutas ja purustas seda. See oli nii halvavalt määratu ja tohutu, et selle lagi, põrand ja küljed kadusid pilguulatuse taha. Mitte miski muu, kui kõrgus□okk võis inimese tappa.

Sein paistis olevat täiesti lame. Oli vaja parimat lasermõõteriista, et aru saada, kus see kõverdus. See ulatus ilmselt lõpmatuseni, kus see peadpööritavas kauguses lõppes ja seal teise seinani kõverdus. Ta kohtas ennast jälle kolmekümne valgussekundi kaugusel. Teisisõnu, sein kujutas endast kolme miljoni miilise läbimõõduga tühja kera, täidetud kujuteldamatu valgusega.

"Tere tulemast," ütles Slartibartfast, kui tilluke täpike, mis oli nende õhuauto, sõites nüüd kolmekordse valguse kiirusega, märkamatult edasi hiilis, sellesse ajurabavasse ruumi, "tere tulemast," ütles ta, "meie tootmiskorrusele."

Arthur vaatas enda ümber imetlevas õuduses ringi. Ulatudes nende ees kaugustesse, mida ei saanud mõõta ega isegi mitte oletada, olid read rippsildu, maitsekas valgusest ja metallist raamistik oli ähmaste ümmarguste asjanduste kohal, mis rippusid ruumis.

"See," ütles Slartibartfast, "on koht, kus me tegime enamuse meie planeetidest."

"Te tahate öelda," ütles Arthur, püüdes sõnu valida, "te tahate öelda, et te hakkate sellega nüüd jälle pihta?"

"Ei ei, jumala pärast," protestis vana mees, "ei, Galaktika ei ole sugugi veel küllalt rikas, et seda toetada. Ei, me oleme üles ärganud ainult selleks, et täita üks ebaharilik ülesanne väga... erilistele klientidele ühest teisest dimensioonist. See võib teid huvitada... seal kaugel meie ees."

Arthur vaatas vana mehe näpu suunas, kuni oli võimeline nägema liikuvat kaadervärki, millele see osutas. See oli tegelikult ainult üks asjandus paljudest, mis elumärki ilmutas, kuigi see oli pigem alateadlik mulje, kui et käegakatsutav tegevus.

Sel hetkel kaardus läbi selle asjanduse välk ja heitis valgust joontele, mis moodustasid tumeda kera sisemuse. Joontele, mida Arthur tundis, konarlikele kängarvormidele, mis olid talle nii kodused nagu trükitähtede kujud, osa tema teadvusest. Mõned sekundid istus ta jalustrabavas vaikuses, kuna kujutlused tormlesid ta ajus ja püüdsid leida kohta, kuhu settida ja selgineda.

Osa tema ajust ütles talle, et ta teab suurepäraselt, mida vaatab ja keeldus üsna tuntaval moel sellest mõttest ning loobus vastutusest mõelda sellel teemal edasi.

Sähvatus kordus ja tol hetkel ei tekkinud enam mingit küsimust.

"Maa..." sosistas Arthur.

"Noh, Maa Number Kaks tegelikult," ütles Slartibartfast rõõmsameelselt. Me oleme valmistamas koopiat meie originaali kavandite järgi."

Oli vaikus.

"Kas te püüate mulle öelda," ütles Arthur, aeglaselt ja valitud sõnadega, "et teie tegelikult... tegite Maa?"

"Oh muidugi," ütles Slartibartfast. "Oled sa kunagi käinud paigas... Ma arvan, et seda kutsuti Norraks?"

"Ei," ütles Arthur, "ei, ma ei ole."

"Kahju," ütles Slartibartfast, "see oli minu tehtud. Võitis preemia, kas teate. Armsad kurrulised servad. Ma olin väga endast väljas, kui kuulsin selle hävitamisest."

"Teie olite endast väljas!"

"Jah. Viis minutit hiljem poleks see nii väga tähendanud. See oli üks üsna □okeeriv kihvakeeramine."

"Ah?" ütles Arthur.

"Hiired olid maruvihased."

"Hiired olid maruvihased?"

"Muidugi," ütles vana mees leebelt.

"Jah, noh, minu arvates olid koerad ja kassid ja nokkloomsed ornitohohynkused aga..."

"Ah, aga nad ju ei maksnud selle eest?"

"Vaadake," ütles Arthur, "kas see hoiab teil kaua aega kokku, kui ma kätte võtaksin ja kohe hulluks läheksin?"

Mõnda aega lendas õhuauto edasi piinlikus vaikuses. Siis püüdis vana mees kannatlikult selgitada.

"Maalane, planeet, millel te elasite, oli tellitud, kinni makstud ja käigus hoitud hiirte poolt. See hävitati viis minutit enne seda, kui oleks lõppenud põhjus, milleks see ehitati, ja meie peame järgmise ehitama."

Arthur pani tähele ainult üht sõna.

"Hiired?" ütles ta.

"Tõepoolest, maalane."

"Vaadake, vabandage, kas te kõnelete väikestest valgetest karvastest asjadest, juustusõltuvuse ja laudadel seisvate karjuvate naistega varaste kuuekümnendate olukomöödiates.

Slartibartfast köhatas viisakalt

"Maalane," ütles ta, "vahel on raske teie kõnet jälgida. Pidage meeles, et ma olen maganud selle planeedi, Magrathea sisemuses viis miljonit aastat ja tean vähe nendest varaste kuuekümnendate olukomöödiatest. Need olevused, keda te nimetate hiirteks, vaadake, nad ei ole päris see, mis nad paistavad. Nad on üksnes meie mõõtmesse väljaulatuv osa tohutult hüperintelligentsetest

pandimensionaalsetest olenditest. Kogu äri selle juustu ja piiksumisega on ainult väliskülg."

Vana mees katkestas ja jätkas osavõtliku kulmukortsutusega.

"Ma kardan, nad tegid teie peal katseid."

Arthur mõtles sellest sekundi ja ta nägu selgines.

"Oh ei," ütles ta, "nüüd ma näen arusaamatuse allikat. Ei, vaadake, juhtus nii, et meie tegime nendega katseid. Neid kasutati tihti käitumisuuringutel. Pavlov ja kõiksugu sedasorti seltskond. Juhtus nii, et hiirtele anti ülesandeid igat sorti katsetes, õpetati kellukesi helistama, jooksma mööda labürinte ja muid asju, et uurida kogu looduse õppimisprotsesse. Nende käitumise vaatlemisest võisime õppida igasuguseid asju meie endi..."

Arthuri hääl vaibus.

"Nii teravmeelne..." ütles Slartibartfast, "pean vaid imetlema."

"Mida?" küsis Arthur.

"Kuidas paremini varjata nende tegelikku loomust ja kuidas paremini juhtida teie mõtlemist. Joostes vahel mööda labürinti valet teed mööda, süües valet tükki juustu, ootamatult müksomatoosi surra." Kui see on hästi läbi mõeldud, siis on kumulatiivne mõju määratu."

Ta vaikis hetke efekti pärast.

"Vaadake, maalane, nad on tõesti täiesti targad hüperintelligentsed pandimensionaalsed olendid. Teie planeet ja rahvastik on ehitatud ühe orgaanilise arvuti maatriksiks, mis peab läbima kümne-miljoni aastase uurimisprogrammi... Las ma räägin teile kogu loo. See võtab veidi aega."

"Aeg," ütles Arthur nõrgalt, "ei ole mulle praegu probleemiks."

25. peatükk

Järgneb kursus paljudest küsimustest, mis on seotud eluga ja millest populaarseimad on Miks on inimesed sündinud? Miks nad surevad? Miks nad tahavad veeta nii suure osa segavast ajast elektronkelli kandes?

Palju palju miljoneid aastaid tagasi sai hüperintelligentsete pandimensionaalsete olendite sugu (kelle füüsiline manifestatsioon nende endi pandimensionaalses ruumis ei olnud sarnane meie omas olevale) nii üleküllastatud pidevast nääklusest elu mõtte üle, et see tavatses katkestada nende peamise meelelahutuse, Brookia Ultra Kriketi (imelik mäng, mis sisaldas inimeste äkki pasunasse sõitmist, ilma silmnähtava põhjuseta ja siis ära jooksmist), et nad otsustasid maha istuda ja lahendada see probleem, nüüd ja igaveseks.

Ja selle tulemuseks ehitasid nad endile tohutu superarvuti, mis oli nii hämmastavalt intelligentne, et isegi enne, kui selle andmepangad omavahel ühendati, alustas see mõttega Ma mõtlen, järelikult olen ja jõudis riisipudingit ja tulumaksu puudutavatele järeldustele enne, kui keegi oleks taibanud teda sissegi lülitada.

See oli väikese linna suurune.

Selle peapult oli ehitatud spetsiaalselt kujundatud tööruumidesse, monteeritud tohutu suurde töölauda, mis oli tehtud parimast ultramahagonist ja rikkalikult kaetud ultrapunase nahaga. Tume vaip oli tagasihoidlik ja kallis, eksootiliste taimede potid ja maitsekalt tehtud gravüürid juhtivatest programmeerijatest ning nende perekondadest täitsid ohtralt ruumi ning soliidne aken avanes puudega ääristatud väljakule.

Suure Sisselülitamise päeval saabusid sinna kaks tagasihoidlikult riietatud portfellidega programmeerijat ja juhatati tähelepandamatult kontorisse. Nad olid teadlikud, et sel päeval võisid nemad esindada oma rassi selle suurimal hetkel, aga nad käitusid külmavereliselt ja vaikselt, kui istusid aupaklikult laua taha, avasid oma portfellid ja võtsid välja oma nahksed märkmikud.

Nende nimed olid Lunkwill ja Fook.

Natuke aega istusid nad aupaklikus vaikuses, siis, pärast vaikset pilguvahetust Fookiga, kallutas Lunkwill end ettepoole ja puudutas väikest musta paneeli.

Õrn sumin andis märku, et massiivne arvuti oli nüüd täies töökorras. Pärast vaikust rääkis see nendega intonatsioonirikka kõla ja sügava häälega.

See ütles: "Missugune on see tähtis ülesanne, mille pärast mina, Sügav Mõte, teine suurim arvuti Aja ja Ruumi Universumis, loodud olen?"

Lunkwill ja Fook vahetasid üllatunult pilke.

"Sinu ülesanne, Oo Arvuti..." alustas Fook.

"Ei, oota hetk, see ei ole õige," ütles Lunkwill, rahutust tundes. "On selge, et me lõime selle arvuti selleks, et ta oleks võimsaim kõigist ja me ei tee tegemist teisejärgulisega. Sügav Mõte," pöördus ta arvuti poole, "kas sa ei olegi see, mis me kavandasime, suurim kõige võimsam arvuti kõigil aegadel?"

"Ma kirjeldasin ennast kui võimsuselt teist," intoneeris Sügav Mõte, "ja see ma olen."

Järgmine murelik pilguvahetus toimus kahe programmeerija vahel, Lunkwill puhastas oma kurku.

"Siin peab olema mingi viga," ütles ta, "kas sa ei ole võimsam arvuti kui Miljard Gargantuaju Maximegalonil, mis võib arvutada kokku kõik aatomid tähel ühe millisekundi jooksul?"

"Miljard Gargantuaju?" ütles Sügav Mõte varjamatu põlgusega. "Tühine abakus - see ei tähenda midagi."

"Ja kas sa pole," ütles Fook, kallutades end rahutult ettepoole, "suurem analüütik kui Googleplexi Tähe Mõtleja Valguse ja Nupukuse Seitsmendas Galaktikas, mis võib arvutada välja iga üksiku tolmuosakese trajektoori viie nädala kestel Dangrabad Beeta liivatormis?"

"Viienädalases liivatormis?" ütles Sügav Mõte upsakalt. "Te küsite seda minult, kes ma olen välja kaalutlenud enamuse aatomite vektorid Suures Paugus endas? Ärge häirige mind sellise taskukalkulaatorite seltskonnaga."

Kaks programmeerijat istusid hetke ebamugavas vaikuses. Siis kallutas Lunkwill jälle ettepoole.

"Aga kas sa ei ole," küsis ta, "kehvem väitleja kui Suur Hüpersagaraline Kõike-Ühildav Neutron Wrangler, Maagiline ja Väsimatu, Ciceronicus Kaheteistkümnelt?"

"Suur Hüpersagaraline Kõike-Ühildav Neutron Wrangler," vastas Sügav Mõte põhjalikult r-i põristades, "võib rääkida surnuks kõik ühe Arcturuse Mega-Eesli neli jalga - aga vaid mina võin keelitada ta pärast seda kõndima."

"Milles siis," küsis Fook, "probleem on?"

"Ei olegi probleemi," ütles Sügav mõte suurepärase heliseva häälega. "Ma olen lihtsalt teine suurim arvuti Aja ja Ruumi Universumis."

"Aga see teine?" rõhutas Lunkwill. "Miks sa kordad, et teine? Sa ei mõtle kindlasti Multi-Ajukoorelist Läbinägelikku Titaan Müllerit? Või Mõlgutlejat? Või..."

Põlglikud tuled vilkusid üle kompuutri puldi.

"Ma ei kasuta ühte seadmekestki endast, et mõelda neile küberneetilistele lihtsameelsustele."

Fook oli kannatust kaotamas. Ta viskas oma märkmiku kõrvale ja pomises. "Ma arvan, et see saab tarbetult prohvetlikuks.

"Sa ei tea midagi tulevikust," tähendas Sügav Mõte, "ja kuni minus kihab vooluring, võin ma hõljuda tuleviku võimaluste lõpututel deltavoogudel ja näha, et ühel päeval peab tulema arvuti, kelle tühisemaidki töötlemisparameetreid pole ma vääriline välja arvutama, aga mis saatusliku lõpptulemusena on minu kavandatud."

Fook ohkas raskelt ja vaatas Lunkwilli poole.

"Kas me ei võiks jätkata ja küsida seda küsimust?" ütles ta.

Lunkwill andis talle märku oodata.

"Mis arvuti see on, millest sa kõnelesid?" küsis ta.

"Ma ei räägi sellest praegu rohkem," ütles Sügav Mõte. "Nüüd. Küsige, mida tahate muud, mille kallal võiksin töötada. Rääkige."

Nad kehitasid õlgu. Fook kogus ennast.

"Oo Arvuti Sügav Mõte," ütles ta, "ülesanne, milleks kavandasime sind, on järgmine. Me tahame, et ütleksid meile..." ta peatus, "...Vastuse!"

"Vastuse?" ütles Sügav Mõte. "Mille vastuse?"
"Elu!" nõudis Fook tungivalt.
"Universumi!" ütles Lunkwill.
"Kõige!" ütlesid nad kooris.
Sügav Mõte seiskus hetkeliseks mõtiskluseks.
"Tühiasi," ütles ta lõpuks.
"Aga oskad sa seda teha?"
Jälle, tähendusrikas paus.
"Jah," ütles Sügav Mõte, "ma oskan seda teha."
"Kas sellele on vastus?" küsis Fook hingetu erutusega.
"Lihtne vastus?" lisas Lunkwill.
"Jah," ütles Sügav Mõte. "Elu, Universum ja Kõik. Sellele on vastus. Aga," lisas ta, "ma pean selle üle järele mõtlema.
Äkiline segadus rikkus hetke: uks lendas lahti ja kaks vihast meest, kes kandsid Cruxwani Ülikooli jämedakoelisi luitunudsiniseid rüüsid ja vöid, tungisid ruumi, tõugates kõrvale mõjutu lakei, kes püüdis takistada nende teed.
"Me nõuame sisselaskmist!" käratas noorem kahest mehest, tõrjudes küünarnukkidega kõrvale kena noort sekretäri ukseavas.
"Laske käia," käratas vanem, "te ei saa meid välja jätta!" Ta tõukas noorema programmeerija tagurpidi uksest sisse.
"Me nõuame, et te ei jätaks meid välja!" lõugas noorem, kuigi ta oli kindlalt toas ja enam ei tehtud katseidki teda takistada.
"Kes te olete?" küsis Lunkwill, tõustes vihaselt püsti. "Mida te tahate?"
"Ma olen Majikthise," märkis vanem.
"Ja mina nõuan, et olen Vroomfondel!" käratas noorem.
Majikthise pöördus Vroomfondeli poole. "Kõik on korras," selgitas ta vihaselt, "sa ei pea seda nõudma."
"Olgu!" kisendas Vroomfondel, prõmmides vastu kõrvalolevat lauda. "Ma olen Vroomfondel ja see ei ole nõue, see on usaldusväärne fakt. Me nõuame usaldusväärseid fakte!"
"Ei, me ei nõua," karjatas Majikthise ärritunult. "Täpselt seda me ei nõua!"
Vaevalt hinge tagasi tõmmates karjus Vroomfondel, "Me ei nõua usaldusväärseid fakte! Me nõuame täielikku usaldusväärsete faktide puudumist. Ma nõuan, et ma võiksin olla ja võiksin mitte olla Vroomfondel."
"Aga kes kurat te olete?" hüüatas solvunud Fook.
"Meie," ütles Majikthise, "oleme Filosoofid."
"Kuigi me võime ka mitte olla," ütles Vroomfondel, viibutades ähvardavalt näpuga programmeerijate poole.
"Jah, me oleme," toonitas Majikthise. "Me oleme üsna kindlalt siin, kui Filosoofide, Mõttetarkade Valgustajate ja Teiste Mõtlevate Isikute Ühendatud Liidu esindajad ning me tahame, et te selle masina välja lülitaksite ja me tahame, et te lülitaksite ta välja kohe!"
"Milles küsimus on?" küsis Lunkwill.
"Ma räägin teile, milles on küsimus, seltsimees," ütles Majikthise, "piiride määramine on küsimus!"

"Me nõuame," röögatas Vroomfondel, "et see piiride määramine võib olla ja võib ka mitte olla küsimus!"

"Te olete just pannud tööle selle masina," hoiatas Majikthise, "ja meie hakkame hoolitsema igavese tõe eest, tänan teid väga. Te tahate ju proovida oma õiguslikku positsiooni, seltsimehed - Ülima Tõe Küsimuse seaduste järgi on teile piisavalt selge töötavate mõtlejate võõrandamatu eelisõigus. Mingi neetud masin tuleb ja leiab selle tõepoolest, aga kas me pole siis kohe oma tööst ilma? Ma mõtlen, et mis on kasu meie poolte öödeni ülevalistumistest ja väitlemistest, kas Jumal on olemas või pole, kui see masin ainult tuleb ja annab teile järgmisel hommikul oma neetud telefoninumbri?"

"See on õige," karjus Vroomfondel, "me nõuame karmilt piiritletud kahtlemise ja ebakindluse tegevuspiirkonda!"

Äkki kõmises üle ruumi mürisev hääl.

"Kas mina võin teha ühe tähelepaneku selles küsimuses?" uuris Sügav Mõte.

"Me protesteerime!" kisas Vroomfondel.

"Õigus!" nõustus Majikthise. "Te olete saanud rahvuslike Filosoofide protesti!"

Müratase toas kasvas äkki, kui mõned bassiheli lisaseadmed, mis olid paigaldatud tõsiselt nikerdatud ja lakitud valjuhääldtitesse üle kogu ruumi, sisse lülitusid, et teha Sügava Mõtte häält veidi võimsamaks.

"Kõik, mis ma tahan öelda," möirgas arvuti, "on see, et kõik minu kanalid on nüüd lõplikult usaldatud Elu, Universumi ja Kõige Ülima Küsimuse vastuse arvutamiseks." Ta peatus ja rahuldus sellega, et kõigi tähelepanu oli temale pööratud ning jätkas vaiksemalt. "Aga selle programmi läbimine võtab veidi aega."

Fook heitis rahutu pilgu oma kellale.

"Kui kaua?" küsis ta.

"Seitse ja pool miljonit aastat," ütles Sügav Mõte.

"Seitse ja pool miljonit aastat!" karjusid nad kooris.

"Jah," deklameeris Sügav Mõte, "kas ma ei öelnud, et pean selle üle mõtlema? Ja mulle tuli pähe, et taolise programmiga töötamine on seotud hiiglasuure hulga reklaami tegemisega rahva hulgas kogu üldise filosoofia alal. Kõigil on oma isiklikud arvamused selles küsimuses, millega mina juhuslikult tegelema hakkan ja kes on parem meediaturu kapitaliseerimisel kui teie ise? Nii kaua, kui te võite üksteisega üsna eri arvamustel olla ja kahjustada üksteist avalikus ajakirjanduses ning nii kaua, kui teil on tarku agente, võite te hoida ennast elu soustirongil. Kuidas see kõlab?"

Kaks filosoofi vahtisid teda ammuli sui.

"Neetud põrgu," ütles Majikthise, "see on nüüd just see, millele ma teid mõtlema kutsusin. Kuule, Vroomfondel, miks me ei mõtle kunagi selliste asjade peale?"

"Ma'i tea," ütles Vroomfondel aukartliku sosinaga; "ma arvan, et meie ajud on selleks liiga hästi treenitud."

Öelnud seda, pöörasid nad kannalt ringi ja kõndisid uksest välja otse oma metsikuimate unistuste elustiili.

26. peatükk

Jah, väga kasulik," ütles Arthur pärast seda, kui Slartibartfast oli jutustanud talle selle loo silmapaistvatest kohtadest, "aga ma ei saa aru, mis on sellel seost Maa ja hiirte ja kõige muuga."

"Aga see on loo esimene pool, maalane," ütles vana mees. "Kui sa soovid teada saada, mis juhtus seitse ja pool miljonit aastat hiljem, suurel Vastuse päeval, luba mul ennast kutsuda minu stuudiosse, kus sa võid kõiki neid juhtumisi ise kogeda meie Sens-O-Lindi salvestustelt. See tähendab, vähemalt enne võiksid sa hoolida jalutuskäigust Uue Maa pinnale. See on ainult poolenisti kokku pandud, kahjuks - me ei ole veel lõpetanud isegi kunstlike dinosauruse skelettide maakoorde matmist, seejärel peame laotama peale Tertsiaari ja Kvaternaari Ajad Kainosoikumi Aegkonnast ja..."

"Ei, tänan teid," ütles Arthur, "see ei tohiks tulla ju päris samasugune."

"Ei," ütles Slartibartfast, "see ei tule," ja pööras õhuauto ringi ning suundus tagasi selle mõistusttuimestava valli poole.

27. peatükk

Slartibartfasti õppetuba oli täielikus segaduses nagu rahvaraamatukogu plahvatuse tagajärjel. Vana mees kibrutas laupa, kui nad sisse astusid.

"Kohutav ebaõnn," ütles ta, "üks diood ühes elusäilitusarvutis põles läbi. Kui me püüdsime elustada meie puhastusmeeskonda avastasime, et nad on umbes kolmkümmend tuhat aastat surnud olnud. Ma tahaksin teada, kes koristab ära nende kehad. Vaata, miks sa ei istu sinna maha ja ei lase mind ennast sisse lülitada?"

Ta osutas Arthurile tooli suunas, mis nägi välja nagu oleks tehtud stegosauruse rinnakorvist.

"See tehti stegosauruse rinnakorvist," selgitas vana mees, kui ta nokitses vankuva paberihunniku ja joonistamisvahendite alt, õngitsedes välja traadijuppe. "siin," ütles ta, "hoia neid," ja surus paar isolatsioonita traadiotsa Arthuri kätte.

Hetkel, mil ta need kätte võttis, lendas tast läbi lind.

Ta oli riputatud keset õhku ja endale täiesti nähtamatu. Tema all oli kena puudega ääristatud linnaväljak ja selle ümber, nii kaugele, kui silm ulatus, olid valged betoonhooned, õhulised ja avaralt kavandatud, aga kuidagi kaunis kulunud - paljud neist olid lagunenud ja vihmast räämas. Täna igatahes paistis päike, värske tuuleõhk tantsiskles kergelt puudel ja veider tunne, et kõik hooned sumisesid oli võib-olla põhjustatud tõsiasjast, et väljak ja kõik tänavad selle ümber olid täis kiilutud erutatud rahvahulgast. Kusagil mängis ansambel, eredavärvilised lipud laksusid tuules ja õhus oli karnevalihõngu.

Arthur tundis selle kohal hõljudes ebatavalist üksildast kõrkust, polnud isegi keha ta nime jaoks, aga enne, kui tal oli aega selle üle mõtiskleda, kõlas üle väljaku hääl ning kutsus kõiki tähelepanule.

Eredavärvilisel poodiumil maja ees, mis selgelt domineeris väljaku üle, seisis mees, pöördudes rahvahulga poole läbi valjuhääldite.

"Oo rahvas, kes te ootate siin Sügava Mõtte varjus!" kuulutas ta.

"Austatud Vroomfondeli ja Majikthise, Suurimate ja Kõige Tõelisemalt Huvitavate Gurude, keda Universumis eales tuntud, järeltulijad, Ootamise Aeg on läbi!"

Metsikud elaguhüüded kõlasid rahvahulgast. Lipud, vimplid ja hundiulg lendles läbi õhu. Kitsamad tänavad nägid välja nagu sajajalgsed, mis on keeratud selgadele ja siblivad oma jalgadega meeletult õhus.

"Seitse ja pool miljonit aastat on meie rass oodanud seda Suurt ja Lootusrikast Valgustamise Päeva!" karjus elaguhüüete juhataja. "Vastuse Päeva!"

Hurraad paiskusid ekstaatilisest rahvahulgast.

"Mitte kunagi enam," karjus mees, "mitte kunagi enam ei ärka me hommikul üles mõttega Kes ma olen? Mis on minu elu mõte? Kas kosmilisest vaatevinklist on sellel üldse mõtet, kui ma ei tõusegi üles ja ei lähegi tööle? Täna saame me lõplikult ükskord ja igaveseks teada selge ja lihtsa vastuse kõigile neile väikestele närivatele probleemidele Elust, Universumist ja Kõigest!"

Kui rahvahulk jälle juubeldama purskus, avastas Arthur ennast sööstmas läbi õhu ja vastu hoone esimesel korrusel asuvale aknale, selle tribüüni taha, kust kõneleja rahva poole pöördus.

Ta tundis hetkelist paanikat, kui hõljus otse aknasse. See tunne möödus, kui ta leidis ennast umbes sekund hiljem läbimas massiivset klaasi, ilma nähtavasti seda puudutamatagi.

Keegi ruumis ei pannud tema omapärast saabumist tähele ja see oli üsna üllatav, nagu teda poleks seal olnudki. Ta hakkas aimama, et kogu tema tajumus oli vaid salvestatud projektsioon kuuerealiselt seitsmekümne-millimeetriselt lindilt viltusesse kübarasse.

Ruum oli väga sarnane sellele, mida Slartibartfast oli kirjeldanud. Seitsme ja poole miljoni aasta jooksul oli selle eest hästi hoolitsetud ja koristatud korrapäraselt umbes kord saja aasta jooksul. Ultramahagonist laud oli servadest kulunud, vaip oli nüüdseks veidi luitunud, aga suur arvutipult seisis hiilgavas väärikuses lauda katval nahal, särav nagu oleks eile konstrueeritud.

Kaks asjalikult riietatud meest istusid lugupidamisega puldi ees ja ootasid.

"Aeg on peaaegu otsas," ütles üks ja Arthur üllatus nähes, et üks sõna materialiseerus äkki hõredas õhus mehe selja kohale. Sõna oli LOONQUAWL, ja see säras mõni aeg ning kadus siis jälle. Enne, kui Arthur sellega harjuda jõudis, rääkis teine mees ja sõna PHOUCHG ilmus ta selja kohale.

"Seitsekümmend viis tuhat põlvkonda tagasi lülitasid meie esivanemad selle programmi käima," ütles teine mees, "ja kogu selle aja jooksul oleme meie esimesed, kes arvuti kõnet kuulevad."

"Aukartustäratav väljavaade, Phouchg," nõustus esimene mees ja Arthur taipas äkki, et ta vaatas salvestust tiitritega.

"Meie oleme need, kes kuulevad," ütles Phouchg, "vastust suurele küsimusele Elust...!"

"Universumist...!"

"Ja Kõigest...!"

"T□□□," ütles Loonquawl kerge zestiga, "Ma arvan, et Sügav Mõte valmistub rääkima!"

Oli hetk lootusrikast vaikust, mil paneelid ärkasid puldi esiküljel aeglaselt ellu. Lambid vilkusid katseks sisse-välja ja jäid siis töökorras põlema. Suhtluskanalist kostis tasast madalat suminat.

"Tere hommikust," ütles Sügav Mõte lõpuks.

"Ee... tere hommikust, Sügav Mõte," ütles Loonquawl närviliselt, "kas teil on... ee, see on..."

"Üks vastus teile?" segas Sügav Mõte majesteetlikult vahele.

"Jah. Mul on."

Kaks meest värisesid ootusärevusest. Nad polnud asjatult oodanud.

"Kas teil on tõesti?"

"Mul on tõesti," kinnitas Sügav Mõte.

"Kõigele? Suurele Küsimusele Elust, Universumist ja Kõigest?"

"Jah."

Mõlemad mehed olid harjutanud selleks hetkeks, nende elud olid olnud ettevalmistus selleks, nad olid valitud sünnimomendil kui need, kes on vastuse

tunnistajateks, aga isegi nii leidsid nad ennast õhku ahmimas ja vingerdamas nagu erutatud lapsed.

"Ja te olete valmis selle meile andma?" uuris Loonquawl.

"Ma olen."

"Kohe?"

"Kohe," ütles Sügav Mõte.

Nad mõlemad limpsisid oma kuivanud huuli.

"Kuigi ma ei arva," lisas Sügav Mõte, "et teile see meeldiks."

"Pole tähtis!" ütles Phouchg. "Me peame seda teadma! Kohe!"

"Kohe?" uuris Sügav Mõte.

"Jah! Kohe..."

"Olgu," ütles arvuti ja laskus jälle vaikusse. Kaks meest nihelesid. Pinevus oli väljakannatamatu.

"Teile ei meeldi see tõesti," lausus Sügav Mõte.

"Ütle meile!"

"Olgu," ütles Sügav Mõte. "Vastus Suurele Küsimusele..."

"Jah...!

"Elust, Universumist ja Kõigest..." ütles Sügav Mõte.

"Jah...!"

"On..." ütles Sügav Mõte ja peatus.

"Jah...!"

"On..."

"Jah...!!!...?"

"Nelikümmend kaks," ütles Sügav Mõte piiritu majesteetlikkuse ja rahuga.

28. peatükk

Kulus tükk aega enne, kui keegi rääkis.

Oma silmanurgast võis Phouchg näha väljast väljakult meretäit pinevalt ootavaid nägusid.

"Kas meid lint□itakse ära?" sosistas ta.

"See oli vintske ülesanne," ütles Sügav Mõte mahedalt.

"Nelikümmend kaks!" röögatas Loonquawl. "kas see on kõik, mida saate näidata oma seitsme ja poole miljoni aasta tööst?"

"Ma kontrollisin seda väga põhjalikult," ütles arvuti, "ja see on üsna kindlalt vastus. Ma mõtlen küsimust, et kui olla teiega päris aus, siis pole te kunagi tegelikult teadnud, mis küsimus see on."

"Aga see oli Suur Küsimus! Elu, Universumi ja Kõige Ülim Küsimus," ulgus Loonquawl.

"Jah," ütles Sügav Mõte ilmega, nagu taluks keegi heameelega lolli, "aga mis küsimus see tegelikult on?"

Pikaldane juhmistav vaikus hiilis meeste sekka, kui nad jõllitasid arvutit ja siis teineteist.

"Hästi, te teate, see on täpselt Kõik... kõik..." pakkus Phouchg nõrgalt.

"Täpselt!" ütles Sügav Mõte. "Kui te ükskord teate, milles küsimus tegelikult on, teate te ka vastust."

"Oh, kohutav," pomises Phouchg, virutades kõrvale oma märkmiku ja pühkides tillukesi pisaraid.

"Vaata, olgu," ütles Loonquawl, "kas sa võid meile palun öelda selle küsimuse?"

"Ülima küsimuse?"

"Jah!"

"Elust, Universumist ja Kõigest?"

"Jah!"

Sügav Mõte kaalutles hetke.

"Tühiasi," ütles ta.

"Aga kas sa oskad seda?" karjus Loonquawl.

Sügav Mõte kaalutles järgmise pikema hetke.

Lõpuks: "Ei," ütles ta otsustavalt.

Mõlemad mehed varisesid lootust kaotanult oma toolidesse.

"Aga ma võin teile öelda, kes oskab," ütles Sügav Mõte.

Nad mõlemad vaatasid kärmelt üles.

"Kes? Öelge meile!"

Arthur hakkas äkki tundma, et tema silmanähtavalt mitteeksisteeriv peanahk hakkab kihelema, kui ta leidis ennast aeglaselt aga halastamatult liikumas edasi vastu pulti, aga see oli, nagu ta oletas, vaid suurendus selle poolt, kes oli teinud salvestuse.

"Ma ei räägi millestki muust, kui arvutist, mis on tulemas peale mind," intoneeris Sügav Mõte. Tema hääl võitis tagasi oma harjutatud deklamaatorlikke toone. "Arvutit, kelle tühiseimaidki töötlemisparameetreid pole ma võimeline välja arvutama - ja ikkagi kavandan ma selle teie jaoks. Arvuti, mis võib välja arvutada

Küsimuse Ülimale Vastusele, arvuti nii lõpmatu ja teravmeelse keerukusega, et orgaaniline elu ise moodustab osa selle operatsioonimaatriksist. Ja teie ise võite võtta uue kuju ja minna sellesse arvutisse, et juhtida tema kümne miljoni aastast programmi! Jah! Ma kavandan teile selle arvuti. Ja ma annan teile ka tema jaoks nime. Ja seda hakatakse hüüdma... Maaks."

Phouchg vahtis ammuli sui Sügavat Mõtet.

"Kui totter nimi," ütles ta ja suured lõhed tekkisid ta kehale kogu selle pikkuses. Loonquawl kannatas äkki ka kohutavalt sügavate haavade all, mis tulid mitte kusagilt. Arvuti pult läks kärna ja pragunes, seinad värisesid ja pudenesid ning ruum varises ülespoole, omaenda lakke...

Slartibartfast seisis Arthuri ees, hoides käes kahte juhet.

"Lindi lõpp," selgitas ta.

29. peatükk

Zaphod! Ärka üles!"

"Mmmmmuuuuuerrrr?"

"Hei, kuule, ärka üles."

"Kas sa lased mul tegeleda sellega, mida ma tõesti hästi oskan, jeeh?" mõmises Zaphod ja keeras häälele selja, tagasi magama.

"Kas sa tahad, et ma lööksin sind?" ütles Ford.

"Kas see pakub sulle suurt rahuldust?" küsis Zaphod, unesegaselt.

"Ei."

"Mulle ka mitte. Milles asi? Lõpeta mu närimine." Zaphod tõmbas ennast kerra.

"Ta sai kahekordse portsu gaasi," ütles Trillian, vaadates alla tema poole, "kaks kopsutäit."

"Ja lõpeta seletamine," ütles Zaphod, "nagunii on küllalt raske püüda magada. Mis selle maaga lahti on? See on kõik külm ja kõva."

"See on kuld," ütles Ford.

Hämmastavalt balletiliku liigutusega tõusis Zaphod püsti ja uuris silmapiiri, sest see oli kogu silmaulatuses igas suunas sile ja kõva. See hiilgas nagu... oli võimatu öelda, kuidas see hiilgas, sest mitte midagi Universumis ei hiilga samamoodi kui planeet, mis on tehtud puhtast kullast.

"Kes selle kõik siia pani?" kilkas Zaphod silmi pungitades.

"Ära erutu," ütles Ford, "see on ainult kataloog."

"Kes?"

"Kataloog," ütles Trillian, "illusioon."

"Kuidas sa seda öelda oskad?" karjus Zaphod, kukkudes käpuli ja põlvedele ning jõllitades maapinda. Ta koputas ja torkas seda oma sõrmeküünega. See oli väga kollane ja väga särav ning kui ta hingas sellele, siis aur sadestus sellel väga erilisel ja iseloomulikul viisil, nii nagu hingeaur sadestub korralikule kullale.

"Trillian ja mina kõndisime veidi aega tagasi ringi," ütles Ford.

"Me karjusime ja kisasime, kuni keegi tuli ja siis jätkasime kisamist ja karjumist, kuni nad olid surmani tüdinud ja panid meid planeedikataloogi, et hoida meid tegevuses, kuni neil on aega meiega tegeleda. See kõik oli Sens-O-Lint."

Zaphod vaatas neid kibestunult.

"Ah, sitt," ütles ta, "te ajasite mind minu täiuslikust unest üles, et näidata kellegi teise oma." Ta istus vihaga maha.

"Mis see orgude jada seal üleval on?" küsis ta.

"Kullaproov," ütles Ford. "Me vaatasime."

"Me ei äratanud sind varem," ütles Trillian. "Viimane planeet oli põlvekõrguselt kaladega täidetud."

"Kaladega?"

"Mõnedele inimestele meeldivad kõige kummalisemad asjad."

"Ja enne seda," ütles Ford, "oli plaatinast. Natuke totter. Me arvasime, et sa tahaksid seda siin näha."

Valgusemered, kuhu nad iganes vaatasid, hiilgasid neile vastu ühtlast tugevat lõõma.

"Väga kena," ütles Zaphod pirtsakalt.

Taevasse ilmus päratusuur roheline katalooginumber. See väreles ja vahetus ning kui nad ümberringi vaatasid, nägid nad jälle maad.

Nagu ühest suust kostis, "Õut□."

Meri oli tulipunane. Rand, millel nad seisid, oli loodud õrnkollastest ja rohelistest munakividest, oletatavasti kohutavalt kallihinnalistest kividest. Mäed kaugemal näisid pehmed, voogavad ja punasetipulised. Nende kõrval seisis massiivne hõbedast rannalaud, hõbedast tupsudega kokkukroogitud kahvatulilla päevavarjuga.

Taevasse ilmus tohutu suur teade, mis vahetas välja katalooginumbri. See ütles Ükskõik, mis teile meeldib, Magrathea võib selle valmis teha. Me ei ole kõrgid.

Ja viissada täiesti alasti naist kukkusid langevarjudel taevast alla.

Ühe hetkega vahetus stseen ja jättis nad lehmadega täidetud kevadisele aasale.

"Ou!" ütles Zaphod. "Mu ajud!"

"Kas sa tahad sellest rääkida?" küsis Ford.

"Jah, olgu," ütles Zaphod ja kõik kolm istusid maha, ignoreerides stseene, mis tulid ja läksid nende ümber.

"Ma kujutasin seda ette," ütles Zaphod. "Ükskõik, mis mu mõistusega ka juhtus, tegin ma seda ise. Ja ma tegin seda nii, et seda ei saadud teada valitsuse kontrolltestides. Ja ise ma ei tea sellest midagi. Üsna totter, kas pole?"

Kaks ülejäänut noogutasid nõusolevalt.

"Nii ma küsin, et mis on nii salajane, et ma ei või lasta kellelgi teada, et ma seda teen, mitte Galaktika Valitsusel, mitte isegi mul endal? Ja vastus on, et ma ei tea. Endastmõistetavalt. Aga ma panin mõned mõtted kokku ja hakkasin uurima. Millal ma otsustasin Presidendiks saada? Kohe pärast President Yooden Wranxi surma. Kas sa mäletad Yoodenit, Ford?"

"Jeeh," ütles Ford, "tema oli see sell, keda me kohtasime siis, kui lapsed olime, Arkturuse kapten. Ta oli viimase peal. Ta andis meile kastaneid, kui sa purunesid oma teel tema megatankerisse. Ta ütles, et sa oled kõige hämmastavam titt, keda ta kunagi näinud on."

"Mis see kõik tähendab?" küsis Trillian.

"Muistne lugu," ütles Ford, "kui me olime koos põngerjad Betelgeusil. Arkturuse megatanklaevadel oli tavaks hoida endi käes suurema osa hulgikaubandusest Galaktika Keskuse ja kaugete piirkondade vahel. Betelgeusi kaubandusluure tavaliselt leidis turge ja arkturuslased varustasid neid. Palju muret oli kosmosepiraatidega, enne kui nad Dordelli sõdades täielikult hävitati ja megatankerid pidid olema varustatud kõige fantastilisemate kaitsekilpidega, mida Galaktika teadus tundis. Nad olid tõesti hiiglasuured laev-elajad. Nad võisid orbiidil planeedi ümber päikesevarjutuse korraldada.

Ühel päeval otsustas noor Zaphod sellise laeva röövida. Kolmeraketilisel skuutril, mis oli kavandatud stratosfääritöödeks. Ma püüan seda unustada, see oli hullem kui marutõbise ahvi temp. Ma sõitsin kaasa, sest ma olin temaga

kindla peale kihla vedanud, et ta ei saa sellega hakkama, ning ei tahtnud, et ta tuleks tagasi valetõenditega. Mis siis juhtus? Me läksime tema kolmeraketilisse, mille ta oli ümber soperdanud millekski totaalselt erinevaks, läbisime kolm parsekit, see kestis nädalaid, purunesime vastu tema megatankerit, ma ei tea siiani kuidas, marssisime mängupüstolitega vehkides ja kastaneid nõudes sillale. Metsikumatest asjadest pole ma kuulnud. See maksis mulle terve aasta taskuraha. Mille eest? Kastanite."

"Kapten oli tõesti hämmastav sell, Yooden Vranx," ütles Zaphod. Ta toitis meid, napsukraam Galaktika tõeliselt salapärastest osadest - palju kastaneid muidugi, ja me veetsime ainult kõige uskumatumalt mõnusalt aega. Siis ta teleportis meid tagasi. Läbi Betelgeusi riigivangla maksimaalselt salajase kanali. Ta oli külmavereline sell. Sai Galaktika Presidendiks.

Zaphod vaikis hetke.

Stseen nende ümber oli parajasti kadunud pimedusse. Tumedad udulaigud keerlesid nende ümber ja neist pilvedest luurasid ähmased elevantlikud kujud. Õhk oli pilgeni täidetud illusoorsetest olenditest, kes mõrvasid teisi illusoorseid olendeid. Oletatavasti pidid sedasorti asjad olema küllalt rohkele rahvale meeldinud, et teha tellimus.

"Ford," ütles Zaphod vaikselt.

"Jeeh?"

"Just enne oma surma tuli Yooden mind vaatama."

"Mis? Sa ei ole mulle kunagi rääkinud."

"Ei ole."

"Mis ta ütles? Miks ta sind vaatama tuli?"

"Ta rääkis mulle Kullast Südamest. See oli tema mõte, et ma võiksin selle varastada.

"Tema mõte?"

"Jeeh," ütles Zaphod, "ja ainus selle varastamise võimalus oli avamistseremoonial."

Ford vahtis teda hetke ammuli sui imestades ja müristas siis naerda.

"Kas sa tahad mulle öelda," küsis ta, "et sa seadsid ennast üles Galaktika Presidendiks saamiseks ainult selleks, et varastada see laev?"

"Nii see on," ütles Zaphod sedasorti irvega, mis tuleb ette inimestele, kes on kinni pandud pudedate seintega ruumi.

"Aga miks?" küsis Ford. "Milleks selle omamine tähtis on?"

"Ma'i tea," ütles Zaphod. "Ma arvan, et kui ma oleksin teadlik olnud sellest, mis on nii tähtis ja mida ma selle jaoks ette peaksin võtma, oleks see olnud näha mu ajutestides ja see poleks mul kunagi korda läinud. Ma arvan, et Yooden rääkis mulle paljudest asjadest, mis on ikka veel suletud mu ajusse."

"Nii et sa arvad, et sa läksid ja soperdasid omaenda ajus Yoodeniga rääkimise tulemusena?"

"Ta oli põrgulik kõneleja."

"Jeeh aga, Zaphod, vana sõber, sa pead enese eest hoolitsema, sa ju tead."

Zaphod kehitas õlgu.

"Ma mõtlen, et kas sul pole aimugi kõige selle põhjusest?" küsis Ford.

Zaphod mõtles kõvasti selle üle järele ja mõtlemine näis haaravat teda täielikult.

"Ei," ütles ta lõpuks, "mulle tundub, et ma ei lase ennast ühessegi oma saladusesse. Kuni," lisas ta hilisema mõtte peale, "ma neist ise aru saan. Ma ei saa uskuda ennast rohkem, kui näha oma kõrvu."

Mõni hetk hiljem kadus nende alt viimane kataloogiplaneet ja tõeline pind otsustas ennast sinna taastada.

Nad istusid plüü□ist ooteruumis, mis oli täidetud klaasplaatidega laudade ning teiste disaini imedega.

Pikk Magrathea mees seisis nende ees.

"Hiired tahavad teid nüüd näha," ütles ta.

30. peatükk

Saite nüüd teada," ütles Slartibartfast, tehes jõuetu ja pealiskaudse katse koristada natuke oma stuudios valitsevat koledat segadust. Ta korjas virna otsast üles tüki paberit, aga ei osanud välja mõelda ühtki kohta, kuhu see panna, nii pani ta selle tagasi sama virna otsa, mispeale see kokku varises. "Sügav Mõte kavandas Maa, meie ehitasime selle ja teie elasite sellel."

"Ja Vogonid tulid ja hävitasid ta viis minutit enne seda, kui programm oli lõpetatud," lisas Arthur, mitte ilma kibeduseta.

"Jah," ütles vana mees, jäädes vait, et vaadata ruumis abitult ringi. "Kümne miljoni aasta töö ja kavatsused läksid luhta. Kümme miljonit aastat, maalane... oskad sa ette kujutada säärast ajahulka? Ühest ussikesest võis selle ajaga viis korda galaktiline tsivilisatsioon kasvada. Läinud." Ta vaikis.

"Olgu, see on sinu jaoks bürokratism," lisas ta.

"Tead," ütles Arthur mõtlikult, "kõik see selgitab paljusid asju. Kogu mu elu on mul olnud kummaline seletamatu tunne, et midagi toimub maailmas, midagi suurt, isegi pahaendelist ja keegi pole mulle öelnud, mis see on."

"Ei," ütles vana mees, "see on ainult täiesti normaalne paranoia. Universumis on see kõigil."

"Kõigil?" ütles Arthur. "Olgu, kui see on kõigil, siis võib-olla see tähendab midagi! Võib-olla on keegi väljastpoolt Universumi..."

"Võib-olla. Kes sellest hoolib?" ütles Slartibartfast enne, kui Arthur liiga erutuda jõudis. "Võib-olla olen ma vana ja väsinud," jätkas ta, "aga ma mõtlen alati, et võimalused avastada seda, mis tegelikult toimub, on nii absurdselt tühised, et ainus asi, mida teha, on öelda, et hoiaksid oma mõtted sellest eemal ja püsiksid tegevuses. Vaata mind: Ma kujundan rannajooni. Ma sain Norra eest auhinna."

Ta tuhnis ehitusprahi hunnikus ja tõmbas sealt välja suure perspex-klotsi oma nimega sellel ja selle sisse valatud Norra mudeliga.

"Kus on selle mõte?" küsis ta. "Ma ei ole midagi muud võimeline tegema. Ma olen kogu oma elu fjorde teinud. Kaduvaks hetkeks läksid need moodi ja ma sain peaauhinna."

Ta keerutas seda õlgu kehitades käes ja viskas siis hoolimatult ära, aga mitte nii hoolimatult, et see millelegi pehmele poleks kukkunud.

"Sellel asendus-Maal, mida me ehitame, on nad mulle andnud teha Aafrika ja loomulikult teen ma selle üleni fjorde täis, sest mulle on nad meeldima hakanud ning ma olen küllalt vanamoeline arvamaks, et nad annavad mandrile armsa barokiliku olemuse. Ja nad ütlevad mulle, et see ei ole küllaldaselt ekvatoriaalne. Ekvatoriaalne!"

Ta lasi kuuldavale kumeda naeru. "Mis tähtsust sellel on? Teadusel on muidugi mõningaid suurepäraseid saavutusi, aga ma olen pigem õnnelik, kui et mul oleks mõnel päeval õigus."

"Ja kas te olete õnnelik?"

"Ei. Siinkohal variseb see kõik muidugi kokku."

"Kahju," ütles Arthur sümpaatiaga. "See tundus igatahes üsna kena elustiilina."

Kusagil seinal välgatas väike valge tuluke.

"Lähme," ütles Slartibartfast, "te peate hiiri kohtama. Teie saabumine planeedile on põhjustanud märkimisväärset elevust. Sellest on juba teatatud ja ma järeldan, et nagu kolmandast kõige võimatumast juhtumist Universumi ajaloos."

"Millised olid kaks esimest?"

"Ah, võib-olla ainult kokkusattumused," ütles Slartibartfast hooletult. Ta avas ukse ja ootas, et Arthur talle järgneks.

Arthur vaatas hetke veel ringi, siis endale, oma higistele korratutele riietele, milledes ta neljapäeva hommikul poris oli lamanud.

"Mul tundub olevat tohutuid raskusi oma elustiiliga," pomises ta omaette.

"Vabandust palun?" küsis vana mees sõbralikult.

"Ah ei midagi," ütles Arthur, "ma ainult naljatasin."

31. peatükk

See on muidugi hästi teada, et hooletu suuvärk võib elu maksta, aga kogu probleemi täielikku ulatust pole alati mõistetud.

Näiteks sel hetkel, kui Arthur ütles "Mul tundub olevat kohutavaid raskusi oma elustiiliga," avanes aegruumi pidevuse kangas uusiauk ja kandis tema sõnad kaugele kaugele aega tagasi, üle peaaegu lõpmatute ruumimõõtmete kaugesse Galaktikasse, kus olid imelikud ja sõjakad olendid rippumas kohutava tähtedevahelise lahingu äärel.

Kaks vastandlikku juhti olid viimasel kohtumisel.

Hirmus vaikus oli langenud üle nõupidamislaua, kui Vl'hurgide komandör, tore oma mustades juveelidega kaunistatud lahingupükstes, vaatles tasakaalukalt G'gugvunttide juhti, kes kükitas rohelises magusaltlõhnavas aurupilves tema vastas koos miljoni sileda ja jubedalt relvastatud ootava tähelaevaga, mis olid valmis, et olla paisatud elektrisurma esimese tema käsu peale. Ta kutsus nurjatut elajat üles tagasi võtma sõnu, mida too oli öelnud tema ema kohta.

Elajas liigutas oma läägelt kuumas uduaurus ja täpselt sel hetkel hoovasid sõnad Mul tundub olevat kohutavaid raskusi oma elustiiliga üle nõupidamislaua.

Kahjuks oli see Vl'hurgi keeles kõige koledam solvang, mida võimalik ette kujutada ja seal ei jäänud muud üle, kui pidada läbi sajandite kestvat hirmsat sõda.

Juhuslikult muidugi, pärast seda, kui nende Galaktikat oli detsimeeritud üle mõnetuhande aasta, saadi aru, et kogu see jama oli olnud võigas eksitus ja kaks vastandlikku lahingulaevastikku, kes olid säilitanud vähesed allesjäänud erinevused, et paiskuda rünnakusse meie endi Galaktikas - said nüüd positiivse ettekäände anda märku taganemiseks.

Veel tuhandeid aastaid kihutasid võimsad laevad läbi kosmose tühjade kauguste ning sööstsid lõpuks kriisates esimesele planeedile, mis neile vastu juhtus - see juhtus olema Maa - kus nad tänu mõõtude kohutavale arvestamatusele neelati ühe väikese koera poolt alla.

Need, kes õpivad tundma põhjuse ja tagajärje kompleksseid vastastikuseid mõjusid Universumi ajaloos ütlevad, et sedasorti asjad juhtuvad kogu aeg, aga meie oleme võimetud neid vältima.

"See on kõigest elu," ütlevad nad.

Lühike õhuautoreis tõi Arthuri ja magrathealase sissekäigu juurde. Nad lahkusid autost ja läksid läbi ukse ooteruumi, mis oli täis klaasplaatidega laudu ja perspex-auhindu. Peaaegu kohe sähvatas ukse kohal ruumi teises otsas valgus ja nad sisenesid.

"Arthur! □a oled elus!" karjus hääl.

"Kas olen?" küsis Arthur küllaltki ehmunult. "Väga hea."

Valgustus oli üsna tagasihoidlik ja tal kulus veidi aega, et näha Fordi, Trilliani ja Zaphodit istumas ümber suure laua, mis oli kaunilt kaetud eksootiliste nõude, imelike maiustuste ja tundmatute puuviljadega. Nad toppisid kõike seda oma näost sisse.

"Mis teiega juhtus?" nõudis Arthur.

"Hästi," ütles Zaphod rünnates konditäit lihakäntsakat, "meie võõrustajad siin on kogu aeg meiega udujuttu ajanud ja torkinud meie mõistust ja olnud äärmiselt imelikud ja annavad meile nüüd üsna head süüa, et meid turgutada. Vaata," ütles ta, haarates vaagnalt halvastilõhnava käntsaka liha, "võta natuke Vega Ninasarviku kotletti. See on maitsev, kui sulle meeldivad sedasorti asjad."

"Võõrustajad?" küsis Arthur. "Mis võõrustajad? Ma ei näe ühtegi..."

Nõrk hääl ütles, "Teretulemast lõunasöögile, Maa olend."

Arthur vaatas ringi ja kihvatas äkki.

"Uhh!" ütles ta. "Seal laual on hiired!"

Oli kohmetu vaikus, enne kui kõik vaatasid teravalt Arthurit.

Tema oli tegevuses kahe valge hiire jälgimisega, kes istusid laual milleski, mis nägid välja nagu viskiklaasid. Ta kuulis vaikust ja vaatas kõigile otsa.

"Oh!" ütles ta äkilise arusaamisega. "Oh, palun vabandust, ma ei olnud küllaldaselt ette valmistatud..."

"Las ma tutvustan sulle," ütles Trillian. "Arthur, see on Benjy-hiir."

"Hi," ütles üks hiirtest. Ta vurrud silitasid midagi, see pidi olema puudutus vastu sensoorset paneeli viskiklaasisarnase asjanduse siseküljel, see liikus aeglaselt edasi.

"Ja see on Frankie-hiir."

Teine hiir ütles, "Meeldiv teiega kohtuda," ja tegi samamoodi.

Arthuril kukkus suu lahti.

"Aga kas nad pole mitte..."

"Jah," ütles Trillian, "nad on need hiired, kelle ma võtsin Maalt kaasa."

Trillian vaatas talle silma ja Arthur mõtles, et tabas ära tema pisikese saatusele alistuva õlakehituse.

"Kas sa võid mulle saata selle vaagna hõõrutud Arkturuse Megaeesliga?" küsis ta.

Slartibartfast köhatas viisakalt.

"Ee, vabandage," ütles ta.

"Jah, tänan teid, Slartibartfast," ütles Benjy-hiir teravalt, "te võite minna."

"Mida? Oh...ee, väga hea," ütles vana mees, taganedes aeglaselt, "Ma lähen kohe ja tegelen nüüd mõnega oma fjordidest."

"Ah, olgu, tegelikult pole see vajalik," ütles Frankie-hiir. "Tundub väga niimoodi, et me ei vaja seda uut Maad enam." Ta hõõrus oma väikseid roosasid silmi. "Nüüd, kus me oleme leidnud planeedilt sellise elaniku, kes oli seal mõned sekundid enne seda, kui see hävitati."

"Mida?" karjatas Slartibartfast jahmunult. "Te ei mõtle seda tõsiselt! Mul on tuhat liustikku valmis üle Aafrika lahtirullimiseks!"

"Olgu, võib olla sa saad võtta ette väikese suusapuhkuse enne, kui nad tükkideks lammutad," ütles Frankie mürgiselt.

"Suusapuhkuse!" karjus vana mees. "Need liustikud on kunstiteosed! Elegantselt välja raiutud piirjooned, jää lennukad tipud, sügavad majesteetlikud orud! Oleks pühaduseteotus minna kõrge kunsti peale suusatama!"

"Tänan teid, Slartibartfast," ütles Benjy vankumatult. "See on kõik."

"Jah söör," ütles vana mees külmalt, "tänan teid väga. Olgu, hüvasti, maalane." ütles ta Arthurile, "loodan, et su elustiil paraneb."

Lühikese noogutusega ülejäänud seltskonnale pöördus ta ringi ja lahkus kurvalt.

Arthur jälgis teda, teadmata, mida öelda.

"Nüüd," ütles Benjy-hiir, "asja juurde."

Ford ja Zaphod lõid oma klaase kokku.

"Asja juurde!" ütlesid nad.

"Vabandust palun?" ütles Benjy.

Ford vaatas ringi.

"Vabandust, ma mõtlesin, et te esitasite toosti," ütles ta.

Kaks hiirt sebisid rahutult oma klaasist sõidukites ringi. Lõpuks nad kogusid end ja Benjy liikus edasi, et pöörduda Arthuri poole.

"Nüüd, Maa olend," ütles ta, "on olukord, milles me oleme, järgmine. Me oleme, nagu sa tead, jooksnud mööda teie planeeti enam või vähem viimased kümme miljonit aastat korraldusega leida see vilets asi, mida nimetatakse Ülimaks Küsimuseks."

"Miks?" küsis Arthur teravalt.

"Ei - me oleme sellele juba mõelnud," ütles Frankie vahele segades, "aga see ei sobi vastusega. Miks? - Nelikümmend kaks... näete, see ei kõlba."

"Ei," ütles Arthur, "ma pean silmas seda, et miks te seda otsinud olete?"

"Oh, saan aru." ütles Frankie. "Hästi, juhtumisi ainult harjumusest, ma arvan, olla julmalt aus. Ja see on enam-vähem peapõhjus - meil on oksendamiseni kõrini kõigist neist asjust ja väljavaade alustada selle asjaga jälle otsast peale, arvestades neid kivilaubalisi Vogoneid, tuleb mulle üsna kindlalt peale karjuv ahastus, saad aru, mida ma mõtlen? See oli ülimalt õnnelik juhus, et Benjy ja mina lõpetasime oma töölõigu ja lahkusime enne seda lühikeseks puhkuseks planeedilt, ja oleme siiani juhitud tagasi Magratheale teie sõprade heade talituste tõttu."

"Magrathea on värav tagasi meie dimensiooni," torkas Benjy.

"Seni, kuni" jätkas tema (murine) kolleeg, "oleme saanud pakkumise üsna päratult paksule lepingule teha viiemõõtmeline vestlus□õu ja loenguteturnee meie endi dimensionaalses (neck of the woods) ja me kaldume väga seda vastu võtma."

"Mina võtaksin, kas sa ei võtaks, Ford," ütles Zaphod ergutavalt.

"Muidugi võtaksin," vastas Ford, "lendaks nagu kuul kohale."

Arthur vaatas neid, imestades, kuhu see jutt välja viib.

"Aga vaadake, meil peab olema kaasas saadus," ütles Frankie, "Ma pean silmas seda, et ideaalis me vajame ikkagi Ülimat Küsimust ühel või teisel kujul."

Ford nõjatus ette Arthuri poole.

"Vaata," ütles ta, "kui nad istusid parajasti seal stuudios ja nägid välja väga rahulolevatena, sa tead, mainides ainult, et nad teavad juhtumisi Vastust Elule, Universumile ja Kõigele ning siis lõpuks peame lisama, et see oli tegelikult nelikümmend kaks, siis oli etendus arvatavasti üsna lühike. Mittejärgnev.

"Meil peab olema midagi, mis kõlaks hästi," ütles Benjy.

"Midagi, mis kõlaks hästi?" hüüatas Arthur. "Ülim Küsimus, mis kõlaks hästi? Paarilt hiirelt?"

Hiired läksid turri.

"Hästi, ma tahan öelda, et olgu idealism, olgu puhta teaduse väärikus, olgu tõe otsimine selle kõigis vormides, aga ma kardan, et siis tuleb hetk, kus sa hakkad kahtlema, kas on üldse olemas tõelist tõde, sest et peaaegu kindlasti hoiab kogu Universumi multi-dimensionaalset lõpmatust käigus kamp maniakke. Ja kui tuleb valida, kas veeta veel kümme miljonit aastat, püüdes seda avastada ning teisest küljest ainult võtta vastu raha ja joosta, siis mis minusse puutub, olen seda harjutanud," ütles Frankie.

"Aga..." alustas Arthur, abitult.

"Hei, saad sa sellest aru, maalane?" segas Zaphod vahele. "Sa oled arvutimaatriksi viimase põlvkonna saadus, õigus, ja sa olid seal selle hetkeni, kui su planeet käsile võeti, jeeh?"

"Ee..."

"Niisiis oli su aju orgaaniline osa arvutiprogrammi eelviimasest paigutusest," ütles Ford arusaadavamalt, kui lootis.

"Õigus?" ütles Zaphod.

"Hästi," ütles Arthur mõtlikult. Ta polnud teadlik, et oleks kunagi olnud millegi orgaaniline osa. Ta oli seda alati näinud kui isiklikku probleemi.

"Teiste sõnadega," ütles Benjy, juhtides oma kummalise väikese sõiduki otse Arthuri kohale, "on meil hea võimalus, et küsimuse struktuur on kodeeritud sinu aju struktuuri - nii et me tahame selle ära osta."

"Mille, küsimuse?" küsis Arthur.

"Jah," ütlesid Ford ja Trillian.

"Suure raha eest," ütles Zaphod.

"Ei, ei," ütles Frankie, "see on aju, mille me tahame ära osta."

"Mida!"

"Hästi, kes sinust puudust tunneb?" uuris Benjy.

"Ma arvasin, et te ütlesite, et hakkate tema aju ainult elektrooniliselt lugema," protestis Ford.

"Muidugi," ütles Frankie, "aga me peame ta enne välja võtma. See peab olema prepareeritud."

"Töödeldud," ütles Benjy.

"Tükeldatud."

"Tänan," käratas Arthur, oma toolist üles karates ja lauast õudusega eemale taganedes.

"See võidakse alati asendada," ütles Benjy põhjendavalt, "kui sa arvad, et see on tähtis."

"Jah, ühe elektroonilise ajuga," ütles Frankie, "ühest lihtsast peaks piisama."

"Ühes lihtsast!"

"Jeeh," ütles Zaphod äkilise õela irvega, "sind peab programmeerima ainult ütlema Mida? ja Ma ei saa aru ja Kus on tee? - kes märkab selles erinevust?"

"Mida?" karjus Arthur, taganedes ikka kaugemale.

"Said aru, mida ma mõtlesin?" ütles Zaphod, vingudes valust selle asja pärast, mida Trillian talle sel hetkel tegi.

"Mina märkan erinevust," ütles Arthur.

"Ei, sa ei märka," ütles Frankie-hiir, "sind programmeeritakse mitte märkama."

Ford suundus ukse poole.

"Vaadake, ma vabandan, hiired, vanad semud," ütles ta. "Ma ei arva, et me kokkuleppele jõuame."

"Meie pigem arvame, et me peame kokkuleppele jõudma," ütlesid hiired kooris, kogu □arm oli nende peenikestest piiksuvatest häältest jäägitult kadunud. Peene kiunuva kiljatusega tõusid nende klaassõidukid laualt üles ja õõtsusid Arthuri poole, kes komistas kaugemale tahapoole, pimedasse nurka, täiesti võimetu vastu hakkama või midagi mõtlema.

Trillian haaras ta meeleheitlikult käevangu ja püüdis teda lohistada ukse poole, mille lahti kangutamisega Ford ja Zaphod tegelesid, aga Arthur oli raske nagu surnu - ta tundus olevat hüpnotiseeritud läbi õhu tema poole sööstvate näriliste poolt.

Trillian kriiskas tema peale, aga tema ainult haigutas.

Veel ühe jõnksuga said Ford ja Zaphod ukse lahti. Teisel pool seda oli väike salk üsna inetu väljanägemisega mehi, kelle kohta nad võisid ainult oletada, et need olid Magrathea põhjakiht. Nad polnud mitte ainult ise inetud, vaid varustus, mida nad hoidsid, oli samuti kaugel kenadusest. Nad ründasid.

Niisiis - Arthur oli valmis selleks, et ta pea lahti lõigataks, Trillian oli võimetu teda aitama ning Ford ja Zaphod olid valmis kallaletungiks mõnede kõrilõikajate poolt, kes olid kõvasti kaalukamad ja kõvasti teravamalt relvastatud kui nemad.

Kokkuvõttes oli äärmine õnn, et sel hetkel pahvatasid kõik alarmid planeedil kõrvulukustava müraga tööle.

32. peatükk

Häire! Häire!" kisendasid valjuhääldid üle kogu Magrathea. "Planeedile on maandunud vaenulik laev. Relvastatud sissetungijad sektsioonis 8A. Kaitsejaamad, kaitsejaamad!"

Kaks hiirt nuusutasid ärritunult oma põrandal lebavaid klaassõiduki tükke.

"Needus," pomises Frankie-hiir, "kogu sekeldamine kahe naela maaka ajude ümber." Ta kalpsas oma roosade silmade välkudes ringi ja tema suurepärane valge kasukas oli staatilisest elektrist turris.

"Ainus asi, mida me nüüd saame teha," ütles Benjy, kükitades ja mõtlikult oma vurre silitades, "on püüda võltsida küsimus, välja mõelda üks niisugune valeküsimus, mis kõlaks usutavana."

"Raske," ütles Frankie. Ta mõtles. "Kuidas oleks Mis asi on kollane ja ohtlik?"

Benjy vaagis seda hetke.

"Ei, see pole hea," ütles ta. "Ei sobi vastusega."

Nad vajusid mõneks ajaks mõttesse.

"Olgu," ütles Benjy. "Mis sa saad, kui korrutad kuue seitsmega?"

"Ei, ei, liiga kirjanduslik, liiga faktiline," ütles Frankie, "ei vasta börsispekulantide huvidele."

Nad mõtlesid jälle.

Siis ütles Frankie: "See on mõte. Kui paljusid teid mööda peaks käima?"

"Ah!" ütles Benjy. "Ahaa, see kõlab paljutõotavalt!" Ta veeretas seda fraasi mõni aeg oma mõtteis. "Jah," ütles ta, "see on suurepärane! Kõlab väga tähendusrikkalt, ilma tegemata tõeliselt kellelegi millegi arvamiseks kitsendusi. Kui paljusid teid mööda peaks käima? Nelikümmend kaks. Suurepärane, suurepärane, see tõmbab nad haneks. Frankie kullake, me saime hakkama!"

Nad etendasid oma erutuses jooksutantsu.

Nende lähedal põrandal lamasid mitmed üsna inetu väljanägemisega mehed, keda oli löödud mõnede raskete disainiautasudega vastu pead.

Pool miili kaugemal liikusid neli kuju vaevaga ülespoole, otsides väljapääsu. Nad saabusid laia avarasse arvutisektsiooni. Nad nägid metsikud välja.

"Millise tee sa valid, Zaphod?" küsis Ford.

"See on loll küsimus, ma vastan pärast," ütles Zaphod, joostes otse seina ja arvutikorpuse vahele. Sel hetkel, kui teised hakkasid talle järgnema, peatas teda hetkega Kill-O-Zap'i energiakiir, mis läbistas õhu mõnede tollide kaugusel tema ees ning põletas ära väikese osa temaga külgnevast seinast.

Hääl ütles valju hõikega, "OK Beeblebrox, seisa paigal. Me peame sind kinni nabima."

"Mendid!" sisistas Zaphod ja tõmbas küüru. "Kas sa tahad veel seda küsimust küsida, Ford?"

"OK, seda teed," ütles Ford ja nad jooksid neljakesi mööda läbikäiku kahe arvutiploki vahel.

Läbikäigu lõppu ilmus hambuni relvastatud ja kosmoseskafandris kuju, viibutades oma (viscious) Kill-O-Zap püstolit.

"Me ei taha sind tulistada, Beeblebrox!" karjus kuju.

"Sobib mulle hästi!" karjus Zaphod selja taha ja sukeldus laia tühimikku kahe andmetöötlemisseadme vahel.

Teised põikasid talle järele.

"Neid on kaks," ütles Trillian, "meid on nurka surutud."

Nad surusid endid nurgas suure arvutiploki ja seina vahel vastu maad.

Nad hoidsid hinge kinni ja ootasid.

Äkki, kui mõlemad mendid üheaegse tule avasid, plahvatas õhk nende ümber energiakiirtest.

"Hei, nad tulistavad meid," ütles Arthur, küürutades palliks kokkusurutuna. "Ma mõtlesin, nad ütlesid, et ei taha seda teha."

"Jeeh," mina arvasin, et nad nii ütlesid," nõustus Ford.

Zaphod torkas üheks ohtlikuks hetkeks pea välja.

"Hei," ütles ta, "ma arvasin, et te ütlesite nagu ei tahaks tulistada!" ja langetas jälle pea.

Nad ootasid.

Hetke pärast vastas hääl, "Ei ole kerge olla ment!"

"Mida ta ütles?" sosistas Ford imestunult.

"Ta ütles, et ei ole kerge olla ment."

"Hästi, aga kas see ei ole mitte tema enda probleem?"

"Ma mõtlesin sedasama."

Ford karjus välja, "Hei, kuulake! Ma mõtlen, et meil on piisavalt probleeme meie endi olemasoluga, kui te meid tulistate, nii et kui te hoiduksite ka oma probleemide meie kaela ajamisest, arvan et meil kõigil oleks kergem hakkama saada!"

Järgmine vaikus ja seejärel jälle vali hõige.

"Vaadake nüüd seal, poisid," kõlas vali hõige, "te ei ole mitte kauplemas mõne tumma kahebaidise päästikut-pumpava debiilikuga, madala lauba, väikeste seasilmade ja ilma suhtlemisoskuseta, meie oleme paar oma intelligentsi eest hoolitsevat selli, nii et teile võib-olla lausa meeldiks meiega sõbralikult kohtuda! Me ei käi läbi (gratiously) tulistava ja siis tagantjärgi sellega viletsates kosmosehulkurite baarides kiitleva rahvaga, nagu mõned mendid, keda ma tunnen! Ma käin tulistava rahvaga ringi (gratiously) ja ahastan siis selle pärast tunde oma tüdruku juures!"

"Ja mina kirjutan romaane!" kiitis teine ment takka. "Kuigi ma pole ühtegi neist veel avaldanud, nii et ma parem ma hoiatan teid ette. Ma olen vääääiklases meeleolus!"

Fordi silmad tungisid poolenisti oma koobastest välja. "Kes need sellid on?" ütles ta.

"Ma'i tea," ütles Zaphod, "ma arvan, et ma oleksin eelistanud seda, kui nad oleksid tulistanud."

"Kas te tulete siis rahulikult välja," karjus jälle üks mentidest, "või peame me teid välja kõrvetama?"

"Mida te eelistate?" karjus Ford

Millisekund hiljem hakkas õhk nende ümber jälle kõrbema, pärast seda, kui Kill-O-Zap tabas arvutiplokki nende ees.

Tulerahe jätkus mõned sekundid väljakannatamatu jõulisusega.

Kui see lõppes, olid mõned sekundid peaaegu vaikust, kuni kajad välja surid.

"Kas te olete ikka veel elus?" hõikas üks mentidest.

"Jaa," hüüdsid nad vastu.

"Meile ei meeldinud see tegevus üldse," karjus teine ment.

"Me oleksime võinud seda enne teile öelda," karjus Ford.

"Kuula nüüd, Beeblebrox, ja parem kui sa hästi kuulad!"

"Miks?" karjus Zaphod vastu.

"Sellepärast," karjus ment, "et see, mis ma räägin, tuleb väga intelligentne ja üsna huvitav ning humaanne! Niisiis - kas te kõik annate kohe alla ja lasete end siis veidi peksta, kuigi mitte väga palju, sest me oleme mõlemad kindlalt vägivalla vajalikkuse vastu, või me laseme terve selle planeedi õhku ja võimalik, et ühe või teise, mida me näeme siit ära minnes ka veel!"

"Aga see on hullumeelne!" karjus Trillian. "Te ei saa nii teha."

"Võime küll," karjus ment, "miks mitte?" küsis ta teise mendi käest.

"Muidugi, me peamegi nii tegema, selles pole küsimus," hõikas teine ment vastu.

"Aga milleks?" nõudis Trillian.

"Sellepärast, et on asju, mida sa pead tegema isegi siis, kui sa oled valgustatud ja vabameelne ment, kes teab kõike vaimsusest ja muust säärasest!"

"Ma nagu ei usuks neid selle," pomises Ford, raputades oma pead.

Üks ment karjus teisele, "Kas me tulistame neid veel veidi?"

"Jeeh, miks mitte?"

Nad vallandasid järgmise elektrilise turmtule.

Kuumus ja müra olid üsna fantastilised. Aeglaselt hakkas arvutiplokk kaduma. Selle esikülg oli peaaegu täielikult ära sulanud ja laiad sulanud metalli ojad voolasid sinnapoole, kus nad kükitasid.

Nad kössitasid taganedes ja ootasid lõppu.

33. peatükk

Aga lõppu ei tulnud kunagi, vähemalt mitte siis.

Üsna äkki turmtuli lõppes ja äkilist vaikust selle järel katkestasid mõned summutatud korinad ja mütsatused.

Nad vaatasid neljakesi üksteisele otsa.

"Mis juhtus?" ütles Arthur.

"Nad lõpetasid," ütles Zaphod õlgu kehitades.

"Miks?"

"Ma'i tea, kas sa tahad neilt küsima minna?"

"Ei."

Nad ootasid.

"Halloo?" hõikas Ford välja.

Mitte mingit vastust.

"See on veider."

"Võib-olla on see lõks."

"Nad ei ole nii taibukad."

"Mis mütsatused need olid?"

"Ma'i tea."

Nad ootasid veel mõned sekundid.

"Õigus," ütles Ford, "ma lähen vaatama."

Ta heitis pilgu teistele enda ümber.

"Kas keegi ei ütle, Ei, see pole võimalik, ma lähen sinu asemel?"

Kõik raputasid päid.

"Noh olgu siis," ütles ta ja tõusis püsti.

Hetkega ei juhtunud midagi.

Siis, sekundi või paari pärast mittemidagijuhtumine jätkus. Ford piilus läbi paksu suitsu, mis voogas põlevast arvutist.

Ettevaatlikult astus ta vabasse õhku.

Ikka ei juhtunud midagi.

Kahekümne jardi kaugusel eemal nägi ta ähmaselt läbi suitsu ühe mendi skafandris kuju. See lebas kägaras maas. Kakskümmend jardi vastassuunas lebas teine mees. Rohkem polnud kedagi näha.

See tabas Fordi äärmiselt imelikuna.

Aeglaselt, närvitsedes, astus ta esimese mehe poole. Keha lebas rahustavalt vaikselt, kui ta jõudis selle juurde ja pani oma jala Kill-O-Zap püstolile, mis kõlkus tema pehmete näppude vahelt välja.

Ta kummardas ja korjas selle ilma vastupanuta üles.

Ment oli üsna selgelt surnud.

Kiire uuring näitas, et too pärineb Blagulon Kappalt - ta oli metaani-hingav eluvorm, sõltudes oma kosmoseülikonnast, et ellu jääda Magrathea hõredas hapnikuatmosfääris.

Tilluke elusäilitussüsteemi arvuti tema seljakotis tundus ootamatult olevat läbi põlenud.

Ford torkis seda märkimisväärse hämmastusega. Neil väikestel taskuarvutitel oli tavaliselt täielik tagasiside laeva peaarvutiga, millega nad läbi

eetri ühenduses olid. Selline süsteem oli eksimisvaba igasugustes muudes olukordades, välja arvatud toitesüsteemi täielik tühjenemine, millest polnud keegi veel kuulnud.

Ta ruttas teise kõhuli lebava kuju juurde ja avastas, et täpselt samasugune võimatu asi oli sellegagi juhtunud, arvatavasti samal hetkel.

Ta kutsus teised ka vaatama. Nad tulid, jagasid tema hämmastust, aga mitte uudishimu.

"Laseme sellest urkast jalga," ütles Zaphod. "Kui midagi, mida ma eeldasin siin leidvat, siin on, ei taha ma seda." Ta haaras teise Kill-O-Zap püstoli, lasi õhku täiesti ohutu arvutusmasina ja tormas teiste poolt saadetuna koridorist välja. Ta oleks üsna kindlalt õhku lasknud ka ühe õhuauto, mis mõned jardid eemal neid oodates seisis.

Õhuauto oli tühi, aga Arthur avastas, et see kuulub Slartibartfastile.

Talle oli seal teade Slartibartfastilt, pistetud selle hõreda armatuurlaua vahele. Teatele oli joonistatud üks nool, suunatud ühele kangile.

Sellele oli kirjutatud, See on võib-olla parim nupp, mida vajutada.

34. peatükk

Õhuauto lennutas neid liialdatud kiirusel R17 läbi terastunneli ja viis nad välja planeedi pinnale, mis oli nüüd kinni hakkamas veel ühest üksluisest koidikust. Tontlikult hall valgus tardus maapinnal.

R on kiiruse mõõtühik, mis sõltub tervisest, hingelisest rahulolust ja viis minutit mittehilinemisest. See on seega kindlalt vastavalt olukordadele peaaegu lõpmatult muutuv number, sest kaks esimest faktorit ei muutu mitte ainult absoluudina võetud kiirusega, vaid ka teadmatusega kolmandast faktorist. Välja arvatud kui käsitleda seda võrrandit rahuga, võib saada tulemuse märkimisväärse stressi, haavandite ja isegi surma näol.

R17 ei ole fikseeritud kiirus, aga ta on kindlasti liiga kiire.

Õhuauto, mis oli lennutanud ennast läbi õhu R17-ga ja enam, pani nad maha Kullast Südame kõrvale, mis seisis jäigalt nagu pleekinud kont külmunud maapinnal ning lennutas siis ennast kiirustades tagasi suunda, kust nad olid tulnud, eeldatavasti omaenda asju ajama.

Värisedes seisid nad neljakesi ja vaatasid laeva.

Selle kõrval seisis veel üks laev.

See oli Blagulon Kappa politseimasin, sibulakujuline haitaoline asjandus, värvuselt kiltkiviroheline ning selle peale pihustiga mäkerdatud ebasõbralike mustade erineva suurusega □abloontähtedega. Tähed teatasid igaühele, kes nende lugemise vastu huvi tundis, kustkohast laev on, mis politseijaoskonna juurde ta kuulus ja millisel otsekanalil sellega ühendust saab võtta.

Laev näis kuidagi ebaloomulikult pime ja vaikne, isegi laeva kohta, mille kaheliikmeline meeskond lebas sel hetkel lämbununa suitsuses ruumis mõned miilid maapinnasügavuses. See on üks neist veidratest asjadest, et on võimatu määratleda ja selgitada, aga igaüks saab aru, kui laev on täiesti surnud.

Ford tundis seda tunnet ja leidis kõige müstilisema selle - laev ja kaks politseinikku näisid olevat surnud üheaegselt. Tema kogemuste järgi ei käitunud Universum lihtsalt niimoodi.

Ülejäänud kolm tundsid sedasama, aga nad võisid tunda lõikavat külma isegi rohkem ja ruttasid tagasi Kullast Südamesse, kannatades mitteuudishimu ägeda ataki all.

Ford jäi ja läks Blaguloni laeva uurima. Kõndides ta peaaegu komistas liikumatule terasest kogule, mis lamas nägu allapoole külmas tolmus.

"Marvin," hüüatas ta. "Mida sina teed?"

"Ärge tundke, et te peaksite mulle tähelepanu osutama, palun," kostis summutatud sumin.

"Aga kuidas läheb, metallmees?" küsis Ford.

"Väga masendavalt."

"Mis lahti?"

"Ma ei tea," vastas Marvin, "Ma ei ole kunagi lahti olnud."

"Miks," ütles Ford, kükitades tema kõrvale ja värisedes, "lamad sa nägu tolmus?"

"See on väga tõhus viis olla õnnetu," ütles Marvin. "Ära püüa näidata, et sa tahad minuga rääkida, ma tean, et sa vihkad mind. Kui sa ainult väldid mind,

siis ma loodan, et ma võib-olla lähen eemale." Ta kangutas ennast jalgele ja seisis resoluutselt näoga vastassuunda.

"See laev vihkas mind," ütles ta rõhutult, osutades politseimasinale.

"See laev?" ütles Ford äkilise erutusega. "Mis sellega juhtus? Kas sa tead?"

"See vihkas mind, kuna ma sellega rääkisin."

"Sa rääkisid sellega?" hüüatas Ford. "Mida sa sellega mõtled?"

"Lihtne. Ma olin väga tüdinud ja masendatud, nii ma läksin ja lülitasin ennast selle sisearvuti lainele. Ma rääkisin arvutiga väga pikalt ja esitasin sellele oma vaatenurga Universumist," ütles Marvin.

"Ja mis juhtus?" sundis Ford tagant.

"See sooritas enesetapu," ütles Marvin ja kõndis kõrgilt minema, tagasi Kullast Südamele.

35. peatükk

Sellel ööl, kui Kullast Süda oli tegevuses mõnede valgusaastate enda ja Hobusepea Pilve vahele jätmisega, lesis Zaphod Beeblebrox juhtimissillal väikese palmi all, püüdes põrutada oma aju paika massiivse koguse Pangalaktilise Kurguloputuspommiga; Ford ja Trillian istusid nurgas, rääkides elust ja sellest tulenevatest asjadest; Arthur heitis oma voodi, et lapata läbi Fordi Galaktikas hääletaja käsiraamat. Kuna ta oli asunud elama sellisesse paika, põhjendas ta, on parem alustada selle tundmaõppimisega.

Ta juhtus järgmisele sissekandele.

See ütles: "Kõigi peamiste Galaktiliste Tsivilisatsioonide Ajalugu omab kalduvust läbida kolm erinevat ja äratuntavat faasi, need on Ellujäämine, Järeleuurimine ja Elukogemus, teisisõnu Kuidas, Miks ja Kus faasid.

Näiteks, esimest faasi on iseloomustatud küsimusega Kuidas saada süüa? teist küsimusega Miks me sööme? ja kolmandat küsimusega Kus me lõunastame?

Ta ei jõudnud kaugemale, kui laeva ringhääling sumises vahele.

"Hei, maalane? Oled sa, lapsuke, näljane?" ütles Zaphodi hääl

"Ee, olgu, jah, veidi näksiks, ma arvan," ütles Arthur.

"OK tupsuke, pea vastu," ütles Zaphod. "Me võtame kiire suutäie Restoranis Universumi Lõpus."

Mõningad selgitavad märkused, mis peaksid tegelikult olema joonealused märkused, kuid tehnilistel põhjustel on ära toodud siin.

- 1 pint = 0,56 l. Tõlk

- President: Täielik tiitel Keiserliku Galaktika Valitsuse President. Termin 'Keiserlik' nagu ta on säilinud, on nüüdseks anakronism. Pärilik Imperaator on peaaegu surnud ja on seda juba palju sajandeid. Oma surmaeelse kooma viimastel hetkedel suleti ta muutumisvälja, mis hoiab teda igaveses muutumatuses. Kõik ta pärijad on nüüdseks ammu surnud ja see tähendab, et ilma drastiliste poliitiliste segadusteta on võim lihtsalt ja efektiivselt liikunud astme või kahe võrra madalamale ja näib nüüd olevat salvitud kogule, mis tavatseb tegutseda lihtsalt kui Imperaatori nõunikud - valitud valitsusassamblee, mida juhib sama kogu valitud President. Tegelikult ei asu võim mitte selles kohas.

President on tegelikkuses paljuski ilukuju - ta ei käsitse mitte milleski tegelikku võimu. Ta on küll näiliselt valitud valitsuse poolt kuid omadused, mida ta peab välja näitama, ei ole juhi omad vaid tegelikult hinnates solvavad. Sel põhjusel on President alati vaieldav valik ja alati vihastamapanev aga lummav karakter. Tema töö pole mitte kasutada võimu vaid jätta selle kasutamisest mulje. Nende kriteeriumide järgi on Zaphod Beeblebrox üks kasulikumaid Presidente, kes Galaktikas iialgi olnud - ta on veetnud juba kaks oma kümnest presidendiaastast pettuse eest vangis. Väga väga vähesed inimesed saavad aru, et President ja Valitsus ei oma tõeliselt üldse võimu. Ja nendest vähestest inimestest teavad ainult kuus seda, kust üldse ülimat poliitilist võimu käsutatakse. Suurem osa ülejäänutest usub salaja, et ülimat otsustamisprotsessi juhib arvuti. Nad ei saa enam rohkem eksida.

- Ford Prefecti tegelik nimi on hääldatav ainult ühes tundmatus Betelgeusi dialektis, nüüd niisama hästi kui välja surnud Suurest Rungi Kollapsi Katastroofist Gal./Sid./Aasta 03758, mis pühkis minema kõik vanad Praxibeteli ühiskonnad Betelgeuse Seitsmendal. Fordi isa oli ainuke mees kogu planeedil, kes pääses Suurest Hrungi Kollapsi Katastroofist ühe ebatavalise kokkusattumuse tõttu, mida on võimatu rahuldavalt seletada. Kogu juhtum on varjutatud sügava müstikaga: tegelikult ei ole keegi iialgi teadnud, misasi Hrung on või miks ta oli valinud katastroofiks just Betelgeus Seitsme. Fordi isa, suuremeelselt hõljudes kahtluspilvedes, mis olid paratamatult tema ümber tekkinud, ärkas ellu Betelgeus Viiel, kus ta oli nii isaks, kui ka onuks Fordile; oma nüüdseks surnud rassi mälestuseks ristiti ta vanas Praxibeteli keeles.

Kuna Ford ei õppinud kunagi oma õiget nime ütlema, suri ta isa juhuslikult häbisse, mis on ikka veel põhiliseks haiguseks mõnedes Galaktika osades. Teised koolilapsed hüüdsid teda Ix, mis Betelgeus Viie keelest tõlgituna tähendab "poiss, kes ei ole võimeline rahuldavalt seletama, mis on Hrung ega miks see valis kollapsi jaoks Betelgeus Seitsme".

- Luuletuse tõlkinud Paul Vesterov.